

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 33 / III Legislatura / Tercer període

Dimecres, 24 de maig de 1989

Presidència del Molt Honorable
Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió Plenària núm. 29

Sessió Plenària núm. 30

Sessió Plenària núm. 31

Primera reunió

SUMARI

Sessió Plenària núm. 29

La sessió s'obre a les deu del matí i dotze minuts.

Debat de l'Informe del Síndic de Greuges corresponent a l'any 1988 (Punt únic de l'ordre del dia.)

Presentació : H. Sr. Síndic de Greuges (p. 1552).

L'H. Sr. Síndic de Greuges s'absenta del Saló de Sessions (p. 1554).

Intervencions dels grups : I. Sr. Latorre (M) (p. 1554), I. Sr. Colom (ERC) (p. 1556), I. Sra. Montserrat (P) (p. 1558), I. Sr. Nualart (IC) (p. 1559), I. Sr. Abelló (S) (p. 1561) i I. Sr. Viñas (CiU) (p. 1563).

La sessió s'aixeca a tres quarts de dotze del migdia i dotze minuts.

Sessió Plenària núm. 30

La sessió s'obre a les dotze del migdia i catorze minuts.

Proposta de resolució per tal que el Parlament interposi recurs d'inconstitucionalitat contra els articles 4, 5, 6, 8, 10.1, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 28, 29, 30, 33, 35, 36, 38, 39 i 41, les Disposicions Addicionals Primera, Segona,

Cinquena i Sisena i la Disposició Transitòria Segona de la Llei 4/1989, de l'Estat, del 27 de Març, de Conservació dels Espais Naturals i de la Flora i la Fauna Silvestres (Punt únic de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Masó (CiU) (p. 1565).*

Posició dels grups : *I. Sr. Latorre (M) (p. 1566), I. Sr. Pueyo (ERC) (p. 1567), I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 1568), I. Sr. Gimeno (IC) (p. 1570) i I. Sr. Madueño (S) (p. 1571).*

Posició del grup presentant : *I. Sr. Subirà (CiU) (p. 1572).*

Votació (recurs contra els articles 5.2, 8, 19.2, 22, 35.4 i 36.3) : *aprovat per 104 vots a favor, cap en contra i cap abstenció (p. 1573).*

Votació (resta del recurs) : *aprovat per 79 vots a favor, 26 en contra i cap abstenció (p. 1573).*

La sessió s'aixeca a un quart de dues del migdia i sis minuts.

Sessió Plenària núm. 31

La sessió s'obre a un quart de dues del migdia i sis minuts.

El M. H. Sr. President del Parlament fa referència a les eleccions al Parlament europeu que tindran lloc el propinent dia 15 de juny i, en nom de la Cambra, convoca els ciutadans de Catalunya a participar-hi (p. 1574).

Modificació de l'ordre del dia

El M. H. Sr. President fa avinent l'alteració de l'ordre del dia amb un nou punt entre el tretzè i el catorzè i la supressió del vuitè (p. 1574). Així mateix, comunica la constitució de noves comissions d'estudi (p. 1574).

Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre el Projecte de Llei de Modificació de la Llei 6/1985, del 26 d'Abril, d'Arxius (Punt primer de l'ordre del dia.)

Presentació : *H. Sr. Conseller de Cultura (p. 1575).*

Article 1

Esmenes del G. Socialista (núms. 1, 2, 3 i 4, de supressió, i 5, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Manuel Nadal (S) (p. 1575).*

Torn en contra : *I. Sr. Coll i Bertran (CiU) (p. 1576).*

Votació : *rebutjades per 32 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció (p. 1576).*

Text del Dictamen

Votació de les lletres d) i e) de l'apartat 1 : *aprovades per 61 vots a favor, cap en contra i 32 abstencions (p. 1576).*

Votació de la lletra f) de l'apartat 1 : *rebutjada per unanimitat (p. 1577).*

Votació de la lletra d) de l'apartat 2 (fins a «administratius») : *aprovada per unanimitat (p. 1577).*

Votació de la lletra d) de l'apartat 2 (la resta) : *rebutjada per unanimitat (p. 1577).*

Votació de la resta de l'article 1 : *aprovat per unanimitat (p. 1577).*

Article 2

Esmena del G. Socialista (núm. 6, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Manuel Nadal (S) (p. 1577).*

Torn en contra : *I. Sr. Coll i Bertran (CiU) (p. 1577).*

Votació : *aprovada per unanimitat (p. 1577).*

Esmena del G. Socialista (núm. 7, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Manuel Nadal (S) (p. 1577).*

Torn en contra : *I. Sr. Coll i Bertran (CiU) (p. 1577).*

Votació : *rebutjada per 24 vots a favor, 68 en contra i 7 abstencions (p. 1578).*

Text del Dictamen

Votació : *aprovat per 75 vots a favor, cap en contra i 24 abstencions (p. 1578).*

Addició de nous articles

Esmena del G. Socialista (núm. 8, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Manuel Nadal (S) (p. 1578).*

Torn en contra : *I. Sr. Coll i Bertran (CiU) (p. 1578).*

Votació : *rebutjada per 24 vots a favor, 67 en contra i 6 abstencions (p. 1578).*

Articles 3 i 4

Text del Dictamen

Votació : *aprovats per unanimitat (p. 1578).*

Exposició de Motius i títol

Text del Dictamen

Votació : *aprovats per unanimitat (p. 1579).*

Explicació de vot : *I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 1579), I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 1579), I. Sr. Manuel Nadal (S) (p. 1579), I. Sr. Coll i Bertran (CiU) (p. 1580).*

La sessió se suspèn a un quart de tres del migdia i un minut i es reprèn a tres quarts de cinc de la tarda i set minuts.

Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de Llei de Modificació Parcial de la Llei 22/1983, del 21 de novembre, de Protecció de l'Ambient Atmosfèric, i les esmenes reservades per a defensar en el Ple (Punt segon de l'ordre del dia.)

Presentació : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques* (p. 1581).

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per unanimitat* (p. 1582).

Explicació de vot : *I. Sr. Gimeno (IC)* (p. 1582), *I. Sr. Madueño (S)* (p. 1582), *I. Sr. Curto (P)* (p. 1583), *I. Sr. Grau (CiU)* (p. 1583).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el turisme de muntanya (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Moliner (CiU)* (p. 1584).

Resposta : *H. Sr. Conseller de Comerç, Consum i Turisme* (p. 1585).

Rèplica : *I. Sr. Moliner (CiU)* (p. 1587).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general d'informació de les activitats dels Departaments de la Generalitat (Punt quart de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Oliart (S)* (p. 1587).

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia* (p. 1588).

Rèplica : *I. Sr. Oliart (S)* (p. 1590).

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia* (p. 1591).

Modificació de l'ordre del dia

El M. H. Sr. President anuncia la posposició del cinquè punt de l'ordre del dia (p. 1591).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general de reforma educativa (Punt sisè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sra. Torrent (S)* (p. 1592).

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Ensenyament* (p. 1593).

Rèplica : *I. Sra. Torrent (S)* (p. 1594).

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller d'Ensenyament* (p. 1595).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de concerts educatius i d'extensió de la gratuïtat de l'ensenyament (Punt setè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Cadevall (S)* (p. 1595).

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Ensenyament* (p. 1597).

Rèplica : *I. Sr. Cadevall (S)* (p. 1598).

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller d'Ensenyament* (p. 1598).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei de Protecció dels Animals (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Ayguadé (M)* (p. 1599).

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca* (p. 1600).

Rèplica : *I. Sr. Ayguadé (M)* (p. 1601).

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca* (p. 1602).

Modificació de l'ordre del dia

El M. H. Sr. President proposa una modificació de l'ordre del dia pel que fa al punt quinze, la qual és acceptada per assentiment (p. 1602).

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la Política del Llibre (Punt quinze de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 1602).

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 1, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Pueyo (ERC)* (p. 1604).

Esmena del G. Socialista (única, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Lorda (S)* (p. 1604).

Esmenes del G. p. de Convergència i Unió (núms. 1 i 2, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Colomines (CiU)* (p. 1604).

Posició dels grups no esmenants : *I. Sr. Martín (M)* (p. 1605) i *I. Sr. Curto (P)* (p. 1605).

Posició del grup presentant : *I. Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 1606).

L'I. Sr. Riera i Gassiot (IC) intervé per donar lectura al text de l'esmena núm. 2 (p. 1606).

Intervenien per una qüestió d'ordre els Diputats I. Sr. Colomines (CiU) (p. 1606) i *I. Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 1607).

Votació del text amb les esmenes incloses : *aprobat per unanimitat* (p. 1607).

La sessió s'aixeca a un quart de nou del vespre i tres minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 29

La sessió s'obre a les deu del matí i dotze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, de Cultura i de Política Territorial i Obres Públiques.

Assisteix a aquesta sessió el Síndic de Greuges, H. Sr. Frederic Rahola i d'Espona.

Ordre del dia

Punt únic : Debat de l'Informe del Síndic de Greuges corresponent a l'any 1988.

El Sr. PRESIDENT : Comença la sessió.

Aquesta sessió tindrà un únic punt de l'ordre del dia, la seqüència del qual es descabdellarà d'acord amb l'article 144.3 del Reglament, sobre la tramitació parlamentària de l'Informe anual del Síndic de Greuges. L'Honorable senyor Frederic Rahola i d'Espona, Síndic de Greuges, és convidat a presentar un resum del seu Informe. (Pausa.) Silenci...

El Sr. SÍNDIC DE GREUGES (Frederic Rahola) : Molt Honorable President, Molt Honorable Conseller, il·lustres senyores i senyors diputats, ara fa quatre anys i mig vaig presentar-me, per primera vegada, davant d'aquesta Cambra per donar compte del meu primer informe; avui, em presento per donar compte de l'últim informe d'aquest mandat. En el primer, no sols vaig sentir l'aventura i l'emoció del ritual que representava per a mi aquell primer acte parlamentari, sinó també el batec per la responsabilitat i l'honor d'haver estat investit comissionat parlamentari per defensar els drets fonamentals i les llibertats públiques dels ciutadans d'aquest país. Penso que en aquest període institucional he complert el que vaig manifestar en la presa de possessió : crear una institució que obri una nova via de diàleg entre l'administrat i l'administració i, d'aquesta manera, completar el procés democràtic del nostre sistema administratiu.

A través dels successius informes presentats al Parlament, els senyors diputats han pogut seguir, any rere any, les inquietuds, les queixes dels ciutadans de Catalunya; n'hi ha hagut que revelen desviacions i falses pràctiques administratives, moltes de les quals han estat rectificades en acceptar les nostres recomanacions, cosa que ha tranquil·litzat molts ciutadans. En el transcurs d'aquests anys, les relacions amb l'Administració han estat summament dialogants; això ha facilitat que, a la majoria dels casos denunciats, hi hàgim trobat solucions basades en criteris d'equitat i d'imparcialitat.

Fa tot just una setmana que aquest Informe va ser debatut a la Comissió corresponent; allí vaig escoltar i contestar les reflexions, preguntes i aclariments que els diferents grups em van formular. Vaig a exposar, més àmpliament, les particularitats del document que, a hores d'ara, vostès ja coneixen.

Com que aquest Informe és el darrer d'aquest mandat, l'hem presentat en dos llibres : el primer —com els anteriors— pragmàtic; el segon, normatiu.

En el primer es recullen les queixes comentades als expedients iniciats d'ofici; també hi mencionem les queixes rebutjades, les que es troben en tramitació i les ja investigades amb re-

sultats obtinguts. Comprèn, doncs, suggeriments, recomanacions, advertiments i recordatoris de deures legals formulats a l'Administració i accions medials dutes a terme.

Amb el benentès que aquest Informe correspon, globalment, al contingut i a l'orientació general dels quatre que l'han precedit, quant a l'estructura formal i concepció metodològica segueix el model que vam presentar l'any passat. Considero vàlides i donem per reproduïdes les reflexions que hi expressàvem. Ara hem ajustat més la sistematització del contingut i ampliat el nombre de seccions.

El llibre segon conté diverses reflexions i valoracions sobre els quatre anys i mig de mandat, estructurades de manera que el lector conegui la nostra experiència pel que fa al marc competencial, als mitjans personals i materials i la relació de la incidència institució-ciutadà i institució-administració, i acaba amb unes reflexions finals.

Amb aquest Informe pretenem donar, en unes pàgines mesurades, el resultat de les experiències i els coneixements adquirits en el transcurs d'aquests anys de constant i tenaç dedicació, perquè serveixi de suggeriment i estímul a l'Administració, i que es tingui en compte quan projecti nous esquemes administratius, que, de ben segur, seran més operatius i més àgils.

En un altre ordre de coses podem dir que a Catalunya els drets civils i polítics són els que més es respecten i compleixen. Però, tot i això, persisteixen situacions que són difícils de superar. En canvi, hi ha problemes d'igualtat davant de la llei i els tribunals : una altra vegada, la secció de justícia és la que ha rebut un nombre més elevat de queixes i hem hagut de fer diverses consideracions pel que fa a l'efectivitat dels drets de defensa de qui no té mitjans econòmics i dels desvalguts. En diverses ocasions hem hagut d'intercedir per superar retards importants en la tramitació de procediments, si bé cal dir que en les nostres comunicacions amb les autoritats judicials hem trobat la màxima comprensió i col·laboració. La nostra intervenció ens ha permès constatar els perjudicis causats pel nombre de jutjats amb vacants i que la nova planta i demarcació judicial té problemes d'instauració i que la necessària reforma es fa esperar massa.

També, l'Informe recull que hi ha problemes de normalització lingüística i de convivència idiomàtica. L'accés a l'ús normalitzat del català, tant pel que fa al dret al nom propi —encara vam haver de lluitar per poder inscriure el nom català de «Laia» al jutjat de Vic— com pel que fa a la documentació pública —escriptures, notificacions i comunicacions—, és notícia quotidiana o reclamació que se'ns presenta constantment.

A través de les queixes i també dels expedients d'ofici, hem detectat problemes d'estrangers, d'apatrides, de gitanos i, darrerament, de col·lectius de treballadors africans, que l'Administració ha hagut de resoldre d'urgència. Encara, però, com a conseqüència d'una anterior política d'abandonament, hi ha problemes pendents de resolució en aquesta àrea.

I li continuen havent queixes pel que fa a problemes de llibertat de consciència, des de problemes relatius al secret professional a problemes de llibertat d'informació, passant pel problema d'objecció de consciència com a causa excoent del servei militar.

La reinserció social del pres és una assignatura pendent a causa de la massificació que encara hi ha en els centres peniten-

ciaris de Catalunya. Això no obstant, si comparem les nostres dades amb els informes dels diversos *Ombudsman* d'altres països europeus, podem dir que la situació respecte a aquests drets és semblant a la de la resta d'Europa. En canvi, no puc ser tan optimista pel que fa als drets econòmics, socials i culturals, l'accés als quals encara és difícil per a molts ciutadans. El persistent desequilibri econòmic, la creixent desigualtat en la distribució de la riquesa, causada, d'una banda, per la manca d'especialització de la mà d'obra i, de l'altra, per una avidesa i acumulació de luxe desmesurats, obliguen el Govern a controlar aquests fenòmens i a actuar en defensa dels més dèbils proporcionant-los oportunitats més favorables.

En aquest sentit, avui, el dret a un habitatge digne és, per a molts ciutadans, més difícil d'aconseguir que uns anys endarrer. Per això hem hagut de recomanar als poders públics una major atenció a aquest problema i pregar-los que busquin noves solucions i impulsin nous programes de finançament de l'habitatge.

També el dret a la protecció de la salut i l'accés a l'assistència pública o a l'assistència de Seguretat Social han fet que rebéssim un nombre important de queixes: els problemes de les urgències als hospitals, les llargues llistes d'espera i els dèficits de l'assistència primària. Per això hem manifestat que s'ha de crear una consciència social solidària entre malalts, metges i Administració sanitària que superi els diversos interessos particulars, en benefici del superior interès de la salut pública, i així arribar a l'exercici més efectiu dels drets del malalt.

També hem fet una crida a les diverses administracions perquè accelerin els acords encaminats a millorar la situació de l'atenció psiquiàtrica i hem hagut de demanar una millor coordinació i cooperació per superar els greus problemes plantejats en aquesta matèria.

També hem constatat que encara hi ha obstacles perquè l'Administració sanitària valori les alegacions i proves dels interessats que puguin desvirtuar i contradir els informes administratius, perquè considerar només com a certes les afirmacions dels informes de l'Administració, sense valorar la prova del contrari, equival a resoldre indiscriminadament els recursos del ciutadà i obligar-lo a pledejar per dirimir la controvèrsia. S'ha d'arbitrar de manera que els ciutadans puguin veure satisfets, ni que sigui de manera provisional, els seus drets del contingut econòmic mentre es resol l'expedient administratiu.

La nostra societat encara no pot oferir una resposta suficient i unes condicions justes i dignes per als malalts terminals, els qui pateixen malalties ara per ara inguaribles, i els drogaaddictes que volen superar la seva malaltia. Això també fa que la capacitat econòmica del malalt determini unes condicions més o menys favorables davant de l'infortuni —és especialment dramàtic en el cas dels malalts de la SIDA.

El dret a la reinserció social de qui ha patit seqüeles invalidants també ha de ser reforçat. És cert que s'ha legislat i que, des d'un punt vista solament teòric, les barreres arquitectòniques han estat superades, però també és cert que, a la pràctica, encara n'existeixen moltes. S'ha d'obtenir una millor sensibilització i, alhora, una presa de consciència de tècnics i dirigents que despertin la solidaritat i facin desaparèixer la caritat: el disminuït és un subjecte de drets, la caritat no és reconeixement de subjectes.

També hem propugnat l'elaboració d'una llei sobre educació

especial que, sota la guia del sistema educatiu ordinari, reguli de manera pacífica aquesta matèria, distingint el tractament segons els diferents col·lectius afectats. Aquesta norma hauria de regular les relacions entre l'Administració educativa i la sanitària per ordenar les situacions de les persones afectades abans de l'etapa educativa i després.

Hem rebut moltes visites de persones que no tenen una pensió suficient, i això els fa viure de manera vergonyosa, i en aquesta situació també es troben moltes vídues i moltes dones i homes que, després de cotitzar d'acord amb el que els va indicar l'Administració, han vist defraudada la seva bona fe per canvis i interpretacions legislatives posteriors i no poden percebre les pensions com a treballadors autònoms.

Entre tota aquesta llista de drets socials, econòmics i culturals, hem vist —i hem de dir-ho amb tota la contundència— que la pobresa és el principal component de tota situació d'injustícia social. Cada dia hi ha més pobres que dormen al carrer, sobretot homes i dones grans que ja no tenen edat de treballar i que no poden recórrer a cap auxili social i sanitari. Cal establir els plans necessaris per eradicar la pobresa i afavorir els col·lectius més vulnerables i indefensos; l'aprovació i aplicació d'aquests plans hauria d'efectuar-se sota els principis de coordinació i col·laboració efectives entre les diverses administracions i entitats cíviques afectades.

He notat, com a reacció esperançada —i és just que ho digui aquí, avui, davant d'aquesta Cambra—, que totes les autoritats, com la societat civil, tenen consciència de la necessitat de protegir els drets que anomenem de solidaritat, aquesta tercera generació de drets fonamentals que cada dia és més tangible i necessària, que han de ser protegits.

Ens hem de felicitar perquè aquest Parlament va aprovar, els darrers anys, normatives diverses relatives a la protecció de la natura, del medi i de l'entorn. Els desastres ecològics ocorreguts tant a Catalunya com en altres indrets del món ens han de fer prendre consciència que el dret al medi natural és de tothom i que la protecció de la natura i la recuperació d'espais i d'espècies animals han de ser promogudes desde l'escola primària. No n'hi ha prou amb normatives, cal fer els esforços econòmics necessaris per aplicar-les efectivament.

Ningú ja no dubta dels drets de les víctimes del delictes, i les nostres experiències ens han portat a redactar unes notes sobre el nou enfocament que s'ha de donar al dret penal per complir les recomanacions del Consell d'Europa. Catalunya, tot i que no té competències en la matèria, pot ser capdavantera en l'estudi i recerca de solucions. En aquest aspecte, és encomiable l'experiència del servei d'atenció a les víctimes, creat per l'Ajuntament de Barcelona.

Ningú no dubta tampoc del dret a la pau, dret fonamental pel qual encara cal lluitar.

La nostra intervenció ha pogut garantir a les parts en conflicte la llibertat d'acció mediatada i, en la majoria dels casos, hem aconseguit solucions positives en situacions en què el ciutadà es troba generalment en posició d'inferioritat. Hem exercit l'acte suprem de denúncia pública de les situacions comprovades. O sigui, hem posat en coneixement de la societat civil allò que l'Administració i el sistema administratiu dels interessos comuns han fet o deixat de fer, no han previst o no han resolt. Crec que aquestes situacions han posat de manifest la identitat del Síndic de Greuges, la qual ha estat confirmada per la confi-

ança que cada dia ens demostra el ciutadà, que, pel que podem observar, va prenent consciència d'una institució que és una organització adequada per fer prevaler els seus drets quan són vulnerats per l'Administració.

En l'Informe hem procurat que els textos aportats proporcionin elements de judici perquè, no solament els parlamentaris, sinó els ciutadans en general tinguin una informació fidedigna que els permeti tenir una idea aproximada de la realitat del nostre sistema de treball, dels recursos de què poden fer ús davant d'un fet administratiu advers.

En aquest període institucional hem dotat la institució d'una seu definitiva a l'antic Palau del Marquès d'Alfarràs, cedit per l'Ajuntament de Barcelona, on hem pogut estructurar correctament els serveis d'informació i d'informàtica i on l'equip d'assessors pot treballar folgado i amb comoditat. Això ha permès un treball més coordinat de totes les seccions, factor imprescindible perquè una institució com la nostra pugui retre un servei eficaç al ciutadà.

Per acabar aquesta meua compareixença, vull agrair als alts càrrecs i a l'escala administrativa les deferències que en tot moment han tingut amb mi i la col·laboració que m'han prestat, sense la qual el meu exercici hauria estat molt més difícil.

També vull expressar el meu agraïment a tots els parlamentaris pel constant suport que m'han donat, sense el qual la vida i la continuïtat de la institució no hauria estat possible.

Amb els resultats d'aquestes realitzacions crec que he complert amb el que em vaig proposar en el moment d'acceptar el càrrec de Síndic de Greuges.

I un darrer record i agraïment : recordar les hores baixes i les hores altes del naixement de la institució i agrair la dedicació de tots aquells que amb el seu esforç personal m'han ajudat a donar-li una nova vida.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, Honorable Síndic. (*L'H. Sr. Síndic de Greuges s'absenta del Saló de Sessions.*) Ara, un cop finalitzada l'exposició i absentat el senyor Síndic, el debat prosseguirà amb la intervenció dels diferents grups. Pel Grup parlamentari Mixt, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE : Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, certament, l'Informe que l'Honorable Síndic de Greuges, senyor Frederic Rahola, ens acaba de presentar, té quelcom d'extraordinari. Efectivament, es tracta de l'Informe de cloenda del primer mandat del Síndic. Justament per això, el Síndic ha presentat el seu Informe estructurat en dos llibres : el primer, de forma molt semblant al de l'exercici passat —és el que el Síndic anomena «Informe obligat»—, i el segon, de caràcter més personal, expressió de tot un seguit de meditacions i de consideracions sobre la mateixa institució del Síndic, és el que el Síndic anomena «Informe volgut».

El total d'expedients tramesos pel Síndic ha estat de 1.227, molt similar al de l'exercici anterior. Classificats per seccions, justícia abasta el 20,95%; l'ordenació del territori, el 20,54%; l'Administració general, el 17,28%, i treballs i pensions, el 10,27%, per citar només les seccions que ultrapassen el 10% de les queixes.

Per administracions, la de l'Estat central i perifèrica representa el 20,21% del total dels expedients; la de la Generalitat, el 35,21%; els ajuntaments, el 27,14%, i l'Administració judici-

al, el 8,80%.

Per àrees administratives de la Generalitat, i referint-nos també només a les més significatives, justícia representa el 25,02% dels expedients; l'Administració local, el 24,54%; sanitat i Seguretat Social i treball, el 15,16%, i política territorial i obres públiques i indústria i energia, el 12,07%. Cal significar que aquests percentatges són pràcticament coincidents amb els que es donaven en l'exercici del 1987.

Les actuacions d'ofici del Síndic s'han mantingut en el mateix nivell dels últims anys. Eren 38 l'any 86, 48 l'any 1987 i 35 l'any 88.

Ens referirem, en primer lloc, als aspectes que els centristes considerem més rellevants sobre el control de l'actuació administrativa duta a terme pel Síndic.

Pel que fa a l'Administració general, s'insisteix en allò que ja s'explicità l'any passat, en el sentit de la necessitat d'articular un sistema que objectivi millor que l'existent el respecte als principis de mèrit i capacitat per a l'accés a la condició de funcionari. El Síndic insta l'Administració a trobar fórmules per trencar el cercle sense fi del que ell anomena —molt benèvolament, per cert— «la discrecionalitat tècnica dels tribunals».

D'altra banda, any rere any des del 1985, el Síndic ha condemnat la possible pràctica, per part de l'Administració, del silenci administratiu com a pràctica perversa, consistent a no donar resposta a les qüestions plantejades per l'administrat i posar aquest davant la disjuntiva, o bé d'haver de recórrer als tribunals per veure recorreguda la seva pretensió, o bé de desistir d'aquesta.

Tres són els aspectes més significatius que el Síndic destaca pel que fa a l'ordenació del territori. El primer, el dret constitucional —cada vegada més conculcat— a un habitatge digne i adequat, i expressa la profunda preocupació per l'augment, amb un component fortament especulatiu, del preu dels habitatges, molt superior al de l'increment de la renda de la major part dels ciutadans, i amb una incidència més significativa respecte a la gent jove i als jubilats. Els grups parlamentaris, senyores diputades, senyors diputats, han rebut fa pocs dies una carta tramesa pel Molt Honorable senyor President de la Generalitat d'una queixa que la senyora Isabel Miró Santpere, que és una jubilada de setanta-quatre anys, dirigia al Síndic de Greuges. I li deia, textualment, que fins al mes de desembre de 1988, la quantitat que pagava de lloguer del seu habitatge, per tots els conceptes, era de 5.905 pessetes mensuals. És queixava, aquesta senyora, que durant l'any 1989 l'administrador li ha anat apujant el lloguer fins a 9.466 pessetes. Actualment, aquesta senyora cobra una pensió de viudetat de 30.460 pessetes.

Segon tema significatiu en l'ordenació del territori : la utilització del sòl d'acord amb l'interès general, en què recomana la dotació a les diferents administracions —autonòmica i local— dels mitjans necessaris per tal d'impedir aquesta xacra creixent de l'especulació.

Tercer, la protecció de la natura com a concreció del dret a disposar d'un medi ambient adequat. La producció legislativa i normativa d'aquesta Cambra ha estat important i valuosa; molt possiblement, en aquest mateix Ple aprovarem una modificació d'una altra llei mèdio-ambiental, però no s'ha produït encara una dotació pressupostària suficient per desenvolupar-la, la qual cosa, si sempre és motiu de preocupació, ho és molt

més en una època com l'actual, en què el creixement de l'activitat econòmica pot crear desequilibris irreversibles. A ells, a aquests desequilibris irreversibles, ens referim precisament els diputats centristes quan, ja fa uns dies, substanciàvem la nostra interpellació sobre el medi ambient, i parlàvem d'un model pervers de creixement.

El Síndic crida l'atenció sobre les notificacions tributàries defectuoses com a causa d'indefensió per al ciutadà : de seixanta-cinc queixes trameses sobre aquesta qüestió, quaranta-dues feien referència a aspectes de gestió, i, de queixes, el 50% corresponien a defectes de notificació.

L'increment, moltes vegades exagerat, d'alguns dels valors cadastrals de les finques urbanes com a conseqüència de la revisió efectuada l'any 1988, fonamenta la preocupació del Síndic per les repercussions que suposa, principalment, per a pensionistes i jubilats. Fa una estona, jo els feia esment de la carta d'una d'elles.

Curiosament —ja ho hem dit abans—, els expedients relatius a sanitat i Seguretat Social i treball representen només el 15% del total, la qual cosa no impedeix al Síndic fer una important crida d'atenció sobre l'existència al nostre país de ciutadans que veuen trepitjat el seu dret a la salut, i d'altres que no el poden exercir, no perquè no estiguin malalts, sinó perquè encara no gaudeixen de cap tipus de protecció ni tenen en vigor el nou sistema de Seguretat Social previst a la nostra Constitució.

Important és el capítol que el Síndic dedica al greu problema de la SIDA. El Consell de les Comunitats Europees i els representants dels estats membres consideren, el 31 de maig de 1988, refermar el seu interès per mantenir tot un seguit de principis, i comprovaren amb satisfacció l'aplicació de polítiques homogènies en la lluita contra la SIDA.

Malgrat les mesures preventives i de control adoptades per les autoritats sanitàries per tal d'evitar la infecció i la mateixa malaltia, el Síndic crida l'atenció per l'existència d'un buit molt important que no ha estat ni controlat ni regulat pels poders públics : ens referim a la prostitució.

L'assistència psiquiàtrica —referida fa uns minuts pel Síndic—, a la qual ja es va dedicar un apartat especial en l'Informe del 1987, torna a ésser motiu de preocupació en l'Informe d'aquest any. La preocupació expressada —derivada, bàsicament, de les dificultats derivades dels interessos polítics que fins ara han impedit el traspàs de les corresponents competències de les diputacions a la Generalitat— confiïm que començi a minvar, esperem-ho, si, finalment, les converses de les últimes setmanes arriben a un final feliç.

El nostre sistema contributiu de Seguretat Social deixa molts jubilats sense prestacions econòmiques i l'acció social i els serveis socials presten un servei ínfim i exclusiu, amb el qual moltes vegades és difícil de subsistir.

La Seguretat Social —diu el Síndic— hauria de protegir els ciutadans contra els riscos socials i els desequilibris de la producció i del consum, més que més havent-hi factors com l'atur, les jubilacions, l'escàs índex de natalitat i el poc estalvi, que hi actuen en contra.

Després de deu anys de l'aprovació de la Constitució, no es pot dir que els poders públics garanteixin l'existència de les prestacions socials suficients en les situacions de necessitat dels ciutadans.

Quan entrem en l'apartat de Treball, el Síndic denuncia amb rotunditat l'evidència de la manca d'una política clara i contundent contra l'atur, que impedeixi que es continuï carregant tot el pes de la crisi sobre les parts més febles i desfavorides de la nostra societat.

Especialment significatiu és l'apartat que el Síndic dedica al Departament de Benestar Social de la Generalitat. Definits els dos clars vessants de l'actuació d'aquest Departament —d'una banda, posar a disposició de la Comunitat els elements de realització i de satisfacció personal, i de l'altra, resoldre les mancances que dificulten a determinats sectors socials aquestes realitzacions—, el Síndic relaciona tot un seguit d'assumptes que el nou Departament hauria d'afrontar. La pobresa resulta, senyores diputades, senyors diputats, aterridora. El record del Síndic, de les seves paraules, davant d'aquest Parlament el 10 de desembre de 1987, amb motiu de l'Aniversari de la Declaració dels Drets Humans, quan deia que a la nostra societat hi ha famílies que donen gràcies a Déu per tenir un fill deficient, perquè això els permet percebre les 15.000 pessetes del subsidi de garantia d'ingressos mínims. La pobresa, dèiem, els deficientes psíquics i físics, els infants, els vells i els col·lectius marginats.

En referir-se als temes d'ensenyament, el Síndic recorda la vaga dels professors d'ensenyament públic produïda l'any 1987, l'any acadèmic 87-88, i denuncia la incapacitat de l'aparell burocràtic del Departament d'Ensenyament per afrontar, amb la manera legalment exigida, a una situació no prevista com aquesta. En l'Informe del 87 el Síndic recomanà a l'Administració de la Generalitat l'ampliació de les actuacions en matèria d'educació especial, vetllant, principalment, per la coordinació efectiva entre les administracions implicades; avui ha tornat a insistir-hi, en la sanitària i en l'educativa, principalment. Un any després, el Síndic torna a fer la mateixa recomanació : les millores introduïdes fins ara no permeten, certament, parlar d'una resolució del problema.

El funcionament anormal de la justícia, que, com dèiem al principi, constitueix, aproximadament, la quarta part de les queixes formulades al Síndic, lamentablement no permet introduir cap visió optimista envers el futur immediat. En una democràcia —diu el Síndic, i no li manca raó—, la pèrdua de confiança en la justícia per part dels ciutadans és l'inici de la pèrdua de confiança en el sistema. Recuperar aquesta confiança és, serà una tasca àrdua i extremament difícil. El Síndic té encomanada la funció principal de vetllar per la salvaguarda dels drets fonamentals i les llibertats públiques dels ciutadans; consegüentment, tot allò que signifiqui un major nivell de coneixement de la Institució del Síndic per part d'aquests, redundarà en el seu benefici; redundarà, en definitiva, en benefici del sistema democràtic.

Des d'aquest punt de vista, considerem molt encertada la proposta que fa el Síndic de projectar la Institució a través dels serveis d'assistència social dels ajuntaments i del Departament de Benestar Social, per tal d'intentar vèncer desconfiances i salvar l'abisme que separa les classes econòmiques menys afavorides dels organismes que poden pal·liar, almenys, algunes de les seves necessitats.

També considerem necessari —arribat aquest moment— encetar un període de reflexió sobre les relacions del Síndic amb aquest Parlament. El Síndic no pot limitar-se, cada any, a la re-

dacció de l'informe obligat. El Síndic ha de poder comparèixer davant la comissió corresponent cada vegada que es produeixi un esdeveniment que ho faci necessari. No es pot tornar —perquè no és «de rebut»— a repetir l'espectacle protagonitzat fa un mes i mig, un parell de mesos, pel Grup de la majoria d'aquesta Cambra, de negar la presència del Síndic davant la Comissió, i al·legar que es tracta d'una institució, no pas d'una autoritat. Interpretacions del Reglament d'aquestes característiques són atemptatòries contra la institució del Síndic.

Finalment, i així acabo, el Síndic ens ha presentat un Informe amb una component molt important de denúncia social : és un informe crític, i gens complaent amb el poder establert, com no podria ser d'altra manera. Creiem els centristes que és un bon informe, que ens agradaria que no fos l'últim que presenta l'actual Síndic, com alguns —i no vull mirar ningú— sembla que pretenen.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Latorre. Pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Colom.

El Sr. COLOM : Senyor President, senyores i senyors diputats, tal com ja vam exposar en la Comissió del Síndic de Greuges, l'Informe del 1988 d'aquesta Sindicatura és, al nostre entendre, el balanç d'una feina molt ben feta. Cal agrair, de bell antuvi, a l'Honorable Síndic, al seu adjunt i a l'equip de col·laboradors que han fet possible una tasca rigorosa, una tasca valenta, una tasca de vegades difícil d'assumir per les administracions, però, en definitiva, una tasca assenyada i molt digna. La Institució, entenem, es va consolidant entre els ciutadans, tal com ho demostra el ventall prou ampli de les queixes formulades o de les preguntes efectuades a l'Honorable Síndic.

El Síndic apareix com l'interlocutor vàlid per a molts ciutadans, i perquè ho sigui de manera definitiva, però que pugui complir els objectius previstos per la Llei 14 de 1984, del 20 de març, cal que les administracions li confereixin, a la pràctica, aquest paper d'interlocutor vàlid, i això, senyores i senyors diputats, hem d'admetre, segons l'Informe, que no passa sempre. Hi ha múltiples queixes, formulades pel Síndic, en què veiem com els ajuntaments o altres oficines d'altres administracions, demoren o, simplement, no responen. Aquests fets entenem que fan perdre autoritat al Síndic de Greuges, i fóra greu de pensar que l'Administració fa perdre autoritat a la Sindicatura de Greuges. Això porta el nostre Grup parlamentari a fer una primera proposta —en farem tres, de propostes, o tres blocs de propostes al llarg d'aquesta intervenció—, una proposta que voldríem que es traduís en una iniciativa parlamentària de tots els grups del Parlament, i instar el Govern i les altres administracions catalanes a continuar respectant la Institució de la Sindicatura de Greuges en els termes previstos per la Llei que la va crear, i d'agilitar i de comprometre's en totes les relacions d'aquesta institució amb les administracions.

L'Honorable Síndic afirma en la seva presentació que es donaria per satisfet si, aquest balanç que presenta de la tasca realitzada servís per trobar i per aplicar noves solucions i per rectificar els errors i les disfuncions administratives que aquest país pateix. A la Comissió, aquest Diputat ja va demanar informació a l'Honorable Síndic sobre tres temes escollits entre molts dels

que surten a l'Informe : informació sobre els parallamps radioactius i la lentitud de la Conselleria d'Indústria i Energia per retirar-los, i la incògnita de saber on es pensen emmagatzemar o on són emmagatzemats els trenta-quatre retirats l'any 88, dels 4.451 parallamps radioactius que hi ha al país; ni aquests sabem on són. També a la Comissió vam expressar la nostra preocupació per la problemàtica de la SIDA, específicament en el món de la prostitució, i la necessitat de tenir un informe —que no existeix— sobre aquest tema, sobre aquest punt, i també vam dir i vam parlar dels efectes, en determinats sectors socials necessitats, de la vaga del butà l'hivern passat, a Barcelona i ciutats importants de la rodalia.

L'Honorable Síndic ens va respondre, a la Comissió, dient que s'havien fet les gestions oportunes, i n'estem absolutament convençuts, i ho veiem en el seu Informe, que s'havien fet aquestes gestions. Però, aleshores, veiem com l'Administració o les administracions havien alentit, de manera absolutament desesperada, per a molts casos, el procés de solució d'aquestes intervencions del Síndic. D'aquestes i del miler llarg més de queixes o de consultes que l'Informe, de manera molt ben treballada, ens presenta.

Hauríem pogut preguntar, a la Comissió —no ho vam fer, i ho faré avui—, al Síndic, i preguntar-nos a tots nosaltres, il·lustres companys diputats i diputades, sobre les queixes en relació amb la normalització lingüística. Vivim un procés, des de fa anys, en què la llengua catalana intenta recuperar el paper que li és propi en el nostre país. L'Honorable Síndic extreu tres, quatre, cinc —i després, fins a deu— queixes, mostra de com està el terreny de la normalització lingüística, i ens adonem que no funciona, que va malament. Deu queixes de cent, o de mil, de les que diàriament es poden produir al nostre país. Parla de la inexistència d'impresos en català per a la celebració del matrimoni civil, per exemple, i ens diu que el Jutjat de Barcelona, on la persona que presenta la queixa es va casar, no li va poder subministrar aquests impresos en la seva llengua, perquè no en tenia. Avui passa exactament igual : en el moment de la queixa, i avui i, anant bé, demà, si no es varia des de l'Administració.

Parla dels oblits de diversos organismes de l'Administració de l'Estat, de la toponímia oficial dels pobles i les ciutats de Catalunya, i, aleshores, ens trobem que fa una referència al Ministeri d'Economia i Hisenda, molt específica, que després de dos anys de denúncies diu : «Continua enviant les etiquetes utilitzades en la declaració de la renda de les persones físiques», fent referència, parla d'un cas concret de Sant Fruitós, «encara a San Fructuoso», i tants altres... Aquest és un exemple-mostra. I, aleshores, llegim amb estupor, amb estupefacció, les respostes del Ministeri citat, d'Economia i Hisenda, que ens diu que el criteri —en aquest cas, també d'un altre, de la Direcció General de Carreteres, per exemple—, pel que fa al tema plantejat, de toponímia, és anar col·locant, com a nom de poblacions, les denominacions que aquestes tenen d'una manera oficial, llevat dels casos en què els títols en castellà i català siguin tan diferents que es faci necessària la senyalització *temporal* —a hores d'ara—, temporal, en ambdós idiomes. Diu, «no obstant, de tota manera, aquells noms com Figueres o bé Girona, en què les diferències són mínimes, sembla recomanable» —i diu l'Administració o una administració de l'Estat—, «per tal d'aprofitar el material existent»

—deuen tenir uns bons estocs, encara, de «Figueras», amb «a» i de «Gerona»—, doncs, sembla «recomanable no procedir a la seva substitució»; continuaran enviant-ho amb una toponímia incorrecta, malgrat les gestions del Síndic de Greuges. Això no és respecte a la institució.

Parlen, altres denúncies, doncs, que un enginyer, per tenir el títol a l'Escola Superior Tècnica d'Enginyers Industrials, a Terrassa li van exigir la presentació d'una partida de naixement per tal que el seu nom fos escrit correctament en català. I parla de... fins a deu qüestions més, de denúncies en comissaries, de situacions increïbles dels jutjats, a Falset, o a l'Hospitalet o a Barcelona, on vulgueu.

Són deu casos de queixes en relació amb la normalització lingüística, que he dit que en representen cent, o mil, o molts més, extrets d'una situació de menyspreu i de minorització genocida envers la llengua catalana de moltes administracions que actuen a Catalunya. Es viola conscientment la Llei de Normalització. Els catalans acudeixen, davant d'això —uns catalans, uns ciutadans—, al Síndic, ho denuncien, cerquen una reparació absolutament justa, però de quin ajut i de quines eines es dota, el Síndic de Greuges, per resoldre aquestes peticions d'aquests ciutadans? Quin suport pràctic té? No dubtem que en té, però el voldríem veure traduït diàriament, quin suport pràctic té, del Govern o d'aquest Parlament, i de la Comissió del Síndic de Greuges?, que, en definitiva, és aquella Comissió on els diputats que hi estem adscrits hauríem de poder —sempre que veiem un tema, o una denúncia, una queixa— demanar que hi acudeixi, que hi comparegui el Síndic, i oferir-li el suport, el suport, entenem, en temes de normalització, de tota la Cambra, unànimement, com històricament s'ha tractat aquest tema al nostre país.

L'Informe alerta també sobre els drets i les llibertats dels estrangers que han arribat i viuen a Catalunya; sobre la mala aplicació de la Llei d'estrangeria; sobre els brots de racisme. De tot això s'ha parlat a bastament en aquesta Cambra, i ara penso que només cal que escoltem la petició del Síndic dient que calen solucions; no només parlar-ne: calen solucions, i pertoca a les administracions, pertoca al Govern i pertoca l'impuls a aquesta Cambra per trobar aquestes solucions.

L'Informe alerta també sobre els dipòsits municipals de detinguts, o sobre el personal al servei de la Generalitat en el període republicà, o sobre els abusos en els preus dels lloguers a Barcelona o al conjunt del país. L'Informe és, al nostre entendre, prou escruixidor com perquè no només mereixi la nostra atenció, sinó que representi un toc d'alerta important en aquesta Cambra i a tots els partits que la configurem, i al Govern, un toc d'alerta important, que a Catalunya les coses continuen, en molts aspectes, fallant, i que, en tot cas, cal trobar-hi les vies concretes de solució.

El nostre Grup parlamentari creu molt important la proposta que fa l'Honorable Síndic en les seves reflexions finals, que aquest Parlament possibiliti a la Sindicatura de Greuges de presentar informes puntuals sobre temes concrets i que preocupin socialment en un moment determinat la societat catalana. No només aquest debat anual en la Cambra, on cada grup exposem el nostre parer sobre l'Informe d'un any endarrere; moltes d'aquestes coses ja han estat..., diguem-ne, o han passat. No, només això; no només, tampoc, que de tant en tant l'Honorable Síndic comparegui davant de la Comissió, que bé costa

prou —bé costa prou—, perquè, quan se li ha demanat, la majoria, en una ocasió lamentable, s'hi va oposar, i ho sento, senyor Escudé, de nou, repetir aquest tema, però entenc que, en aquest cas, la interpretació reglamentista va ser excessivament rigorosa i, al meu entendre, poc generosa, tal com el Síndic, en les seves reflexions finals admet, o proposa que hi hauria d'haver-hi.

Tot això ens porta a un segon bloc de propostes —he dit que n'hi haurien tres, aquest és el segon—, propostes molt concretes. Nosaltres en aquest sentit proposaríem l'elaboració i la presentació en aquesta Cambra, a la Comissió de la Sindicatura de Greuges, de cinc informes específics, abans de finals d'enguany, sobre els següents temes: el primer tema, sobre la SIDA i la prostitució, en estret contacte, en aquest cas, fins i tot amb la Comissió especial d'Estudi sobre la Problemàtica de la SIDA, però aquest tema que la Sindicatura ha començat a treballar; segon tema, els atacs al procés de normalització lingüística i propostes viables de solució i d'avenç unitari en aquest sentit; en tercer, la situació dels estrangers a Catalunya o, si es vol, la situació de les minories ètniques i nacionals presents al nostre país; el quart tema específic que voldríem veure treballat pel Síndic i per aquesta Cambra, la lluita per eradicar la pobresa a la Catalunya d'avui, a la Catalunya del 92, en estret contacte també amb la Comissió recentment creada de Bosses de Pobresa, i, finalment, la conculcació de tota la normativa en matèria de barreres arquitectòniques amb què es troba el col·lectiu de disminuïts del nostre país, a Catalunya. És el segon bloc de propostes que ens suggereix aquest Informe, dins de la proposta de la voluntat final que expressa l'Honorable Síndic de tractar temes que afecten la societat catalana puntualment, en moments, com ara, que caldria tenir-hi unes propostes, unes solucions.

Valorem molt positivament les reflexions que l'Honorable Síndic de Greuges fa en el llibre segon: la situació jurídica actual de la institució, una situació jurídica a vegades en concurrència amb la que és la institució espanyola, la del Defensor del Pueblo; els mitjans personals i materials i la relació de la Sindicatura amb el ciutadà, i en aquest sentit nosaltres expressem el nostre acord amb l'establiment d'un estatut que acabi amb la provisionalitat del personal d'aquesta institució; la relació amb les institucions públiques, que ja he expressat a bastament per on entenem que hauria d'anar i hauria de continuar. I de les reflexions finals, insistiríem en el tercer bloc de propostes —que aquestes són globals—, de les reflexions finals que fa l'Honorable Síndic remarcar que cal una urgent acció informativa en les capes socials menys afavorides de la Institució del Síndic. Els ciutadans d'aquest sector social menys afavorit a Catalunya encara, per desgràcia, desconeixen que poden acudir al Síndic; si els resoldrà o no els resoldrà el problema, això, tal com hem expressat, els serà difícil, però almenys tenen una eina i d'aquesta eina en pot sortir una col·laboració —esperem que més positiva— amb les institucions i, per tant, cal fer aquesta acció urgent informativa en aquests segments socials esmentats.

En segon lloc, potenciar la col·laboració amb les administracions, i en aquest sentit anava la primera de les propostes d'instar oficialment, tota la Cambra, el Govern a trobar les vies concretes de relació i de molt bona relació.

I, finalment, les relacions del Síndic de Greuges amb el Par-

lament. També ja ho he exposat, però torno a repetir que entenem que la Comissió hauria de poder, efectivament, convocar l'Honorable Síndic per tractar temes d'actualitat cada vegada que aquests temes es produeixin, i hi hauria d'haver, per part, en aquest cas, de la majoria, una millor predisposició a fer possible aquest desig, que no és nostre —ho torno a repetir—, és un desig de la Sindicatura de Greuges i nosaltres no fem més que estar-hi d'acord.

No voldríem acabar aquest posicionament del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, però, sense fer constar davant de la Cambra la nostra preocupació per determinades veus que han sortit, segons els mitjans de comunicació, del Govern i d'algun grup de l'oposició en relació amb la personalitat de l'actual Síndic de Greuges. S'ha dit que l'actual Síndic de Greuges —ho han dit els mitjans de comunicació i parlaven de fonts properes al Govern i de fonts properes al primer grup de l'oposició—, s'ha dit que era massa crític l'actual Síndic de Greuges amb el Govern i amb les altres administracions, i es deixava entendre, per tant, que, acabat el seu mandat, hi hauria un relleu. He dit que volia expressar la preocupació del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana per aquestes notícies, i no només la preocupació, sinó l'astorament del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana per aquests posicionaments. Astorament, per què? Astorament perquè difícilment institucionalment la figura del Síndic de Greuges pot ser còmoda per al Govern o per qualsevol administració. Malament si és còmoda, malament; vol dir que no compleix la seva funció. I, per tant, que hi hagi hagut una actitud crítica i incòmoda per part del Govern, crítica per part de la Sindicatura cap al Govern o cap a les administracions que actuen a Catalunya, no és més o no fa més que valorar el seu paper valent, el seu paper seriós, rigorós i el seu compliment estricte de la Llei que va crear la Sindicatura de Greuges. (*Remor de veus.*)

Entenem que...

El Sr. PRESIDENT : Vagi acabant, vagi acabant, eh?, s'ha passat del temps.

El Sr. COLOM : Queda, només, un segon, senyor President. L'Honorable Síndic de Greuges, senyor Frederic Rahola, acaba ara —i amb això acabo definitivament— un mandat. La seva actitud hauria de marcar, entenem, estil; ha estat valent, ha estat crític, ha estat assenyat, ha posat, al nostre entendre, molt alt i bé el llistó de la Institució de la Sindicatura de Greuges, creiem que és un bon començament per a aquesta institució, i el nostre Grup parlamentari no pot més que expressar que desitjaria la seva continuïtat i agrair a l'Honorable Síndic, a l'Illustre Adjunt del Síndic i a tots els col·laboradors d'aquesta Institució, per part del Grup parlamentari, la tasca desenvolupada, l'Informe presentat, que valorem molt positivament, i, sobretot, les pistes d'actuació que ens donen per dignificar molt més aquesta institució; en definitiva, per complir la Llei que la va crear.

Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Colom. Pel Grup parlamentari Popular, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT : Senyor President, il·lustres senyores i senyors diputats, em correspon fixar la posició del nostre Grup parlamentari, del Grup Popular, en relació amb el cinquè

informe que ens ha estat presentat, corresponent al 1988, per l'Honorable Síndic de Greuges.

Aquests informes que any rere any ens han estat presentats han estat uns documents d'una extraordinària importància per conèixer amb més precisió les mancances, i fins i tot deficiències, i lentitud de gestió de les diverses administracions envers el ciutadà català.

D'aquest Informe que avui ens ocupa hem de constatar que, tot i que aquest any s'ha incrementat el nombre de queixes amb 1.453, no és una xifra extraordinària si tenim en compte els problemes, les necessitats, la pobresa i la marginació que té la societat catalana. I hem de lamentar el baix nombre d'expedients d'ofici, que, si bé en anys anteriors els trobàvem poc nombrosos, quan l'any 1986 els expedients van ésser 35, l'any 1987 varen passar a 48, aquest darrer any han estat tan sols de 35 les actuacions d'ofici. Això ens indica ben clarament la insuficiència pressupostària a la Institució de la Sindicatura, la qual comporta una limitació de les possibilitats d'augmentar les actuacions d'ofici. L'Honorable Síndic feia esment d'aquestes mancances i demanava la necessitat d'ampliar amb personal i recursos la Institució després d'haver presentat l'Informe de l'any 1987.

En les reflexions finals del llibre segon el Síndic proposa, davant el reduït nombre de personal al servei de la Institució, alternatives diferents per aconseguir mitjans per poder desenvolupar les tasques que el Síndic té legalment assignades i que redundarien en bé dels més necessitats, que són sempre els menys protegits.

En l'Informe, l'Honorable Síndic fa referència que les relacions institucionals amb els ciutadans podrien ser millorades en el futur per la via de la penetració informativa a les classes socials menys afavorides, ja que cal penetrar aquestes esferes més necessitades i abandonades socialment, atès el desconeixement de l'existència de la institució per falta de la informació escaient.

Voldria dir-los, senyores i senyors diputats, que el nostre Grup parlamentari ja va fer esment en anteriors posicionaments als Informes de 1986 i de 1987 de la necessitat d'incrementar les actuacions d'ofici, de la necessitat de donar publicitat a aquestes actuacions i, fins i tot, demanàvem la creació d'un gabinet de premsa per donar a conèixer més i millor la tasca de la Institució del Síndic i que fos més coneguda pels ciutadans de Catalunya, que han de veure sobretot en el Síndic una figura que intenta preservar els drets i les llibertats fonamentals que com a ciutadans tenen reconeguts, tal com ho preveu la Llei 14/84 d'aquest Parlament.

No ha estat possible : ho lamentem. Tornem aquest any, un cop més, a donar un toc d'atenció i a demanar al Govern de la Generalitat que vulgui tenir present d'una vegada per totes les consideracions que els fa l'Honorable Síndic i que constatem els diversos grups parlamentaris. És preocupant la forma d'actuació de les nostres administracions, bastant allunyada dels principis establerts en l'article 103.1 de la Constitució. De les moltes, diverses queixes rebudes és després que les àrees administratives de Justícia i el Departament de Política Territorial i Obres Públiques són les que reben més queixes dels ciutadans, seguint Sanitat, Ensenyament i d'altres.

Veiem, en l'Informe, l'interès del Síndic envers els dipòsits municipals pels detinguts, molts dels quals es troben en condi-

cions molt precàries i degradants per a les persones que s'hi han d'estar, faltats de condicions de seguretat, higiene, sense ventilació ni llum, entre altres mancances, i de la denúncia que ens fa de la falta de legislació concreta i la situació heretada fa que, en general, la situació dels dipòsits municipals de detinguts sigui extrema. Un cas ben proper i que tots vostès, senyores i senyors diputats, ben segur en seran coneixedors és la mort d'un reclus a Vilanova i la Geltrú, el passat dissabte, deguda a un incendi en el dipòsit municipal que, segons notícies aparegudes, els presos varen provocar. La manca de seguretat en les instal·lacions, i en ser unes instal·lacions precàries, ha produït aquest desgraciat accident, com tants d'altres a Vic, Sabadell i Mataró.

La manca de normativa, de directrius i criteris fa també que els serveis a què té dret el detingut siguin summament deficientes. Com molt bé ens indica el Síndic, per poder complir mínimament el mandat constitucional del respecte dels drets fonamentals, és necessària una urgent atenció als problemes que plantegen aquests dipòsits municipals. També és urgent que l'administració, des del Departament de Política Territorial, faci complir amb tot el rigor que cal la normativa del Decret 100/84, sobre la supressió de les barreres arquitectòniques en bé de les persones que pateixen alguna disminució física.

Per a nosaltres, el Grup parlamentari Popular, el balanç de l'actuació que es desprèn d'aquest Informe del Síndic de Greuges pel que fa a l'últim exercici és positiu i com a tal la nostra felicitació a la Sindicatura de Greuges per la seva dedicació, tant personal com del seu equip de treball.

Per acabar, jo diria que el nostre Grup parlamentari sempre estarà al costat de la Institució del Síndic de Greuges i sempre estarà a favor de qualsevol tipus d'iniciativa que vagi en la línia que la Sindicatura sigui una institució respectada i coneguda pels ciutadans més necessitats. Nosaltres recolzem, Honorable Síndic, un pressupost més adient a les seves necessitats per dur a terme més i millor la tasca en les actuacions d'ofici; nosaltres recolzem que la institució pugui disposar, al més aviat possible, d'un gabinet de premsa.

En les reflexions finals de l'Informe ens apunta uns suggeriments : de presentar al Parlament diversos informes puntuals sobre temes concrets i que preocupin socialment en un moment determinat. Doncs, bé, nosaltres creiem que això és bo i fóra convenient, perquè contribuiria a una millor fluïdesa del Síndic amb el Parlament.

El nostre Grup li demanaria al Síndic que fos molt ferm a l'hora d'exigir una adequada informació per part de les administracions públiques i, principalment, a l'administració de la Generalitat i, en cas contrari, ho posés en coneixement d'aquest Parlament, perquè ell és el comissionari a aquests efectes, per tal d'aconseguir que el Parlament de Catalunya, a través dels seus grups parlamentaris, pugui exigir les responsabilitats polítiques que corresponguin a la Generalitat de Catalunya i, especialment, al Consell Executiu.

Res més, senyor President. Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyora Montserrat. Pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Nualart.

El Sr. NUALART : Senyor President, senyores i senyors diputats, em correspon de fixar la posició del meu Grup, Iniciati-

va per Catalunya, un cop escoltat l'Informe del Síndic de Greuges. Ara fa cinc anys i escaig que aquest Parlament va aprovar la Llei del Síndic de Greuges i avui el Molt Honorable senyor Rahola ens ha presentat el seu cinquè Informe. És, per tant, el moment de fer balanç del que ha significat la institució del Síndic de Greuges en el transcurs d'aquest mandat, en la defensa dels drets fonamentals i les llibertats públiques dels ciutadans de Catalunya.

Els tres primers Informes que el Síndic va presentar davant d'aquest Parlament tenien una estructura purament descriptiva de la seva activitat, i en l'Informe de l'any 1987 se'ns convidava a debatre sobre el comportament de la institució davant dels ciutadans i de l'Administració pública. L'Informe que enguany se'ns presenta hem de dir que és un bon instrument de treball, ja que la sistematització dels temes facilita una visió global i particular dels problemes dels ciutadans davant l'Administració. I conté un segon llibre, que s'anomena «Informe volgut» o notes relatives als quatre anys i mig de mandat, que invita a reflexionar i a fer una valoració de la institució.

En primer lloc, cal assenyalar que el Síndic de Greuges és un comissionat del Parlament de Catalunya i, per tant, ha de tenir una estreta relació amb aquesta Cambra. Però si examinem els quasi cinc anys de funcionament del Síndic de Greuges constatarem que la seva relació amb aquest Parlament ha estat quasi nul·la, llevat el seu informe anual davant la Comissió i en aquest Ple, i la intervenció dels Grups parlamentaris es redueix a aclariments sobre l'informe i el posicionament davant el Ple.

Molt em temo, senyores i senyors diputats, que la presentació de l'Informe en aquest Parlament només serveixi per al que diríem cobrir l'expedient, o sigui, complir allò que obliga la Llei, que anualment el Síndic informará el Parlament. I encara que en la presentació de l'Informe hi volguéssim veure quelcom més que un simple tràmit a complir, aquest no és res més que una avaluació del treball realitzat pel Síndic de Greuges. Informe que, d'altra banda, sempre ha estat ben rebut pels Grups d'aquesta Cambra, perquè s'ha valorat l'esforç i el treball de la institució, malgrat els pocs mitjans que aquest Parlament li ha atribuït. I si bé els grups han exposat els seus posicionaments sobre els temes que es desenvolupaven en els informes, no s'ha anat més enllà de la simple constatació d'uns problemes que afecten els ciutadans en els seus drets fonamentals. Amb altres paraules : l'Informe del Síndic de Greuges, el podríem comparar amb aquelles assignatures que a la Universitat s'anomenaven «maries» i que es podien aprovar sense ni tan sols examinar-se'n.

En segon lloc, s'ha de remarcar un valor consubstancial a la institució que és el de no ser un poder executiu, la qual cosa fa que la seva funció resti al marge de qualsevol tipus de pressió. Però això també pot comportar que la seva gestió pugui ésser nul·la si no està revestida d'una forta autoritat moral. En la seva última compareixença a la Comissió, el Molt Honorable Síndic de Greuges ens va manifestar que la seva força residia en les seves denúncies davant aquest Parlament i davant l'opinió pública, a través dels mitjans de comunicació. Doncs bé, com hem dit abans, en el Parlament les denúncies queden reduïdes a la presentació d'aquest Informe, i la seva presència en els mitjans de comunicació dependents de la Generalitat es pot dir que és nul·la, ja que en tot l'any 1988 va assistir, només com a convidat, a dos programes de Catalunya Ràdio *La Tertú-*

liai Aquesta és la qüestió, i tan sols en un programa a la televisió catalana *A debat*. Per sort, la seva presència a emissores privades de ràdio i de la televisió estatal ha estat més sovintejada, i la major part de les vegades per denunciar fets concrets. Per tant, els mitjans públics de comunicació no han col·laborat, com s'havia d'esperar, amb la figura del Síndic de Greuges.

D'altra banda, l'Informe, que es presenta anualment, no es pot considerar com un document denúncia de les irregularitats de les administracions, sinó com una exposició de la tasca realitzada pel Síndic. Ara bé, fins i tot en el supòsit allegat que servis de denúncia, els fets es contemplem, com a mínim, al cap d'uns quants mesos d'haver succeït, quan la queixa ha estat solucionada o ja no hi ha res a fer.

En tercer lloc, si bé fa cinc anys que es va crear la figura del Síndic de Greuges, aquesta institució encara és poc coneguda per la majoria de la població, i se'ns diu en el mateix Informe que, si bé els dos primers anys hi va haver una inflació de denúncies, la major part d'elles al marge de la competència del Síndic i, per tant, d'impossible tramitació, a partir del fet que existís un més gran coneixement de les competències de la institució, aquestes queixes s'han estabilitzat.

Per altra banda, el mateix Informe ens diu que una major publicitat de la institució hauria donat, com a resultat, un augment ingent en la presentació de queixes i el Síndic ha volgut fugir sempre de les estadístiques espectaculars, per tal d'adequar el servei prestat als mitjans amb què comptava. És cert que si el ciutadà es dirigeix al Síndic, com a últim recurs per a intentar solucionar una situació personal que ell considera injusta, i no trobés almenys la resposta del Síndic, el silenci d'aquest per manca de mitjans és evident que desesperaria, encara més, el ciutadà i la seva frustració podria ser encara més greu. Però no és solució no donar a conèixer la institució per manca de recursos; no es pot convertir aquesta en una simple figura decorativa de la democràcia. Per tant, senyores i senyors diputats, s'haurien de mirar d'adequar els mitjans a les necessitats de la institució del Síndic de Greuges.

Aquesta manca de mitjans, expressada per l'Honorable Síndic de Greuges en el seu Informe, afecta també, i de manera fonamental, el fet que no dugui a terme més expedients d'ofici. El Síndic de Greuges no pot ésser només una institució que intenti solucionar els casos particulars. La seva tasca entenem que va molt més enllà: ha d'aprofundir en aquelles queixes que, com que són reiteratives, es converteixen en afers generals. És evident que les constants denúncies, per exemple, sobre els interns de les presons, els problemes que afecten la majoria dels estrangers davant la normativa vigent, els brots de racisme que pateixen gitanos i africans, si bé poden tenir una contemplació particular, esdevenen problemes generals. I, també, totes aquelles situacions que, sense que existeixi una denúncia de cap particular, afecten el conjunt de la població de Catalunya, com poden ser els temes lligats al medi ambient —així podríem parlar del pantà de Rialb, de la Vall de Sant Daniel, dels aiguamolls, de la degradació dels rius, del risc de les nuclears, etcètera; tots aquells actes que discriminen la dona en els llocs de treball; l'expulsió de les capes més necessitades de la ciutat de Barcelona per l'encariment dels preus dels lloguers de l'habitatge; la manca d'aplicació, encara avui, de la normalització lingüística en nombroses esferes de l'Administració, i, com molt bé s'assenyala en l'Informe, en l'Admi-

nistració de Justícia; problemes en el món del treball —com el dels colons de Montagut— i, ben segur, que aquesta llista podria ser ampliada per ses senyories. I tot això són qüestions que entenc que competeixen al Síndic de Greuges i que de molts d'ells s'hauria de fer un seguiment acurat per part d'aquesta institució. Però tota denúncia —com he dit abans—, si no es planteja el moment que els fets estan succeint, deixa de tenir, la major part de les vegades, la força suficient per a solucionar-se.

Ben segur que a les Administracions els interessa un Síndic de Greuges que comparegui solament una vegada l'any davant d'aquest Parlament. És evident que, per a l'Administració, és més còmode que els fets es tractin un any després de succeïts. És per això que entenem que el Síndic de Greuges hauria de comparèixer més sovint davant la Comissió d'aquest Parlament, per explicar la seva gestió en el moment que es produeixen els fets.

Aquestes objeccions no van, però, en detriment de la tasca feta pel Síndic de Greuges. Ara bé, després de l'experiència d'aquest primer mandat de cinc anys, crec que era el moment més oportú per fer aquestes reflexions. Cal reconèixer que tot el que s'ha fet fins avui, per part del Síndic, és positiu. El que aquest Diputat es pregunta és si és suficient i si no caldria donar un nou impuls a aquesta figura que prestigia tota democràcia.

Voldria, seguint l'esquema del Síndic de Greuges, fer atenció a les seves reflexions finals. Crec que és positiva la proposta que fa sobre la qüestió de personal, en el sentit d'acollir becaris i estudiants dels darrers cursos de la Facultat de Dret per part de la institució, per tal que es poguessin ampliar, sense un increment substancial dels costos, les actuacions del Síndic de Greuges, i també crec que hem de recollir la preocupació de totes aquelles persones que treballen en la institució i que, no essent càrrecs de confiança, estan contractats de manera provisional i a qui es crea una inseguretat en els seus llocs de treball. Cal —com es diu en l'Informe— un millor coneixement de la institució per les classes socials menys afavorides. Com he dit abans, la seva presència en els mitjans de comunicació dependents de la Generalitat és quasi nul·la. I això, aquest Diputat, ja ho va fer notar en l'anterior compareixença del Síndic, però és difícil que aquests mitjans emetin programes sobre el Síndic de Greuges quan aquests mateixos mitjans —em refereixo, concretament, a TV3— no tenen un programa monogràfic sobre el Parlament de Catalunya. Però —ho repeteixo— és fonamental que el Síndic de Greuges aparegui en els mitjans de comunicació per poder denunciar a l'opinió pública, en el seu moment, aquelles administracions que vulneren els drets fonamentals o les llibertats públiques dels ciutadans de Catalunya.

S'ha de reforçar també la relació del Síndic de Greuges amb el Parlament de Catalunya. Queda clar per la reglamentació que el Síndic de Greuges és un comissionat d'aquest Parlament i, per tant, la necessitat de l'existència d'un estret lligam amb aquest. La Llei del Síndic de Greuges estableix, d'una manera inequívoca, que el Síndic es relaciona amb el Parlament mitjançant una Comissió constituïda amb aquesta finalitat, i que el Síndic de Greuges es pot adreçar, en qualsevol moment, a la Comissió parlamentària esmentada, i que aquesta li pot demanar que hi comparegui per informar d'afers de la seva competència. Doncs bé, fins ara, aquesta Comissió només ha servit

per a escoltar l'Informe anual reglamentari; no ha tingut cap altra activitat. I, per això, aquest Diputat, en més d'una ocasió, l'ha qualificada d'inoperant.

El meu Grup, en el present període parlamentari —se n'ha fet abans esment per alguns portaveus— va demanar la compareixença de l'Honorable Síndic perquè informés sobre les gestions que podia haver realitzat en temes que preocupaven en aquell moment, com eren els brots de racisme a Catalunya, la situació conflictiva de les presons i l'execució de la sentència a Estrasburg que afecta ciutadans catalans. Però la iniciativa va fracassar perquè el Grup de la majoria es va oposar a la seva compareixença tot adduint qüestions reglamentàries i algunes de semàntiques, ja que a les alegacions afirmava que el Reglament del Parlament no preveia la compareixença del Síndic al marge de la presentació d'aquell Informe anual, i que tampoc podien admetre la seva compareixença, com a autoritat, perquè era una institució. Debat que ens portaria a una llarga discussió inútil i que res no aportaria sobre el prec principal, que és la voluntat política, per part d'aquesta Cambra, que el Síndic de Greuges, sigui una institució o sigui una autoritat —tant se val—, pugui comparèixer en cada moment que la Comissió ho consideri necessari.

Per tant, ens congratulem que el Síndic, en el seu Informe, ens apunti que fóra molt convenient de presentar informes puntuals i sobre temes concrets, i que socialment preocupin en un moment determinat.

Per acabar, el meu Grup prendrà una iniciativa parlamentària a fi que hi pugui haver un adjunt al Síndic per a tractar, de manera sectorial, la qüestió de la discriminació de la dona. Al mateix temps, prendrà totes aquelles iniciatives que instin les administracions perquè sigui més coneguda la figura del Síndic de Greuges.

Senyores i senyors diputats, crec que depèn de tots els grups d'aquesta Cambra que existeixi aquella voluntat política perquè el Síndic de Greuges es consolidi, en aquest segon mandat, com a figura imprescindible per al bon funcionament de l'Administració a Catalunya, i, per tant, que no esdevingui una figura decorativa en el marc de la democràcia, sinó una institució útil al servei de tots els ciutadans.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Nualart. Pel Grup parlamentari Socialista té la paraula l'Illustre Diputat senyor Abelló.

El Sr. ABELLÓ : Senyor President, senyores i senyors diputats, en nom del Grup Socialista per a fer l'anàlisi de l'Informe de l'any 88, que fa uns moments ha presentat en aquesta Cambra l'Honorable senyor Síndic de Greuges. Per al Grup Socialista, és indubtable que aquest Informe té una característica especial, no solament farem una reflexió i una anàlisi de l'Informe de l'any 88, sinó que també entrarem a fer balanç del que han significat aquests cinc anys de funcionament de la institució del Síndic de Greuges. Per tant, en la nostra exposició hi haurà una primera part, d'anàlisi concreta de l'Informe, i una segona part on farem balanç d'aquests cinc anys.

En primer lloc, nosaltres voldríem destacar, de l'Informe, els aspectes que fan referència al control de l'actuació administrativa; és indubtable que estem d'acord amb aquella part de l'Informe en què s'assenyala que hi ha un abús, per part de les administracions, sobre les demores en la resolució dels as-

pectes que afecten els ciutadans —l'abús, també, del silenci administratiu—; també ens preocupa el que fa referència al personal al servei de l'Administració, quan el Síndic ens assenyala que, en general, els tribunals segueixen principis més de discrecionalitat tècnica que principis de mèrits i capacitat en les proves d'accés a la funció pública, però fonamentalment entrarem en l'aspecte que fa referència als estrangers i als seus drets fonamentals.

El Grup Socialista, en el seu moment, va plantejar al Síndic de Greuges la necessitat que actués d'ofici davant dels brots de racisme que es van plantejar en alguns indrets de Catalunya. A nosaltres —volem dir-ho clarament—, ens hauria agradat que, en aquest aspecte, la intervenció hagués partit directament del mateix Síndic, perquè creiem que era un tema que en aquells moments era important. De totes maneres, davant de la Comissió el senyor Síndic va assenyalar que es comprometia, en el seu moment, a elaborar un informe extraordinari sobre aquest tema. Com vostès recordaran, fa unes setmanes, a la Comissió del Síndic de Greuges es va plantejar, per part del Grup d'Iniciativa per Catalunya, la possibilitat que el Síndic assistís a la nostra Comissió, a la Comissió del Síndic de Greuges, perquè abordés alguns aspectes importants —entre ells, aquests dels drets dels estrangers i els seus drets fonamentals—, i nosaltres volem manifestar aquí, públicament, en el Plenari del Parlament, que estem fonamentalment amb les posicions que la major part dels grups de l'oposició van manifestar en aquell moment, que les intervencions del Síndic de Greuges havien de fer-se no solament una vegada l'any, quan es donava l'Informe anual a la Comissió, sinó més sovint, perquè nosaltres pensem que és important que, ja sigui per la via dels informes extraordinaris o d'informes sobre aspectes puntuals, la presència del Síndic de Greuges es faci en aquesta Comissió.

En segon lloc, entrariem en els aspectes que, per a nosaltres, són essencials d'aquest Informe, que fan referència a l'ordenació del territori; en concret, en tres aspectes que nosaltres volem destacar de l'Informe : el dret a l'habitatge, la protecció de la natura i la qualitat de la vida en zones poc poblades.

Respecte al dret a l'habitatge, nosaltres creiem —i en això estem d'acord amb l'Informe— que el dret a l'habitatge, en aquests moments, és un dret fonamental, que és una preocupació essencial de molts ciutadans de Catalunya, i que en diferents ocasions ja aquest Plenari del Parlament l'ha tractat. De totes maneres, a nosaltres, estant d'acord amb l'exposició que es fa en l'Informe, ens hauria agradat —i creiem que en aquests moments no ha perdut actualitat— que el Síndic hagués fet un informe especial sobre tots els aspectes, sobre tota la problemàtica que planteja el dret a l'habitatge, tant des del punt de vista de l'habitatge de promoció pública com de l'habitatge de protecció oficial. Per tant, nosaltres, ja en la Comissió, vam plantejar que el senyor Síndic fes un informe d'aquestes característiques per presentar a la Comissió.

En segon lloc, quant a la protecció de la natura, estem fonamentalment d'acord amb la reflexió que es fa, que tot sovint aquest Parlament aprova lleis importants de defensa del medi ambient, de defensa de la natura, però que, a l'hora d'aprovar els pressupostos de la Generalitat, aquestes lleis no tenen les corresponents partides pressupostàries —i, per tant, els aspectes mèdio-ambientals, en els quals la creixent sensibilitat

social de sectors del poble de Catalunya cada vegada va avançant més—, no es troben reflectides en els pressupostos de la Generalitat. De totes maneres, també trobem a faltar, en aquest aspecte de protecció de la natura, una reflexió específica sobre els desgavells urbanístics, sobre tota la problemàtica d'ordenació del litoral, sobre les costes, sobre aspectes que, en aquests moments, també preocupen molts sectors de ciutadans de Catalunya, en la mesura que la protecció del medi ambient i de la natura no solament afecta aspectes de medi natural, sinó també fonamentalment aspectes urbanístics.

I, finalment, en l'aspecte d'ordenació del territori, voldríem destacar que el senyor Síndic ens parla que és necessari que l'Administració de la Generalitat actuï fermament per aturar el procés de despoblament i marginació d'altres comarques. Nosaltres hi estariem d'acord; de totes maneres, ens falta, en aquest Informe, propostes de solució, perquè realment ens trobem davant d'una problemàtica en què, sense plans de reactivació econòmica i mesures molt concretes, és difícil avançar.

El tercer bloc d'aquest Informe de l'any 88 fa referència a la sanitat —en concret, al dret a la salut i a la psiquiatria. Quant al dret a la salut, és indubtable que hem d'estar d'acord amb la reflexió que es fa a la manca de coordinació sobre els serveis sanitaris, en la necessitat que hi hagi remodelatge tècnic d'aquests, i que es donin prioritats pressupostàries a les despeses de la sanitat. De totes maneres, en aquest Informe nosaltres veiem que possiblement hauria estat convenient, de la mateixa manera com, a nivell de l'Estat, el Defensor del Poble va fer un informe molt concret sobre aspectes de la sanitat que preocupen els ciutadans —en concret, sobre els serveis d'urgències dels hospitals—, també ens hauria agradat que hi hagués algun d'aquests aspectes en informes fets pel Síndic de Greuges —de totes maneres, ja en la Comissió el senyor Síndic ens va avançar que possiblement, en els propers mesos, hi hauria un informe en aquesta direcció.

El segon aspecte de la sanitat que volem destacar és el que fa referència a la psiquiatria. En l'Informe es diu que «ni els interessats en el tema de la psiquiatria ni aquesta Institució entenem justificada l'actual situació de la psiquiatria a Catalunya, cada dia més degradada i víctima d'un procés en què tothom sembla haver abdicat de les seves responsabilitats». Aquest aspecte sí que creiem que és un toc d'atenció important respecte a la psiquiatria, i nosaltres voldríem destacar-ne dos aspectes: el primer, el que faria referència a la integració de les xarxes psiquiàtriques de les diputacions catalanes a l'Institut Català de la Salut, i la manca de control rigorós dels centres privats per part de l'Administració competent.

El quart aspecte que volem destacar fa referència al que s'entén per serveis socials: en destacaríem la part que fa referència als deficients psíquics, on es diu que hi ha una necessitat imponderable que el Departament de Benestar Social, mitjançant l'ICASS, millori l'eficiència dels serveis gestors per donar un millor servei a aquest col·lectiu. Pensem que, aquest aspecte i el que fa referència a les barreres arquitectòniques, segurament són els aspectes més importants d'aquest Informe.

Finalment, entrariem en l'aspecte que fa referència a l'Administració de Justícia —en concret, a l'Administració penitenciària i al tema de menors. Nosaltres notem que en aquest Informe es toquen aspectes segurament molt parcials —segurament són interessants—: en concret, el que fa refe-

rència a les conduccions i trasllats de presos i al desarrelament social dels penats. De totes maneres, també trobem a faltar un informe més ampli de la situació penitenciària a Catalunya; creiem que un informe específic sobre aquesta situació penitenciària seria necessari, en la mesura que no solament el Grup Socialista, sinó altres grups d'aquesta Cambra, s'hi han pronunciat. Si establim una comparació, per exemple, amb l'informe que fa el Defensor del Poble, doncs veiem que aquest tema es tracta amb molta més profunditat i extensió i, per tant, creiem que de cara a informes successius s'hauria d'aprofundir més.

Respecte al tema de menors, hi ha una reflexió que fa el Síndic de Greuges amb la qual estariem d'acord, que és la manca de coordinació entre diferents conselleries de la Generalitat: Benestar Social, Justícia, Ensenyament, Treball i Sanitat. Nosaltres també creiem que s'hauria de contemplar, en aquest tema, la possibilitat de la figura d'adjunt al Síndic en el tema de menors, que ja en el seu moment hi va haver un pronunciament d'aquesta Cambra per part de tots els grups parlamentaris, i, de totes maneres, en l'aspecte que fa referència a les queixes concretes d'aquest Informe, el que notem és que no hi ha proporció entre les queixes que rep el Síndic i els casos que diàriament apareixen en els mitjans de comunicació.

Respecte al funcionament de la Institució del Síndic, ja altres grups s'han pronunciat sobre aquesta qüestió —nosaltres també ho volem destacar—: nosaltres notem que hi ha moltes menys actuacions d'ofici any rere any. És a dir, l'any 87 n'hi va haver quaranta-vuit, i aquest any ja ens trobem amb trenta-cinc. No creiem que, globalment, sigui positiu per a la Institució que hi hagi aquesta disminució, perquè realment l'actuació d'ofici en molts casos és important.

També s'ha destacat en algunes intervencions —si bé és cert que en l'Informe que es fa, sobretot en les queixes puntuals, s'assenyala quina administració no contesta— que seria convenient, com fan altres institucions, a nivell de comunitats autònomes o del Defensor del Poble, que aparegués un llistat dels departaments de la Generalitat o dels ajuntaments que han incomplert el deure legal de contestar el Síndic. Nosaltres hem constatat que, any darrere any, hi ha alguns departaments de la Generalitat i alguns ajuntaments que, com a norma general, no contesten els escrits o els suggeriments que se'ls fan des del Síndic de Greuges.

I finalment, entrariem en la segona part de l'Informe, que, per a nosaltres, aquest any té un aspecte important, que és una reflexió sobre el funcionament dels cinc anys del funcionament d'aquesta Institució. En primer lloc, nosaltres creiem que encara hi ha massa sectors —sobretot aquests sectors socials menys afavorits— que desconeixen què és el funcionament, i no solament el funcionament, sinó la mateixa Institució del Síndic de Greuges. Nosaltres creiem que això s'apunta en aquest Informe final, que és un tema important, i que, en tot cas, s'hauria d'obrir un debat per veure quins són els millors canals de comunicació per fer-ho, ja que precisament aquests sectors socials tenen més dificultats per dirigir-se al Síndic de Greuges.

En segon lloc, un aspecte del qual nosaltres ja hem avançat abans quina és la nostra posició, però que ens preocupa per la reflexió final que fa el Síndic de Greuges, d'aquests anys, i és que assenyala que hi ha una col·laboració desigual de les diver-

ses conselleries de la Generalitat i dels ajuntaments quant a les propostes o a les respostes que li haurien de donar.

En tercer lloc, el nostre Grup ha pres bona nota, tant en l'informe que va fer a Comissió com en el que ha fet aquí, de la qüestió del personal: el Síndic, en el seu Informe, fa diferents propostes quant a l'estabilitat laboral; nosaltres, fonamentalment, estàriem d'acord que aquest és un aspecte essencial per a la continuïtat del treball del Síndic de Greuges i del conjunt de la Institució.

El quart aspecte que voldríem destacar és la possibilitat que es puguin fer informes puntuals sobre temes concrets: això és un debat que es va plantejar ja en el seu moment a la Comissió, que en aquests moments s'ha plantejat també en l'Informe que ha fet el Síndic de Greuges i per altres grups. Nosaltres creiem que, d'alguna manera, la mateixa Llei del Síndic de Greuges dóna possibilitats, per part del Síndic, per presentar informes extraordinaris quan ho requereix la urgència o la importància dels fets, però de totes maneres, segurament, ens haurem de plantejar la possibilitat que aquests informes puntuals es puguin plantejar a partir d'alguna modificació que es faci de la Llei del Síndic de Greuges.

Finalment, nosaltres no voldríem acabar la nostra exposició sense destacar, en el balanç d'aquests cinc anys, tres consideracions: per al nostre Grup, el caràcter d'aquesta institució és positiu i satisfactori, en la mesura que ha estat capaç de defensar el que la mateixa Llei del Síndic de Greuges, aprovada per aquest Parlament, ens deia, és a dir, la defensa dels drets fonamentals dels ciutadans i de les llibertats públiques, així com una qüestió cabdal, que és el control, en la seva tasca supervisora, de l'actuació, fonamentalment, de l'Administració de la Generalitat i també dels ajuntaments; en segon lloc, una qüestió que, per a nosaltres és important, i que, evidentment, és la base del funcionament de la Institució i de la figura del Síndic, és que aquesta tasca ha estat basada en els principis d'independència i objectivitat —nosaltres creiem que aquests principis es troben, també, en aquesta Llei aprovada del Síndic de Greuges—, i, finalment, nosaltres creiem que la darrera reflexió hauria de ser la necessitat que la persona i la Institució continuïn en el futur, no solament complint aquestes funcions que diu la Llei del Síndic de Greuges, sinó, sobretot, al voltant dels principis d'independència i objectivitat. Nosaltres creiem que precisament aquests principis són els que permeten que realment hi hagi un equilibri institucional entre el Consell Executiu, entre el Parlament i la Institució, i, al mateix temps, estem convençuts que és l'única garantia d'aquests principis, és a dir, la independència i l'objectivitat, els principis que permeten que els ciutadans d'aquest país es trobin protegits en aquests drets fonamentals de què parlàvem abans.

Res més. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Abelló. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Viñas.

El Sr. VIÑAS: Senyor President, senyores i senyors diputats, en primer lloc, hem de donar també ja el nostre agraïment a l'Honorable senyor Síndic per la compareixença i pel seu Informe; Informe que, cada vegada, va guanyant, jo diria, en qualitat, guanya de manera expositiva, interpretativa i de sistematització.

De l'Informe, se'n pot desprendre una cosa que considero

bastant important, i és el fet que la gent, el poble, els ciutadans van veient cada vegada quines queixes són les que específicament corresponen al Síndic i quines queixes no li corresponen. Això fa que ho vegem estadísticament —i ho veiem llegint a fons l'Informe—, fa la impressió que la institució del Síndic ha anat calant de manera important dintre de la societat, i això és una cosa que és bona de constatar.

Després, veiem que el nombre de conflictes de l'Informe ens pot semblar en algun moment que queden estancats, que queden estabilitzats, i podria semblar que això, doncs, demostra que la institució del Síndic no és prou important; però després veiem, si mirem bé l'Informe, que això és degut, precisament, al fet que molts dels casos, moltes de les queixes que es presenten al Síndic, es resolen instantàniament. Aquest fet fa que això no quedi reflectit, després, en les estadístiques, perquè no són expedientats.

Això també voldria fer veure que és més important del que pot semblar: el Síndic de Greuges, la institució del Síndic tindrà importància dintre de la nostra societat, en tant que la societat vegi que és operant, i el que volem tots és això: l'operativitat del Síndic. No en va són cinc anys d'actuació del Síndic —cosa per la qual també hem de mostrar-li, doncs, el nostre agraïment.

I voldria també ressaltar la filosofia de la institució del Síndic, que està ben definida en el llibre segon, cosa que també representa una novetat en l'Informe de l'any 1988.

Fet aquest preàmbul, passaria a contestar breument..., a parlar —més ben dit— breument d'alguns dels temes que han sortit.

Veiem que, pràcticament, els mateixos temes, les mateixes queixes que recauen sobre el nostre Síndic de Greuges, recauen en els Defensores del Pueblo d'altres comunitats; només en alguns aspectes concrets veiem que potser a nivell del Defensor del Pueblo, uns augmenten i a Catalunya, en la institució del Síndic, n'augmenten unes altres. Per exemple: el fet..., una de les queixes més importants del Defensor del Pueblo a Madrid és sobre hisenda, i aquí, a Catalunya, veiem que sobre justícia, sobre política territorial, etcètera. Però, bàsicament, els temes, les queixes són bastant uniformes; jo diria que, doncs, les més importants són aquestes: justícia, habitatge, política territorial, sanitat, SIDA, psiquiatria, discriminació per estat civil, barreres arquitectòniques, etcètera.

Sobre el tema de les... En primer lloc hem parlat, s'ha dit molt el tema de la compareixença del Síndic. Sobre el tema de la compareixença del Síndic, és un fet que ja està reglamentat: el Reglament del Parlament contempla el Síndic de Greuges com una institució regulada específicament a la Secció Primera del Capítol VI del Títol IV, article 144, que diu: «Aquesta regulació, a diferència de les altres institucions o corporacions contemplades en l'esmentat Capítol —Sindicatura de Comptes i Corporació Catalana de Ràdio i Televisió— no autoritza la compareixença del Síndic de Greuges». L'article 144 fixa les relacions entre el Síndic i la Comissió corresponent, pel sistema d'emissió d'informe anual o d'informes extraordinaris i exposició personal i verbal d'aquest per part del Síndic davant la Comissió. Si algun grup desitja modificar el Reglament, nosaltres hi estem oberts, però que quedi clar que l'acord de procediment fou aprovat per unanimitat en el seu moment i mai se n'ha proposat la modificació.

Quant al tema de la sanitat. Certament, l'assistència primària és una de les «ventafocs», és un dels problemes que surt constantment : el tema de la SIDA és preocupant, el tema de l'assistència primària en el que són les llargues cues d'espera i tot això, és preocupant, i el tema de la degradació de la psiquiatria és un tema molt preocupant.

Jo, sobre aquest tema, voldria dir que, en vint anys i escaig de professió, he viscut aquest degradament de la psiquiatria i l'he viscut de manera directíssima els últims deu anys. I això, no per causes polítiques concretes, sinó per unes causes conjunturals. El fet de la degradació psiquiàtrica és general a tots els països —en alguns més i, en d'altres, menys—; a Espanya i a Catalunya, concretament, arrenca des del moment que la psiquiatria no depenia, no estava contemplada per la Seguretat Social, i això feia que quedés relegada com una obra de beneficència, ja fos portada o duta a terme per entitats de tipus religiós, o simplement per les diputacions, que s'havien de fer càrrec de la beneficència.

Però no és solament això, perquè, diríem : amb diners es pot arreglar; es pot arreglar amb diners, però falta una altra cosa per arreglar la degradació de la psiquiatria : falta un problema de sensibilització social. Per exemple, una de les formes que ha portat a l'estat actual, o que ha ajudat a portar a l'estat actual de la psiquiatria, és, per exemple, el fet que, en un moment determinat, hi ha parers que s'han de tirar a terra les parets dels manicomis i, d'aquesta manera, es resol el problema. Això, vist des del punt de vista econòmic solament falla, perquè falla la sensibilitat social; això, està bé dintre d'un context, però posat d'una manera dràstica, doncs falla. Falla perquè les mateixes persones, la mateixa societat rebutja que

el malalt mental s'incorpori, es rehabiliti i es reinsereixi a la societat. O sigui —ho repeteixo—, no és un problema de diners, sinó que és un problema de sensibilització social.

Després, de les coses que també s'han tocat, voldria també dedicar un moment, molt poc, a minusvàlids, educació social, barreres arquitectòniques, etcètera; és un tema preocupant, i, precisament per una gestió que vaig haver de fer com a diputat per una escola de disminuïts, doncs sé que en aquests moments s'està portant a terme un estudi de seguiment individual de tots aquells deficients d'edat compresa entre els disset i els divuit anys, que s'han de quedar sense cap lloc on anar, de mirar de coordinar, a través de les Conselleries de Treball, Justícia, Educació, Benestar Social, Sanitat, etcètera, poder-los donar una continuïtat en el treball —en aquells que sigui possible— o mirar de trobar-hi la sortida més adient. Això està pràcticament resolt, pel que vaig veure, i jo hi vaig anar amb un grup de pares d'aquest col·legi i van quedar francament sorpresos.

I, per acabar —ho repeteixo—, nosaltres valorem molt positivament l'Informe del senyor Síndic, pel que representa d'estudi seriós, sistematitzat, precís, concret, per tots els resultats obtinguts i per tot el que la figura del Síndic ha de continuar obtenint, pel bé de totes les nostres institucions, dels nostres ciutadans i del nostre país.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Viñas. La propera sessió s'iniciarà d'aquí a cinc minuts.

S'aixeca la sessió.

(Són tres quarts de dotze del migdia i dotze minuts.)

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 30

La sessió s'obre a les dotze del migdia i catorze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i la lletrada Sra. Andreu.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers d'Ensenyament, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia i d'Indústria i Energia.

Ordre del dia

Punt únic : Debat i votació de la Proposta de Resolució presentada per més d'una cinquena part dels Diputats, del Grup parlamentari de Convergència i Unió (Reg. 7304), per tal que el Parlament interposi recurs d'inconstitucionalitat contra els articles 4, 5, 6, 8, 10.1, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 28, 29, 30, 31, 33, 35, 36, 38, 39 i 41, les Disposicions Addicionals 1.ª, 2.ª, 5.ª i 6.ª i la Disposició Transitòria Segona de la Llei 4/1989, de l'Estat, del 27 de Març, de Conservació dels Espais Naturals i de la Flora i la Fauna Silvestres (arts. 141 i 142 del Reglament).

El Sr. PRESIDENT : Comença la sessió.

L'únic punt de l'ordre del dia d'aquest Ple és : debat i votació de la Proposta de Resolució presentada... (*Remor de veus. Pausa.*) Debat i votació de la Proposta de Resolució, presentada per més d'una cinquena part dels Diputats, del Grup parlamentari de Convergència i Unió, per tal que el Parlament interposi recurs d'inconstitucionalitat contra els articles 4, 5, 6, 8, 10.1, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 28, 29, 30, 31, 33, 35, 36, 38, 39, 41, Disposicions Addicionals Primera, Segona, Cinquena i Sisena, i Disposició Transitòria Segona de la Llei 4 del 1989, de l'Estat, del 27 de Març, de Conversió dels Espais Naturals i de la Flora i de la Fauna Silvestres.

Per al debat se seguirà el que determinen els articles 141 i 142 del Reglament de la Cambra. D'acord amb aquests articles, el Grup parlamentari de Convergència i Unió, que ha presentat la proposta, té la paraula per defensar-la. Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Masó. Té un límit de temps de quinze minuts.

El Sr. MASÓ : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, lamentablement, aquesta Cambra ha de fer ús una vegada més del dret i el deure de recórrer contra una Llei aprovada pel Congrés de Diputats, perquè hi ha raons objectives per a entendre, per a pressuposar que s'envaeixen competències atribuïdes per la Constitució i l'Estatut a la Generalitat de Catalunya. Amb aquest ja seran vint-i-un els recursos interposats per aquest Parlament contra lleis de l'Estat. Estem immersos —sense voler-ho, almenys el nostre Grup, i estic segur que cap d'aquests, cap dels grups d'aquesta Cambra— en aquestes accions que, en el llenguatge col·loquial, en podríem dir «aquesta guerra», que seria evitable amb una actitud més acurada i més respectuosa, amb les competències de les comunitats autònomes, per les forces polítiques que tenen una presència decisiva en el Govern de l'Estat i a les Corts Generals. Una actitud que no la denuncia només, ara, aquest Diputat, sinó que també ha estat denunciada més d'una vegada per sen-

tències del mateix Tribunal Constitucional, i cito un fragment del Dictamen del Consell Consultiu sobre la Llei de què estem parlant, que es refereix a la ja coneguda i repetida «jurisprudència constitucional» —diu— «sobre els il·lícits procediments de buidar de contingut el quadre de competències».

En el nostre cas d'avui, en la Ley de Conservación de los Espacios Naturales y de la Flora y la Fauna Silvestres, el problema essencial rau que la Disposició Addicional Cinquena cita els articles de la Llei, i que són gairebé tots, que caldrà considerar com a normes bàsiques, atès l'article 149 de la Constitució. És a dir, de compliment obligat per a totes les comunitats autònomes, fins i tot per a aquelles que tenen competències exclusives sobre la matèria que regula la Llei Estatal.

I si vostès, il·lustres senyores i senyors diputats, han llegit el Dictamen del Consell Consultiu, hi hauran pogut trobar, molt ben argumentat, tot allò que jo ara obviaré repetir, però hi hauran pogut trobar, dic, com, d'acord amb les competències exclusives que ens atribueix l'Estatut de Catalunya en matèria de forests, d'aprofitaments i serveis forestals, vies pecuàries i pastures, espais naturals protegits, tractament de les zones de muntanya, caça i pesca fluvial i pesca lacustre, d'acord amb l'article 149 de la Constitució, i d'acord amb les sentències dictades pel Tribunal Constitucional, les bases que es poden regular amb lleis de l'Estat, pel que fa a les matèries que regula la Llei contra què es proposa de recórrer, només poden fer referència al medi ambient, però no a espais naturals ni a les espècies de flora i fauna.

Ja he dit que no repetiria els arguments, perquè seria sobrer i seria totalment innecessari, que ja molt brillantment, molt ben explicats, s'argumenten en el Dictamen del Consell Consultiu; però hi ha alguns fets remarcables, que potser val la pena fer-hi una menció. Entre d'altres, el que diu l'article 8 de la Llei, pel que la major part de les disposicions que es poden dictar com a conseqüència dels diferents articles, es poden regular per la via de decret, i que també obliguen, també obligarien les competències de les comunitats autònomes. És a dir, que no només allò que fixen i determinen els articles de la Llei seria d'obligat compliment, sinó també tot allò que emanaria dels reglaments posteriors. Aquest és un fet que ha estat declarat reiteradament pel Tribunal Constitucional, que les bases —les bases que obliguen les competències autonòmiques— s'han de concretar per llei d'una manera formal, votada a les Corts, i no per un simple reglament complementari. Citem sentències, per exemple, per citar les més recents : la 69/1988, del 19 d'abril, la 80/1988, del 28 d'abril, la 182/1988, del 13 d'octubre, la 248/1988, del 20 de desembre, i la 13/1989, del 26 de gener d'enguany. Totes aquestes sentències fan referència a la impossibilitat que siguin els reglaments posteriors que desenvolupin la llei els que fixin les bases a les quals s'hauran de subjectar les legislacions i les disposicions per decret de les comunitats autònomes que hi tenen competència.

Atenent els diferents articles contra què recorrem, ens passarien coses com ara aquesta : aquest Parlament va votar..., amb un gran suport..., vaja, amb absoluta unanimitat, una classificació d'espais naturals, per exemple, a Catalunya, distribuïts en parcs nacionals, en parcs naturals d'interès nacional, en reserves naturals i en parcs naturals. Aquesta classificació obligaria a reclassificar-los... Si la competència que tenia aquesta Cambra per a poder establir una classificació

—competència reconeguda i votada per tots els diputats presents en aquell moment, en l'anterior legislatura, però, de fet, pels grups presents avui, en aquest moment, en aquesta Cambra—, la competència que es va exercir en aprovar aquella Llei que ens permetia classificar els espais, els territoris, els espais naturals de Catalunya d'acord amb un ordre de prelació, obligaria a requalificar-la i a sotmetre's a una altra requalificació, que és la que fixa la Llei estatal.

Ens trobaríem amb una altra incongruència : per exemple, un espai, també regulat per aquest Parlament, com és el paratge dels aiguamolls de l'Empordà, o bé un paratge regulat per decret, com és el delta de l'Ebre, o bé un altre espai de regulació iniciada, com són les illes Medes, que passaria a ser també absoluta competència, la seva gestió, de l'Estat, perquè estan en la zona marítima o perquè són annexes a la zona marítima.

És a dir que no només es perdria la competència per a poder declarar, sinó que també es perdria la competència per a poder legislar, i espais naturals en els quals s'està portant una acció positiva i una acció reconeguda, i algunes d'elles, en el cas concret dels aiguamolls de l'Empordà, una acció conseqüència, que dimana d'una llei aprovada per aquest Parlament, el Govern de Catalunya perdria —i, per tant, la Generalitat— la gestió sobre aquests espais.

D'acord amb aquesta Llei de l'Estat, tampoc podríem declarar parcs nacionals des de Catalunya, sinó que tant la seva aprovació com la seva gestió correspondrien enterament a l'Estat. D'acord amb la normativa de la Llei, d'acord amb l'articulat de la Llei, s'haurà de fer un estudi i un inventari de les zones humides de tot l'Estat, zones humides que comportaran, llavors, també, que per via de reglament es faci, que l'Estat pugui fer, pugui dictar una normativa d'aplicació a les zones humides, i que hauran d'incloure els plans hidrològics que facin les diferents comunitats. Catalunya té competència exclusiva sobre les aigües que neixen i moren a Catalunya —el que abans era la conca dels Pirineus orientals—, i que, per tant, en aquest cas, el Pla Hidrològic és competència exclusiva de la Generalitat. En aquest cas, aquesta competència també estaria mediatitzada per aquells condicionants que sortissin dels reglaments dimanants de la conseqüència del tractament que es volgués donar a les zones humides de tot l'Estat.

El mateix passaria amb el tractament de caça i pesca en què s'han de regular les espècies a mantenir, quan, de fet, aquí a Catalunya, en ús de les competències que tenim, ja s'ha exercit, i una cosa similar passaria amb les llicències de caça, que fins ara és competència del Departament d'Agricultura, d'atorgar-les, i que la creació d'un registre nacional condicionaria la concessió d'aquestes llicències i, per tant, ja no seria Catalunya, ja no seria des d'aquí que es donarien, sinó que la concessió o no d'una llicència de caça o d'una llicència de pesca seria totalment supeditada a una decisió externa a Catalunya, a una decisió de l'Estat.

Senyores i senyors diputats, nosaltres estem convençuts que aquests motius que hem exposat, i, sobretot, les raons que argumenta el Consell Consultiu en el seu Dictamen són més que suficients per a votar a favor de la interposició del recurs d'inconstitucionalitat a la Ley de Conservación de los Espacios Naturales y de la Flora y la Fauna Silvestres. I estem segurs que tots vostès ho volen fer. L'actitud de diàleg i la voluntat de trobar posicions comunes en els temes que fan referència al

medi natural a Catalunya s'han traduït en votacions unànimes quan aquest Parlament ha votat lleis que afectaven les competències que, sobre aquest tema, ens atorga l'Estatut. Per això esperem que tots els grups entendran la necessitat de votar favorablement la interposició del recurs, i, si a algú li toca ballar amb la lletja, si algun grup o algun diputat d'aquesta Cambra —per raó de les seves obligacions, de les seves relacions polítiques fora de Catalunya, i dintre de la lògica política—, se sentís moralment condicionat a votar en contra, li demanaria o els demanaria que reflexionés sobre què és més important, el que moralment pot condicionar més : una bona relació amb altres forces polítiques —circumstància que serà sempre conjuntural—, o bé allò que ha de ser inqüestionable per a totes i tots els il·lustres diputats d'aquest Parlament : el servei a Catalunya i la defensa de les competències que ens atribueix l'Estatut.

Senyor President, atès el que diu l'informe i el Dictamen del Consell Consultiu, el nostre Grup retira de la proposta de votar uns quants articles, i ara jo li llegiré la relació dels que nosaltres considerem que s'haurien de sotmetre a votació, i que serien els següents : l'article 4, l'article 5, l'article 8, l'article 10, l'article 15, l'article 19, l'article 21, l'article 22, 23, 24, 25, 33, 35, 36, Disposicions Addicionals Segona, Cinquena i Sisena, i Transitòria Segona.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Senyor Masó, aquests són els que s'hi manté el recurs, eh?, es proposa que el recurs sigui contra aquests articles? *(Pausa.)* Gràcies, senyor Masó.

Ara poden intervenir els altres grups, per fixar la seva posició. Pel Grup parlamentari Mixt té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE : Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, els diputats centristes donarem el nostre suport a la presentació del recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de Conservación de los Espacios Naturales y de la Flora y de la Fauna Silvestres, basant-nos en dos tipus de raons fonamentals. En primer lloc, perquè, lògicament, estem plenament d'acord amb la posició que el nostre Grup parlamentari al Congrés dels Diputats a Madrid va mantenir a la tramitació d'aquesta Llei, a la qual va presentar quaranta-sis esmenes parcials i una esmena a la totalitat. La presentació d'aquesta darrera es fonamentà en cinc apartats : primer, perquè el caràcter sectorial de la Llei implica regular globalment tots els espais naturals que posseeixen valors científics, històrics, artístics i paisatgístics; segon, perquè no contempla els espais naturals marins; tercer, perquè hi manquen mecanismes pressupostaris i fiscals que facin operativa la Llei amb la finalitat que l'activitat de les administracions públiques no es limiti purament a la de policia; quart, perquè estableix un sistema de planificació territorial que és fruit del seu caràcter sectorial; i, cinquè, perquè es produeix una invasió de competències autonòmiques.

En segon lloc, la inconstitucionalitat dels articles a què fa referència el Dictamen del Consell Consultiu, en els quals s'ultrapassen àmpliament les competències de l'Estat en matèria de medi ambient, segons estableix l'article 149.1.23 de la Constitució, en virtut del qual l'Estat té competència exclusiva únicament sobre el que és legislació bàsica sobre protecció del medi.

Els articles que en la Disposició Addicional Tercera són con-

siderats com a normes bàsiques, a efectes d'allò que disposa l'article 149 de la Constitució, únicament ho podrien ser si representaven aspectes de protecció del medi, però, contràriament, el que fan és desenvolupar fonamentalment aspectes de la protecció dels recursos naturals en general, i els espais naturals i la flora i la fauna silvestres en particular, matèries en les quals la Generalitat de Catalunya té múltiples competències, algunes d'elles exclusives.

Si bé estem d'acord, els centristes, amb la inconstitucionalitat de tots els articles a què fa referència el Consell Consultiu en el seu Dictamen, encara que n'hi ha alguns, com ha dit l'Il·lustre Diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula, que presenten alguns dubtes i que ell ha tingut l'encert de retirar-los de la petició inicial d'inconstitucionalitat, creiem nosaltres que tenen importància fonamental els que fan referència a los Planes de Ordenación de los Recursos Naturales, és a dir, els articles 4.1, 5.2 i 8, que entren clarament en conflicte amb el Pla d'Espais d'Interès Natural, i envaeixen així competències de la Generalitat.

És important defensar les competències de la Generalitat en aquest àmbit, i també ho és, lògicament, defensar les competències en qualsevol altre àmbit competencial, però estem, els centristes, obligats també a dir que aquesta assumpció de competències ha de servir per a donar uns millors resultats que l'aplicació de la legislació estatal. És a dir, estem a favor de l'aplicació a Catalunya de la Llei d'Espais Naturals en aquelles competències que siguin pròpies de la Generalitat i no de la Ley de Conservación de los Espacios Naturales de la Flora y Fauna Silvestres per dues raons bàsiques: en primer lloc, perquè nosaltres som autonomistes i aquesta norma estatal, envaeix competències de la Generalitat en detriment de la Llei d'Espais Naturals; en segon lloc, perquè creiem com a autonomistes que els serveis de l'Administració poden ser millors, han de ser millors i que l'autonomia ha de proporcionar-nos una millor protecció de la natura.

Malauradament, senyores diputades, senyors diputats, hem de fer novament esment a l'incompliment d'una magnífica legislació en matèria de medi ambient, de la qual ens hem dotat els catalans des d'aquest Parlament, i com a exemple tornarem, una altra vegada més, a parlar del Pla d'Espais Naturals. No tan sols no s'ha aprovat, un cop transcorreguts ja quatre anys des de la promulgació de la Llei on es preveia, sinó que el corró de la majoria convergent d'aquesta Cambra va impedir, fa pocs dies, l'aprovació d'una Moció que els diputats centristes van presentar subsegüent a la interpellació sobre medi ambient, per a fixar un termini de temps per a l'aprovació del Pla d'Espais Naturals, proposta —ho hem de dir— que comptava amb el vot favorable de tots els Grups d'aquesta Cambra, exceptuant, és clar, el del Grup que dona suport al Govern.

Manca d'actuació per part del Govern de la Generalitat, actuacions com la que intenta excloure d'aquest Pla una zona com la dels aiguamolls del Baix Empordà, que, en opinió dels experts, hauria d'integrar-s'hi, com estava previst en un principi.

Senyores diputades, senyors diputats, donarem el nostre suport a la presentació d'aquest recurs d'inconstitucionalitat en els termes que ho ha plantejat l'Il·lustre Diputat senyor Masó, perquè envaeix competències que la Constitució i l'Estatut d'Autonomia reserven per a la Generalitat, però volem,

una altra vegada, posar de manifest que la presentació d'aquest recurs, i, per tant, que s'apliqui la nostra legislació i no la de l'Estat, ha de servir per a això, perquè s'apliqui, és a dir, per a donar una millor i més efectiva protecció al medi ambient català.

Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Latorre. Pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO: Senyor President, senyors diputats i senyores diputades, aquesta Ley de Conservación de los Espacios Naturales y de la Flora y Fauna Silvestres es justifica explícitament en relació amb l'article 45 de la Constitució, deroga la Ley de Espacios Naturales Protegidos i fa referència a la transposició a l'ordenament jurídic de l'Estat de les directives europees relatives a la fauna i la flora silvestres.

Tant en l'exposició de motius d'aquesta Llei com en la de la nostra Llei d'Espais Naturals trobem sintetitzats una sèrie de principis, pel que fa a la necessària protecció del medi natural, que necessàriament compartim i que ens agradaria veure implementats per les Administracions respectives, sovint amb molta més energia i decisió.

El que ara ens correspon de debatre, però, és si aquesta Ley de Conservación de los Espacios Naturales y de la Flora y Fauna Silvestres vulnera o no vulnera les competències estatutàries i constitucionals que en aquest tema té la Generalitat de Catalunya i, per tant, no hem d'entrar pas a debatre els encerts o les mancances que aquesta Llei pugui tenir.

La mateixa Llei en l'exposició de motius apella a l'article 149.1.23 de la Constitució, article que reserva a l'Estat la competència exclusiva en matèria de legislació bàsica sobre protecció del medi ambient, textualment. Ara bé, de la lectura de la Llei es desprèn una interpretació, al nostre entendre, laxa, o si més no esbiaixada, del concepte «medi ambient», ja que en realitat la Llei el que fa és referir-se amb molta precisió a aspectes com els recursos naturals, la protecció dels espais naturals i la flora i la fauna silvestres de manera molt especial, la qual cosa ens fa pensar o ens dona motius per a pensar que el legislador ha oblidat o ha considerat només parcialment la manera com continua l'article 149.1.23 de la Constitució Espanyola, que diu textualment: «sens perjudici de les facultats de les comunitats autònomes».

Això fa que, com es reconeix en el Dictamen del Consell Consultiu, múltiples competències estatutàries de la Generalitat, pel que fa als recursos naturals, puguin quedar afectades, entre d'altres agricultura, aigües, aprofitaments forestals i hidràulics, mines, pastures, caça, pesca, etcètera.

D'una manera molt especial s'ha de destacar que segons com s'interpreti la totalitat del Títol tercer, el que es refereix als espais naturals, i especialment l'article 10.1, es pot produir una greu invasió de competències, atesa l'exclusivitat en matèria d'espais naturals que la Generalitat té determinada estatutàriament i a través de la jurisprudència de què ja es disposa.

Reprement el fil de la Llei, però, fóra bo de mirar-nos també el Títol segon, el que es refereix al planejament dels recursos naturals, i veure com el primer punt de l'article 4 atribueix taxativament a l'Estat la capacitat de planificar de manera imperativa els recursos de tot el territori. Si afegim els articles 5 i 8,

es defineix un panorama que vulnera clarament, al nostre entendre, les competències estatutàries, i més encara quan es diu —article 8— que les directrius seran fixades reglamentàriament pel Govern. Una cosa similar ocorre també amb l'article 15, però no ens aturarem ni detallarem tots els articles dubtosos per la seva constitucionalitat o no, però ens sembla impossible, per exemple, no apreciar aquesta inconstitucionalitat en articles com el 22.1, que limita a les Corts Espanyoles la possibilitat de declarar parcs nacionals i que atribueix la seva gestió i conservació a l'Estat, la qual cosa contradiu obertament la competència de la Generalitat i d'aquest Parlament, en definitiva, de declarar parcs corresponents al territori de Catalunya. De la inconstitucionalitat d'aquest article es deriva necessàriament, també, la dels articles 24 i 25, que fan referència als espais naturals sotmesos a règim de protecció preventiva.

En síntesi, hem de dir que el nostre Grup comparteix els motius d'inconstitucionalitat que el Dictamen del Consell Consultiu aprecia en aquesta Ley de Conservación de los Espacios Naturales y de la Flora y Fauna Silvestre i que, per tant, votarà favorablement la interposició del recurs pel que fa als articles 4, 5, 8, 10, 15, 19, 21, 22, 23, 24, 25, 33, 35, 36, les Disposicions Addicionals Segona, Cinquena i Sisena, i la Disposició Transitòria Segona.

Volem, però, abans d'acabar aquest nostre posicionament, fer alguna precisió, especialment en el sentit de lamentar un cop més aquesta sistemàtica invasió competencial per part de l'Estat, i aquest és l'autèntic *leitmotiv* del nostre enuig, del nostre enuig parlamentari, però tanmateix enuig. Em sembla magnífic que l'Estat s'inquieti per la conservació dels espais naturals, que legisli sobre el particular, però sospitem, sovint, que aquest mateix Estat no només desconsidera els seus límits constitucionals, sinó que sembla projectar una ombra de sistemàtica sospita sobre la justa, sobre la recta aplicació de les autonomies, dels municipis i d'altres agrupacions territorials.

Crec que això ja es va dir en aquest Parlament quan es tractava el recurs contra la Llei de Costes; aleshores ja es van aixecar veus contra aquesta mena de dubte sistemàtic, i és que com a diputats i diputades d'un poble que entenem que valora molt el respecte a la seva sobirania, d'un poble que, d'altra banda, en moltes ocasions i en molts aspectes ha estat pioner en les reivindicacions ecològiques i en la consideració del medi ambient, bé tenim tot el dret a creure que aquest poble i els seus representants són els primers interessats a vetllar pel seu entorn.

Agafem la Llei d'Espais Naturals, agafem la Llei de Protecció dels Animals i burxem —en el millor sentit de la paraula— el Govern de Catalunya perquè l'apliqui fil per randa, perquè apliqui totes les lleis conservacionistes i perquè se'n facin de noves sempre que calgui.

Espero, senyors diputats i senyores diputades, que creguin que en aquest sentit Esquerra Republicana anirà fins allà on calgui, per tal d'assegurar i incrementar la protecció i la defensa del medi ambient, però vostès saben igualment —i suposo que no els sorprendrà—, senyors diputats i senyores diputades, que el meu Grup no pot acceptar, no acceptarà mai amb tranquil·litat que ens retallin, en el tema que sigui, les ja petites quotes de sobirania que el nostre poble té. M'agradaria que s'ho miressin des d'aquest punt de vista, i és que pensem que només hi ha un camí per a incrementar aquesta sobirania, però n'hi ha mil per allunyar-se'n, i convé evitar-los.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Pueyo. Pel Grup parlamentari Popular, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Vidal-Quadras.

El Sr. VIDAL-QUADRAS : Senyor President, senyores i senyors diputats, una vegada més, i no sense certa sensació de desànim i de fatiga, almenys per part del nostre grup, aquesta Cambra està obligada a debatre un recurs d'inconstitucionalitat.

L'Estat espanyol, configurat en la Constitució de 1977, presenta una deliberada, deliberadament complexa i subtil trama de distribució de poders i d'àmbits competencials on és natural que es produeixin, de tant en tant, interferències destructives en què la visió de dos llums no sigui més llum, sinó obscuritat.

El que és preocupant no és que es produeixin ocasionalment conflictes que requereixin l'opinió vinculant i clarificadora del Tribunal Constitucional. El que és inquietant, senyories, és la freqüència i la naturalesa d'aquestes col·lisions de competències que ens són infligides. Solament en aquesta legislatura, de la qual hem consumit menys d'un terç, en portem sis —amb el d'avui set—, i des que aquest Parlament va començar les seves tasques, se n'han substanciat quinze, dos a la primera legislatura, tretze a la segona i en aquesta, de què portem menys d'un terç, el d'avui fa el número set. Tenim, doncs, senyories, davant nostre un clar mecanisme inflacionari.

El Tribunal Constitucional no és, no hauria de ser una tercera Cambra, i les seves actuacions haurien de ser comptades, evidentment lliures de qualsevol pressió, molt ben medidades i dintre dels terminis legalment establerts. Tanmateix, la més alta instància legislativa del país sembla, en ocasions, una olla a pressió, i la causa no s'ha de cercar en determinades, buscades —i jo gosaria dir que necessàries— ambigüitats de la Constitució i de l'Estatut de Catalunya, ni tampoc en l'enorme complexitat de l'inexplicable laberint de l'edifici legislatiu espanyol que està demanant a crits, almenys des del punt de vista d'aquest modest cultivador d'una ciència empírica, una dràstica simplificació racionalitzadora.

La veritable raó radica en la incapacitat dels protagonistes de la vida pública, de les diferents administracions i, especialment, del Govern de l'Estat per a superar ancoratges anacrònics en conceptes de l'Estat que no responen a la realitat de la Catalunya i de l'Espanya d'avui ni permeten tampoc dissenyar amb èxit el seu futur. I, si anem al contingut dels conflictes, els nostres motius d'alarma s'acrecen, perquè no es tracta de qüestions perifèriques, de matisos refinats, de retocs d'embelliment, al contrari, són agressions flagrants, mutilacions salvatges, sostraccions descarades que no admeten altre símil que el del procediment dit de «l'estirada». És a dir, el Govern ha passat al nostre costat ràpidament, com un llampec, a lloms de la seva prepotència motoritzada, arrabassant-nos o intentant arrabassar-nos competències exclusives amb les quals alimentar la seva addicció malaltissa a l'intervencionisme i el control, i deixant-nos moltes vegades a terra magolats i malparats.

En quin cap hi cap —encara que sigui un cap socialista; socialista *heavy* o socialista *light*, que això és irrellevant—, en quin cap hi cap un article com l'article 8 de la Llei objecte d'aquest debat. Només en un cap en el qual no hi hagi lloc per a l'Estat de les autonomies, perquè l'Estat de les autonomies i aquest article 8 no poden coexistir en un cervell —o almenys en un

cervell humà— que hagi assimilat la Constitució Espanyola i l'Estatut d'Autonomia de Catalunya.

Sincerament, en preparar aquesta intervenció, la meua capacitat de sorpresa, ja prou castigada per la vida, quasi va quedar esmussada del tot per aquest inefable precepte i pel fet que un corró parlamentari l'hagués pogut aprovar sense rubor.

En el castell d'Elsenor, el príncep dubitatiu sentia turmentats el seu esperit i la seva pituitària. En aquests dies en què el Palau de la Moncloa emet delicades aromes que no semblen ferir la sensibilitat del príncep obrer que l'habita, però que sí que ofenen la de molts ciutadans, en aquests dies en què sembla demostrar-se que només set anys de poder poden tenir els mateixos efectes que a l'Imperi Romà van requerir quatre segles, el fet que es pretengui possibilitar el ple exercici de les competències exclusives de les comunitats autònomes mitjançant la imposició de directrius reglamentistes elaborades pel Govern central, en el marc de les quals —oh!, exercici insuperable de cinisme!— aquestes competències s'hauran de desenvolupar, i que això es faci —com es va dir en la intervenció del Diputat socialista senyor Sánchez Candelas en el Congrés, durant el debat de totalitat de la Llei de Conservació d'Espais Naturals— amb l'ànim obsessiu, cito textualment: «Más aún; yo creo que esta Ley es casi obsesiva, diría yo»; «yo creo», «diría yo...», això vol dir que ho diu ell i no ho diu un altre (*rialles*); aquest tipus, aquest tipus de pistes generoses sempre són d'agrair—; «Más aún; yo creo que esta Ley es casi obsesiva —diría yo—, por la machaconería que tiene en el respeto a las competencias de las comunidades autónomas.»

Ens permet arribar a dues conclusions: la primera, és que, per a aquells diputats d'aquesta Cambra que no tinguin el plaer de conèixer —com és el meu cas— el senyor Sánchez Candelas, aquest feliç encontre no és, de moment, un tema prioritari en les nostres existències. (*Rialles*.) I la segona és que el Partit Socialista necessita, urgentment, unes poques legislatures sabàtiques per refer-se d'algunes greus afeccions. Durant aquest període de descans i de retrobada amb si mateix podrà habitar un parc nacional de reeducació autonòmica. No són objecte d'aquest debat les greus deficiències conceptuais i tècniques d'aquesta Llei, que ja van ser exposades i tractades en el seu dia a les Corts Generals. No estem aquí per tornar sobre el seu excessiu reglamentisme, la seva arbitrarietat en les limitacions que estableix el dret de propietat, la indefensió en què deixa els drets subjectius afectats, la ignorància doctrinària dels mecanismes d'incentivació fiscal o el seu caràcter sectorial, amb menyspreu del fet obvi que el medi ambient requereix enfocaments globals. No estem aquí per plorar sobre la llet vessada, vessada pel Partit Socialista en altres àmbits legislatius.

La nostra missió avui és intentar, a través d'un recurs d'inconstitucionalitat, evitar que les nostres competències exclusives en els temes objectes de la Llei de Conservació d'Espais Naturals i de Flora i Fauna Silvestres siguin vulnerats pel Govern de l'Estat. I la veritat és que, com quasi sempre, el recurs, ens l'han posat fàcil.

En primer lloc, la Llei parteix d'un error de fons quan invoca l'article 149.1.23 de la Constitució per justificar —en aquest cas, s'hauria de dir «encobrir»— el caràcter bàsic de molts dels seus preceptes, perquè no es necessita ser un expert en dret constitucional per adonar-se que, utilitzar el concepte omnicomprensiu de medi ambient en un text legal, del qual l'ob-

jecte específic és la protecció de recursos naturals i de flora i fauna silvestres, com a coartada per regular, des de l'Administració de l'Estat, allò que els articles 121.4, 9.10, 9.16, 9.17, 12.12, 12.1, 11.10, 9.9 i 10.1.6 de l'Estatut de Catalunya, entre d'altres, consagren com a competències del nostre autogovern, no deixa de ser o una lleugeresa imperdonable o una... —i demano disculpes, senyor President, senyories, per l'expressió colloquial—, o una barra difícil de superar. I, a partir d'aquí, el que vostès vulguin: la planificació imperativa de l'article 4.1, la prevalença dels plans estatals sobre els autonòmics de l'article 5.2 i l'exquisida perla de l'article 8. Sobre l'article 8 passaré discretament, de la mateixa manera que quan s'està a taula i algú menja la sopa xarrupant amb acompanyaments acústics o es beu el cafè sense treure la cullereta de la tassa, el que és correcte és mirar en una altra direcció. El problema de l'article 8 no és que sigui inconstitucional, que ho és; el problema de l'article 8 és que és, simplement, una grolleria.

L'article 15.1 vulnera, clarament, l'ordre de competències, igual que el 21.3. L'article 21.4 permet una interpretació inconstitucional, i, tenint en compte l'experiència prèvia, això és el mateix que dir que les comunitats autònomes ja es poden «despedir» de la seva potestat de declarar espais naturals protegits si el seu territori s'estén a més d'una comunitat.

L'article 22 és un altre cas flagrant d'inversió de l'ordre de competències; l'article 24 sostreu a la Generalitat la seva competència d'iniciar plans d'ordenació. L'article 35.4 introdueix una innecessària redundància: la Disposició Addicional Segona no pot tenir caràcter bàsic en la mesura que la Generalitat posseeix capacitat legislativa per aplicar les directrius comunitàries en el seu territori, i la Disposició Addicional Cinquena declara com a bàsics preceptes de la Llei que no ho són.

En definitiva, tretze preceptes amb sòlids indicis racionals d'inconstitucionalitat, quatre de sospitosos i tres que requereixen, per part del Govern, bona voluntat en la seva interpretació. És a dir, que Déu ens agafi confessats, i, evidentment, l'article 8, joia normativa de l'esperit autonòmic. Sobre cinquanta preceptes, un 40% d'esguerrats; sort que l'elaboració d'aquesta Llei ha estat presidida per la voluntat obsesiva —*toma candelas!*— de respectar les competències de les comunitats autònomes, perquè si arriba a estar feta amb ànim orgànic, harmonitzador, només pensar quin podia haver estat el resultat, posa els pèls de punta.

El nostre Grup, senyor President, votarà a favor de la Proposta de Resolució i donarà el seu suport a la presentació de recurs d'inconstitucionalitat en relació amb els articles 4, 5, 8, 10, 15, 19, 21, 22, 23, 24, 33, 35, 36, Disposicions Addicionals Segona i Cinquena, i també amb els articles 25, la Disposició Addicional Sisena i la Disposició Transitòria Segona. Aquests tres últims preceptes, per allò que més val prevenir que guarir.

I després d'aquesta exhibició de fervor autonòmic, per part del nostre Grup, voldria acabar amb una reflexió final, perquè un any d'experiència parlamentària m'ha demostrat que la probabilitat que algun diputat escolti el que es diu des de la tribuna, encara que petita, no és nul·la. El correcte «ensemblatge» de les comunitats autònomes històriques amb l'Estat requereix una doble confiança; un corrent de confiança que circuli en dos sentits: confiança de l'Estat en les comunitats autònomes històriques, la qual cosa implica, per part d'aquestes, l'acceptació no resignada o tàctica, sinó clara, explícita i sincera, des de la

seva voluntat irrenunciable d'autogovern i de l'exercici ple de la seva identitat diferencial, que, evidentment, va molt més enllà del fet racional, de la pertinença a una realitat històrica, política i cultural que es diu Espanya. I dic «acceptació clara i explícita», sense ambigüitats o indefinicions, fins i tot indefinicions estimulants, senyor Descals, fins i tot indefinicions estimulants.

I, d'altra banda, confiança de les comunitats autònomes històriques en l'Estat, la qual cosa significa, per part de l'Estat, l'acceptació generosa i sincera dels trets específics que configuren la personalitat diferencial de les comunitats autònomes històriques, veient-les no com a elements centrífugs que cal subjectar, sinó com a peces individuals de matèria i coloració diversa però ben encaixades del mosaic espanyol. I, això que és tan fàcil de dir i tan difícil de fer, si entre tots ho aconseguíssim, els recursos d'inconstitucionalitat com el que avui estem debatent, deixarien de proliferar, el Tribunal Constitucional deixaria de patir estrès, alliberaríem grans quantitats d'energies positives, Catalunya trobaria el seu lloc definitiu a Espanya, a Europa i a la història i, allò que és més important, trobaria la seva salut política, trobaria la seva grandesa espiritual.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Sí, perdó, senyor Vidal-Quadras. Vol repetir els articles que... Coincideixen exactament, exacte; però en la seva expressió oral no han coincidit, i per això la Presidència s'ha permès el benefici del dubte. Gràcies.

Pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya volem manifestar, en principi, que la Llei que ens ocupa, la de Conservación de los Espacios Naturales y de la Flora y Fauna Silvestres, la considerem lloable per la finalitat que pretén regular algunes —i dic «algunes» perquè ells diuen «totes»— de les actuacions que són possibles per millorar el grau de protecció i conservació dels recursos naturals i evitar-ne la degradació.

No obstant això, creiem que aquesta Llei arriba amb un considerable retard; fa bastants anys que estem en un sistema democràtic i és la primera legislació, la primera Llei que es fa des de l'Estat en aquest aspecte, cosa que podria indicar que existeix poca sensibilitat en aquest tema, i també, com no és novetat, hi ha un cert confusionisme sobre diversos conceptes, com el concepte de medi ambient, el concepte de recursos naturals, que sembla un afegit al principi de la Llei, ja que ni tan sols en parla —la Llei parla de «la conservació de los espacios naturales», i després no ho regula; sols estableix que s'ha de fer un pla d'ordenació de «los recursos naturales». I també hi ha confusionisme entre aquests aspectes i el concepte d'espais naturals, que sí que aquí regula, d'una manera preferent, a partir de l'article 10. I també entenem que existeix poca incidència en el que seria regular les pràctiques d'incidència negativa en el medi, com poden ser extraccions, abocaments sòlids, líquids o gasosos, i tampoc en l'educació mèdio-ambiental dels escolars i de la població en general, ja que tot això, ho deixa reduït a una declaració genèrica d'intencions. En aquest sentit, cal dir que els nostres representants al Congrés i al Senat varen fer, sense massa èxit, diverses esmenes per tal d'endurir i precisar alguns d'aquests conceptes.

Referint-nos ja al que ens porta, el text del Dictamen, un dictamen que nosaltres entenem que és extens, que és seriós i que és precís per a cada un dels articles estudiats, i que deixa clar, respecte a diversos apartats que afecten o poden afectar, en el cas que la Llei tiri endavant, l'autonomia de Catalunya. Tal com diu el Dictamen : «en virtut de les competències exclusives que té la Generalitat sobre els espais naturals protegits, cap de les bases de la Llei no podrien ser imposades. En canvi, aquestes imposicions ens vénen donades per l'article 4.1, on planteja que les administracions públiques planifiquin els recursos naturals amb efectes determinants, o l'article 5.2, en establir que els plans d'ordenació dels recursos naturals són obligatoris, executius i prevalents sobre altres instruments de l'ordenació territorial, o el buit àmpliament difós pel Diputat que m'ha precedit, i en què no vull insistir, perquè el que no farà és ser exhaustiu o repetitiu respecte al que s'ha dit d'altres articles. Sí que, no obstant això, voldria fer un comentari sobre dos articles que crec que m'han cridat molt l'atenció i que m'han indignat bastant : l'article 22 limita la declaració de parcs nacionals a una llei de les Corts Generals, que sigui «quan sigui la seva conservació» —ho posa així— «de interès general de la nació». A part de la inconstitucionalitat que ja planteja el Dictamen, a mi em sembla que és una befa relegar la Generalitat al paper únic de proposar la declaració de parcs naturals a l'Estat o, fins i tot, per deducció, que ens deixa la possibilitat de declarar *parques regionales* —ja que els *nacionales* són per a ells—, quan la conservació dels espais dels territoris o dels recursos siguin *de interès regional* —és el que em semblaria deduir. També l'article 21.4 especifica que la declaració d'espais naturals per l'Estat es farà per l'Estat quan sigui una zona que afecta dues o més comunitats autònomes; tot i que el Dictamen diu que és interpretable, això pot significar que, els uns pels altres, *la casa sin barrer*, i un exemple en podria ser l'espai natural dels ports de Tortosa-Beseit, que afecta tres comunitats autònomes —afecta Catalunya, afecta el País Valencià i afecta l'Aragó—, que té greus problemes de manteniment per diverses alteracions que es produeixen en el medi, i que, en canvi, l'únic que té allà és una *reserva nacional de caza*, també decretada, al seu dia, per Madrid, mal acceptada pels propietaris, que ha generat moltes tensions, i que, en tot cas, és un negoci per a aquells que l'administren i per a aquells que hi van a caçar d'una forma legal o furtiva —com ahir sortia en un informe de TV3, que havien agafat una persona amb tres caps, que portava dintre del seu cotxe.

Amb això, amb totes aquestes coses, no volem dir que neguem el dret ni, fins i tot, la conveniència, per part de l'Estat, de planificar l'ús dels recursos naturals. Entenem que és correcte que s'hagin de generar disposicions bàsiques i altres que siguin de coordinació, amb prevalença sobre altres planificacions generals, territorials o sectorials de l'activitat econòmica i social, però això no justifica, de cap manera, que siguin retallades les competències i que s'imposin sempre criteris des de la *madre patria*.

Els retalls autonòmics podrien intentar —no dic «justificar», però intentar— justificar-se si, des d'aquí, des de Catalunya, no s'hagués fet res en matèria de control del medi ambient i dels recursos naturals; però, en canvi, nosaltres, que hem legislat abundantment i que tenim la Llei de les Activitats Extractives, la de Protecció de l'Ambient Atmosfèric —que també en

parlarem dintre d'una estona—, la Llei dels Espais Naturals o la Llei Forestal, tenim més que justificat que el nostre interès per protegir el medi és palès des de fa bastants anys. Altra cosa seria si hem executat aquestes lleis amb compte, amb interès i amb diligència; però això, en tot cas, és un retret que l'hem de fer o el fem des d'aquí a l'actual Govern de la Generalitat, en un intent de corregir aquestes actituds una mica massa abandonistes en l'aplicació de la Llei, però el que no podem mai és pensar que aquesta laxitud en la interpretació de les lleis pugui ser motiu per renunciar o perdre competències a favor de l'Estat.

Per tant, perquè considerem que hi ha una manca de sensibilitat autonòmica que comporta el Govern central en aquestes pràctiques sistemàtiques i reiteratives de retall de l'autonomia, d'una forma volguda o d'una forma inconscient, però que ens poden portar —tal com estem dient aquí, en set recursos durant aquesta legislatura— a traslladar més l'activitat parlamentària als tribunals constitucionals que als mateixos parlaments; perquè considerem que hi ha un menyspreu evident a la tasca legislativa portada a terme per aquest Parlament; perquè considerem que l'ambigüitat en les interpretacions dels articles que s'inclouen en la conclusió del Dictamen no pot deixar-se així, com a subjecte d'interpretació, ja que aquesta podria ser aplicada en un sentit restrictiu, des de Madrid —i no dubtem que seria feta així—; valorant, a més, la retirada del recurs de diversos articles que no contempla el Dictamen del Consell Consultiu per part del Grup proponent, de Convergència i Unió, nosaltres anunciem que votarem favorablement el recurs en tots els articles que proposa el Consell Consultiu, ja com a clarament inconstitucionals o com a interpretables, i que coincideixen, del primer fins a l'últim, amb la proposta que ens ha fet el Grup de Convergència.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Gimeno. Pel Grup parlamentari Socialista, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Madueño.

El Sr. MADUEÑO : Senyor President, senyores i senyors diputats, senyor Vidal-Quadras, jo li recomanaria que mirés el rellotge, i veuria que la campanya electoral comença a les dotze, però em sembla que d'aquesta nit, no d'aquest migdia. (*Remor de veus.*)

Ens trobem davant d'una llei necessària. La Constitució ens obliga a disposar d'un medi ambient adequat, i mana als poders públics que vetllin per la utilització racional de tots els recursos naturals, a fi de protegir i millorar la qualitat de vida i defensar i restaurar el medi ambient. Una llei necessària constitucionalment parlant : en primer lloc, la Constitució mana a l'Estat que faci la legislació bàsica sobre la protecció del medi ambient, sens perjudici de les facultats de les comunitats autònomes per al posterior desenvolupament legislatiu.

Quan parlem de medi ambient —i l'anterior Diputat que m'ha precedit en feia menció—, hem de parlar també de medi natural, d'espais naturals, com a part consubstancial d'aquest medi ambient. El Tribunal Constitucional, en la seva Sentència 69/82, ho deixava ben clar : «La competència legislativa de la comunitat catalana sobre espais naturals protegits» —ho diré en castellà, que és com està— «había de ejercerse de acuerdo con la legislación estatal básica sobre protección del medio ambiente, pues guardando como guardan, una y otra materia, una evidente conexión objetiva, el Estatuto catalán ha querido que

su legislación sobre espacios naturales protegidos respete las normas básicas estatales relativas al más amplio sector de la protección del medio ambiente.» I, en segon lloc, és necessària, constitucionalment parlant, perquè ve a substituir —no ho oblidem, ja s'ha dit aquí— una llei pre-constitucional : la Llei 15/75, d'Espais Naturals Protegits, una llei incompleta, productivista, regressiva i contrària, en molts aspectes, al mandat constitucional de defensar i restaurar el medi ambient. Com a llei bàsica, nosaltres la valorem positivament : fa aportacions valuoses per aconseguir la millora del medi ambient, en defensa dels nostres recursos naturals, i genera instruments per frenar els fortíssims interessos que pressionen per continuar degradant i malmetent el nostre territori.

Per aquest motiu, ha estat qualificada com a llei valenta, una llei que calia per adequar la nostra legislació bàsica a les directives de la Comunitat Econòmica Europea; ha estat catalogada, fins i tot, com a llei bona, pel Senador de Convergència Carles Andreu i Abelló, ponent al Senat d'aquesta Llei; fins i tot va afirmar, durant els debats de la Llei : «Nosotros consideramos que es una ley buena técnicamente», si bé després manifestava que podia recollir retalls autonòmics. És una llei que, a més de la normativa bàsica necessària, fa aportacions importants per al desenvolupament d'una política de defensa del medi natural; crea la figura dels plans d'ordenació de recursos naturals, amb continguts bàsics —no únics— a realitzar i aprovar per les comunitats autònomes, amb la participació i consulta dels interessos socials, institucionals i associatius, amb audiència dels interessats i informació pública; fa una classificació bàsica —no única— dels espais protegits, aconseguint una homologació internacional, i per a un millor compliment de la normativa comunitària; estableix un règim preventiu de protecció i una actualització permanent de l'inventari de zones humides; fixa les bases de protecció, preservació i conservació de flora i fauna silvestres, establint un catàleg d'espècies en perill d'extinció i posant plans de recuperació, conservació i maneig. I estableix una taula de sancions prou significativa —de 10.000 a 50.000.000— per dissuadir els degradadors del nostre medi natural. Aquests aspectes, prou importants i positius, per valorar aquesta Llei, com deia, de necessària i valenta, com hem dit al principi.

Hem afirmat que és una llei constitucionalment legítima, com a llei de bases, però en el seu afany conservacionista —com s'ha posat també de manifest per l'anterior diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula—, de vegades col·lisiona amb altres aspectes competencials, que fan de dubtosa constitucionalitat alguns dels seus articles.

L'article 5.2, en fixar el caràcter dels plans d'ordenació de recursos naturals —i, com deia abans, en un afany proteccionista—, fa prevaler els instruments d'ordenació d'aquests plans per sobre de qualsevol altre instrument d'ordenació territorial o física. Això limita, fins i tot, altres figures de protecció reconegudes —per exemple, a la Llei del Sòl— a les administracions locals, així com pot limitar l'exercici d'altres competències concurrents de les comunitats autònomes; les limitacions d'aquest article poden repercutir, de forma menor, a d'altres articles, si bé l'article 19.2 torna a plantejar que els plans rectors dels espais protegits han de prevaler sobre el planejament urbanístic i posar-se per sobre de les competències de l'Administració local, sense cercar solucions de pacte entre

administracions amb competències concurrents.

A l'article 8 —que ja s'ha esmentat a bastament des d'aquesta tribuna— i, per tant, també a l'article 36.3, s'especifica que les directrius a què s'han d'ajustar els plans de recursos naturals es desenvoluparan reglamentàriament; considerem que, malgrat la bona intenció del legislador, no es poden deixar els continguts bàsics d'una llei al desenvolupament reglamentari posterior.

Respecte a l'article 22, referent als parcs nacionals, nosaltres considerem que la Generalitat de Catalunya té competències per a la declaració d'aquests parcs nacionals, i, per tant, aquest article també podria ser inconstitucional.

I, l'article 35.4, creiem que resol de forma incorrecta el que la resta de l'article regula correctament, és a dir, que no es poden supeditar la concessió i el permís de les llicències de caça i pesca a un certificat expedit des de l'Administració de l'Estat, quan, en la resta de l'article, es reconeix la facultat de les competències exclusives de les comunitats autònomes.

Si bé nosaltres hem valorat positivament el conjunt d'aquesta Llei, que ha de substituir —no ho oblidem— una llei pre-constitucional, anticonservacionista, i ha d'omplir un buit important de la necessària política mèdio-ambiental del nostre país, també hem exposat per què considerem sis articles, dels quaranta-un que conformen la Llei, alguns només en alguns apartats, que poden afectar les nostres competències. Però considerem fora de tota mesura, i una desproporció, la proposta que ens havia presentat el Grup proposant del recurs d'inconstitucionalitat. Convergència i Unió ha proposat que, dels trenta-set articles bàsics de la Llei recórrer contra vint-i-nou, és a dir, el 80% de la Llei. Aquesta mesura de desproporció, l'ha reconeguda el mateix ponent, en retirar part d'aquestes propostes.

Quins objectius reals, de vegades, es persegueix amb aquest qüestionament global d'aquesta Llei bàsica? Penso que succeeix el que passa amb la majoria de recursos d'inconstitucionalitat que presenta el Grup de la majoria, normalment, davant d'aquesta Cambra: uns focs d'artifici sobre la invasió de competències per amagar la realitat del fons del que està passant al nostre país. Per exemple, es qüestiona que la Llei bàsica fixi uns plans d'ordenació de recursos naturals previs a la declaració d'un espai protegit, i els nostres parcs, els nostres espais protegits, no disposen, en la seva majoria, de plans aprovats i, el que és més important, no disposen dels recursos suficients per funcionar. I això, avui no ho dic jo, sinó que ho deia el Síndic de Greuges, quan deia que no basten les lleis, sinó que calen recursos per als nostres espais naturals. Per a tots els parcs naturals, haig de recordar en aquesta Cambra que s'han pressupostat, per a aquest any, 150 milions, quan comunitats autònomes semblants a la nostra, com ho pot ser la d'Andalusia, hi destinen a la vora de 2.000 milions de pessetes.

Es qüestiona l'inventari de zones humides de la llei bàsica, mentre encara avui —mentre encara avui— no s'han pogut protegir, després de vuit anys —gairebé nou— de competències exclusives sobre la matèria, els aiguamolls de Pals davant de la voracitat urbanística, i avui es troben en un greu perill de destrucció; o els aiguamolls del delta de l'Ebre, que estan en perill per la possible construcció d'una macrourbanització de més de 10.000 persones a la zona dels eucaliptus. Una Llei d'Espais Naturals feta, ben feta, l'any 1985, i que encara avui

no tenim el pla d'espais aprovat. A vegades, actuacions tan desproporcionades com la proposta que avui ens havia presentat Convergència i Unió, de recórrer contra el 80% de la llei bàsica —i que, per fi, després ha retirat alguns aspectes—, un té la sensació que es busca la confrontació més que la negociació i el pacte constitucional, i —el que és pitjor— que, darrere d'aquests enemics permanents que ens presenta Convergència, que vénen de l'exterior, nosaltres pensem que moltes vegades es volen amagar els autèntics enemics interiors del nostre patrimoni natural.

I, finalment, senyor Masó, moralment —moralment— el nostre Grup votarà a favor de la protecció de la natura i de les nostres competències, però votarem en contra de la sistemàtica confrontació partidista que practica el seu Grup, perquè el recurs i el seu discurs no són proteccionistes, ni l'actuació del seu Grup, com posa en evidència la política que practica el Govern a què el seu Grup dona suport. (*Remor de veus.*)

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Madueño. (*Ll. Sr. Subirà demana per parlar.*) Senyor Subirà, per què demana la paraula?

El Sr. SUBIRÀ : Sí, senyor President, en nom del nostre Grup, perquè la Proposta ha estat presentada per una cinquena part de diputats, i el nostre Grup crec que té dret a posicionar-se.

Senyor President...

El Sr. PRESIDENT : Està en el seu dret.

El Sr. SUBIRÀ : Gràcies. És obvi que el nostre Grup no tenia intenció, en començar aquesta sessió, de fer un posicionament. Nosaltres compartim plenament la posició expressada pel senyor Masó, en nom dels diputats que han fet la Proposta. Però s'ha produït una afirmació, fa pocs minuts, des de la tribuna, que ens obliga a posicionar-nos. S'ha fet una cita parcial, absolutament parcial, d'una posició sobre un tema específic i concret d'un senador de la nostra coalició. Els haig de dir —és una informació que acabo de confirmar— que la votació de la nostra coalició al Senat va ser contrària. Per tant, mal podia el senyor Abelló apreciar que la Llei en el seu conjunt era bona —devia apreciar que algun aspecte parcial de la Llei era bo— si la votació final va ser contrària. Per tant, una coherència total.

Des d'aquest punt de vista —i critico molt obertament les cites parcials que falsegen la realitat—, entenc que això, precisament, treu autoritat moral a qui utilitza aquest tipus d'arguments.

Bé, per totes aquestes raons, senyor President, nosaltres farem la votació que ha anunciat el Diputat Masó.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies.

Passem, a continuació, a la votació. Perquè l'acord sigui vàlid cal la majoria absoluta.

Vots a favor de... (*Ll. Sr. Clotas demana per parlar.*) Digui, digui.

El Sr. CLOTAS : Votació separada, senyor President, dels articles del Dictamen.

El Sr. PRESIDENT : Precisi els articles. (*Ll. Sr. Madueño s'aixeca per parlar.*)

El Sr. MADUEÑO : Votació separada dels articles 5.2, 8, 19.2, 22, 35.4 i 36.3.

El Sr. PRESIDENT : Torni a repetir-ho : 5.2, 8, 19...

El Sr. MADUEÑO : Del 19, només el 19.2; 22; 35.4...

El Sr. PRESIDENT : 36.4?

El Sr. MADUEÑO : No : 35.

El Sr. PRESIDENT : 35.4.

El Sr. MADUEÑO : 36.3, i ja està.

El Sr. PRESIDENT : D'acord. Doncs, votem en primer lloc el recurs contra aquests articles.

Vots a favor?

El recurs contra aquests articles ha estat aprovat per 104 vots

a favor, que constituïen la totalitat dels diputats presents.

A continuació, votem la resta d'articles.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El recurs contra aquests articles ha estat aprovat per 79 vots a favor, 26 en contra i cap abstenció. En ambdues votacions s'ha assolit la majoria absoluta.

Bé, s'aixeca la sessió.

(És un quart de dues del migdia i sis minuts.)

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 31.1

La sessió s'obre a un quart de dues del migdia i sis minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i la lleturada Sra. Andreu.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers d'Ensenyament, de Cultura i de Política Territorial i Obres Públiques.

Ordre del dia

1. *Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre el Projecte de Llei de Modificació de la Llei 6/1985, del 26 d'Abril, d'Arxius, i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple.*

2. *Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de Llei de Modificació Parcial de la Llei de Protecció de l'Ambient Atmosfèric i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple.*

3. *Interpellació al Consell Executiu, tramitada pel procediment d'urgència, sobre el turisme de muntanya.*

4. *Interpellació al Consell Executiu, tramitada pel procediment d'urgència, sobre la política general d'informació de les activitats dels departaments de la Generalitat.*

5. *Interpellació al Consell Executiu, tramitada pel procediment d'urgència, sobre l'assistència psiquiàtrica a Catalunya.*

6. *Interpellació al Consell Executiu sobre la política general de reforma educativa.*

7. *Interpellació al Consell Executiu sobre la política de concerts educatius i d'extensió de la gratuïtat de l'ensenyament.*

8. *Interpellació al Consell Executiu sobre els problemes de la sanitat a Catalunya.*

9. *Interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei de Protecció dels Animals.*

10. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política de Suport als Jocs Olímpics de Barcelona.*

11. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Preparació dels Jocs Olímpics a Barcelona.*

12. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les Realitzacions i Infraestructura amb vista als Jocs Olímpics de Barcelona.*

13. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Celebració dels Jocs Olímpics a Barcelona.*

14. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política del Llibre.*

15. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política del Llibre.*

16. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Foment del Teatre a Catalunya.*

17. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política d'Ordenació del Litoral Català.*

18. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Discriminació de la Dona Treballadora a Catalunya.*

19. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Sinistrabilitat Laboral.*

— *Preguntes.*

El Sr. PRESIDENT : S'obre la sessió. Comença la sessió or-

dinària.

Senyores diputades i senyors diputats, el propinent dia 15 de juny tindran lloc a Catalunya les eleccions al Parlament europeu. En aquest procés electoral, el Parlament de Catalunya no pot restar indiferent. Cal que aquesta Cambra posi de manifest, davant de tots els ciutadans de Catalunya, la importància de participar democràticament en aquesta contesa si es vol que Europa avanci com a realitat econòmica, social i política. De cap de les maneres no es pot amagar l'interès específic que per als catalans tenen aquestes eleccions, ja que el Parlament que en sorgirà per a aquesta nova legislatura tindrà importants atribucions pel que fa a l'aplicació de l'Acta Única, de tanta transcendència per al nostre país. Aquest Parlament, representació legítima del poble català, es creu en el deure de convocar tots els ciutadans a ésser protagonistes, mitjançant el seu vot, en la tasca il·lusionada de la construcció d'Europa. Hem de saber tots els catalans que les eleccions europees també són les nostres eleccions.

Modificació de l'ordre del dia

I ara, abans d'entrar en l'ordre del dia, aquesta Presidència fa avinent que, per un error informàtic, no s'ha inclòs l'enunciat de la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Pla de Metros de Barcelona, presentada pel Diputat Il·lustre senyor Celestino Sánchez Ramos, del Grup Mixt; a aquesta Moció, li correspon ser substanciada entre el punt número 13 i el número 14.

Alhora, aquesta Presidència proposa, d'acord amb l'article 62.4 del Reglament, l'alteració de l'ordre del dia, amb la supressió del punt número 8, interpellació al Consell Executiu sobre els problemes de la sanitat a Catalunya, que havia de formular el Diputat senyor Antoni Fernández i Teixidó, del Grup Mixt, a sol·licitud de l'Il·lustre Diputat interpellant de posposar-la per al proper Ple, per atendre així una petició de l'Honorable Conseller de Sanitat i Seguretat Social; si no se suscita cap objecció ni cap oposició, es considerarà aprovada aquesta proposta... per assentiment, naturalment. *(Pausa.)* Queda aprovada, doncs.

D'acord amb l'article 37.2 del Reglament, es comunica la constitució de les comissions següents : Comissió d'Estudi del PENTA : President, l'Il·lustre senyor Joan Maria Abelló i Alfonso; Vice-president, l'Il·lustre senyor Josep Sendra i Navarro; Secretari, l'Il·lustre senyor Enric Vendrell i Duran. Comissió d'Estudi sobre les Bosses de Pobresa : President, Il·lustre senyor Ignasi Riera i Gassiot; Vice-presidenta, Il·lustre senyora Maria Gràcia Bosch i Agustí, i Secretària, Il·lustre senyora Maria Carme Servitje i Mauri.

D'acord amb l'article 133.5 del Reglament, ha estat dreçada la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per respondre oralment en el Ple, i també els noms dels qui les han formulades. Aquesta llista ha estat distribuïda a les il·lustres senyores diputades i als il·lustres senyors diputats, per la qual cosa es prega que s'eximeixi la Presidència de la seva lectura. Al mateix temps, i d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, s'anuncia que les esmentades preguntes se substanciaran demà, dia 25, a dos quarts de cinc de la tarda.

**Projecte de Llei de Modificació de la Llei 6/1985,
del 26 d'Abril, d'Arxius**

Passem al primer punt de l'ordre del dia : debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre el Projecte de Llei de Modificació de la Llei 6/1985, del 26 d'Abril, d'Arxius, i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple. La Comissió de Política Cultural ha acabat els seus treballs i ha emès dictamen.

Algun membre del Consell Executiu vol presentar la iniciativa? (*Pausa.*) L'Honorable Conseller de Cultura té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (Joan Guitart) : Senyor President, senyores i senyors diputats, el Projecte de Llei que avui sotmeto a la consideració i a l'aprovació d'aquesta Cambra, modifica, amplia i enriqueix alguns aspectes de la Llei 6/1985, del 26 d'abril, d'Arxius, aprovada per unanimitat, ara ha fet quatre anys, pel Parlament de Catalunya. En aquest text legal —que amb el projecte que avui es presenta quedarà degudament completat— es qualificava la documentació que genera la vida de relació d'un país —i considerin incloses en aquest concepte tant la documentació pública com la privada— com un element integrant del patrimoni cultural.

Dit d'una altra manera : els arxius constitueixen una de les bases documentals de què es forneix la història d'un país i són, a més a més, un dels fonaments de la seva identitat nacional. És per això que la Generalitat de Catalunya, d'acord amb els punts 3 i 6 de l'article 9 de l'Estatut d'Autonomia, que li atorguen competència legislativa exclusiva en aquesta matèria, va promoure la Llei a què anteriorment m'he referit. I és per això, també, que la regulació normativa dels arxius a Catalunya està encaminada a protegir i estimular la conservació, inventari i difusió del patrimoni documental de Catalunya, i a fer compatible, pel que fa a la documentació privada, el dret de propietat amb les exigències socials derivades de la funció social d'aquest dret.

A partir d'aquesta important referència que significa la Llei d'Arxius, calia entrar en el seu desplegament normatiu mitjançant la promulgació de disposicions de rang inferior. Així, s'han publicat les Normes de Classificació d'Arxius Municipals, el Manual de Gestió dels Arxius Administratius, vigent en els departaments de la Generalitat, i, ara fa justament un any, es publicava al *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya* el Decret 110/1988, del 5 de maig, pel qual es regula l'organització de la xarxa d'arxius històrics comarcals.

Per completar degudament aquest cos legislatiu mancava, però, regular el règim sancionador en matèria d'infraccions relatives al patrimoni documental, que és el que resol aquest Projecte de Llei. Es tracta d'un element —el règim sancionador— altament necessari si volem que l'Administració disposi dels mitjans legals adequats per poder dur a terme la seva funció de salvaguarda patrimonial.

En aquest sentit, puc indicar, a tall il·lustratiu, que les legislacions arxivístiques d'altres comunitats, com ara Andalusia o Aragó, contempen aquest aspecte sancionador, que, amb el Projecte que ara es presenta, quedarà incorporat, de manera encara més àmplia i desenvolupada, en la nostra Llei d'Arxius.

El Projecte de Llei que avui es sotmet a la consideració de la Cambra consta de quatre articles, en els quals es proposa una ampliació dels capítols IV i V de l'esmentada Llei. Més concre-

tament, l'article 1 del Projecte modifica la redacció de l'article 20 de la Llei i tipifica les infraccions administratives lleus, greus i molt greus en què es pugui incórrer. L'article 2 incorpora un nou article, el 20 bis, a la Llei 6/1985, en el qual es defineixen els imports de les sancions corresponents a cada infracció tipificada en l'article anterior, i s'especifiquen quins són els òrgans administratius competents per imposar-los. Els articles 3 i 4 amplien i modifiquen, respectivament, els articles 22 i 23.2 de la Llei d'Arxius, en el sentit de reforçar la potestat de l'Administració en el compliment de les funcions que estatutàriament té encomanades; més concretament, s'arbitra un precepte que ofereix garanties per a la reintegració dels documents públics que hagin estat extrets del seus arxius originaris.

En conseqüència, podem dir que el Projecte de Llei de Modificació de la Llei 6/1985, d'Arxius, persegueix els cinc objectius següents : el primer, establir una tipologia de sancions d'acord amb uns criteris objectius derivats de la naturalesa intrínseca del bé documental. El segon, possibilitar l'acció de les funcions inspectores sobre el patrimoni documental català. El tercer, garantir la salvaguarda de la documentació pública de Catalunya, tant d'aquella que s'està generant en aquests moments com de la que per diverses raons es troba a mans dels qui no en són els propietaris legals. El quart, esdevenir un instrument més a l'abast de l'Administració per a vetllar que la documentació en poder dels particulars tingui les garanties suficients de conservació, i el cinquè, afavorir el control del comerç dels documents.

No voldria acabar aquesta breu exposició sense deixar constància explícita d'un fet altament significatiu i definitori del caràcter i de l'eficàcia d'aquest Projecte de Llei. Tot el text complet, i també les esmenes fetes i incorporades, s'ha donat a conèixer a l'Associació Professional d'Arxivers del nostre país, que ha collaborat en la seva gestació i que l'ha fet seu, atesa l'adequació del Projecte a les necessitats actuals del sector.

És per això, senyores i senyors diputats, que demano el suport d'aquesta Cambra per a l'aprovació d'aquest Projecte de Llei de Modificació de la Llei d'Arxius, amb la seguretat que, amb la seva promulgació, haurem fet un bon servei al país i haurem fet un important pas endavant en la preservació del nostre patrimoni documental; en la preservació, en resum, de la identitat nacional de Catalunya. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, Honorable Conseller. Hi ha algun diputat encomanat per la Comissió per a defensar i intervenir en la defensa del Dictamen? (*Pausa.*) Doncs, així, passem al debat del Projecte de Llei.

Hi ha reservades diverses esmenes a l'articulat. La primera esmena és a l'article 1, apartat 1, lletra d), presentada pel Grup Socialista; és una esmena de supressió. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Manuel Nadal.

El Sr. MANUEL NADAL : Senyor President, si li sembla, defensaré conjuntament les esmenes 1, 2, 3, 4 i 5.

Aquestes cinc esmenes, el Grup Socialista les ha presentades per tal de mantenir un doble criteri, important, respecte a la política sancionadora, en aquells casos en què s'atempti contra l'actual Llei d'Arxius.

El primer criteri que nosaltres volem introduir és que els documents no tinguin un valor monetari, perquè ens sembla que donant un valor monetari als documents —i, per tant, les san-

cions aniran en funció d'aquest valor que la Llei estableix—, ens sembla que fent això facilitem la política de comercialització de documents, i ens sembla que hem de fer tot el possible perquè els documents no entrin en una via de privatització ni de comerç, ni de lucre d'algun sector determinat. Per tant, hem de fer tot el possible per evitar això.

Per tant, eliminem les referències a quantitats que es pagarien, o valor que es donaria a un document —i que, en funció d'aquest valor, se sancionaria—, i, segon, en la majoria dels casos, aquestes esmenes també comporten augmentar d'un grau la categoria de la falta. És a dir, en concret, passem de falta lleu a greu l'incompliment de l'article 15.e) de la Llei; és a dir, «quan no es comuniqui al Departament de Cultura qualsevol alienació de la propietat o possessió o detenció dels arxius», això passaria a ser de falta lleu a greu, i també passaria a ser de falta lleu a greu quan les persones dedicades al comerç no compleixin el tràmit d'enviar cada tres mesos una relació dels documents posats a la venda i les transaccions que s'hagin produït en aquests comerços. Per tant, augmentem les faltes, eliminem les referències a quantitats concretes.

L'esmena 4 també volia anar en aquest sentit, però val a dir que tal com queda plantejada manté una certa incongruència amb el text de l'article 1.1.d). Per tant, la voluntat continua essent la mateixa, d'augmentar, de passar de falta lleu a falta greu quan no es compleixi la normativa d'expurgació de documents en els dossiers administratius, però, també és veritat que queda una certa contradicció, ho repeteixo, amb l'article 1.1.d).

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Nadal. Torn en contra; té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Coll.

El Sr. COLL I BERTRAN : Il·lustre senyor President, il·lustres senyores i senyors diputats, vaig a contestar cada una d'aquestes esmenes agrupant la 1 i la 3, i la 2 i la 5.

La 1 i la 3, efectivament, el que fan és eliminar el límit de 2 milions de pessetes per les faltes lleus, i considerar que en qualsevol cas hi ha falta greu. En realitat, el que es demana és una comunicació que s'ha fet una alienació de la propietat, possessió o detenció dels arxius, i és evident que en molts casos aquesta alienació de propietat és sobre béns d'un valor molt reduït. Aleshores, ens sembla que, en qualsevol cas, el fet de no comunicar la venda d'un bé de valor molt reduït, considerar-ho una falta greu, doncs, és exagerat.

D'altra banda, l'argument que ha donat el senyor Nadal sobre el tema de si el valor..., posar o no posar valor determina el fet que hi hagi comerç, a mi i al meu Grup ens sembla incorrecte. El comerç de béns neix independentment de si d'una manera oficial es posa un valor o no es posa un valor; això, a part que hi hagi una junta de valoració. Se m'acudia, mentre deia això el senyor Nadal, el record d'un article que ha esdevingut clàssic en el món de l'economia, que es diu «L'organització econòmica d'un camp de concentració», fet per un economista que es diu Radford, que va viure l'any 45..., l'any 44, en un camp de concentració alemany, i en aquest article ell explica com dintre del camp de concentració es va crear un mercat d'una manera absolutament automàtica i natural utilitzant com a moneda les cigarretes. És un article que evidencia perfectament el fet que no hi ha d'haver un valor establert perquè neixi el mercat, el mercat neix d'una manera completament natural.

Quant a les esmenes 2 i 5, el que es demana és una comunicació trimestral del moviment de mercaderies, res més que això. Hem de ser coherents amb el que hem plantejat en el punt anterior : ens semblaria que considerar, en qualsevol cas, greu, seria incorrecte, pel fet del valor, i pel fet també que, en aquest cas, la comunicació es demana trimestralment, vol dir que encara es dona menys importància que en el cas anterior i encara justifica més que la falta sigui lleu.

Finalment, quant a l'esmena 4, on demana eliminar el límit superior de 3 milions del valor del bé, amb això estem d'acord. De fet, hi ha un problema tècnic, i és que ja es va eliminar en el tràmit de Comissió el cas de més de 3 milions, i, per tant, ja no figura en l'epígraf tercer i, per tant, ja no hi ha falta molt greu.

En aquest cas, el que proposem és una modificació de tot plegat, i el que proposem és —a través d'un mecanisme que ara explicaré sobre com votar— que, en qualsevol cas, l'alienació incorrecta d'un arxiu..., perdó, la destrucció incorrecta o no prevista d'un arxiu administratiu passi a ser, en qualsevol cas, falta greu.

Per tal de poder fer això, el que demanarem en el moment de votar l'apartat primer, és que es voti separatament el punt f), i votarem en contra d'aquest punt f). I en el moment de votar l'apartat segon, el que demanem és que es voti separatament dintre del punt d) tot allò que hi ha després de la coma que ve després d'allà on diu «administratius», i també votarem en contra d'aquesta segona part del punt d). Això farà que qualsevol destrucció no legal d'arxius administratius quedi com a falta greu.

En tots els casos, independentment del valor, i en aquest cas sí que donar valor és molt difícil, perquè estem parlant no d'arxius o de documents o de béns normals, sinó administratius.

Res més quant al torn en contra d'aquestes esmenes.

El Sr. PRESIDENT : Senyor Coll, vol precisar exactament les votacions separades que demanarà? *(Pausa.) (Remor de veus.)*

Gràcies, senyor Coll i Bertran.

Hi ha alguna votació separada a part de les que ha assenyalat l'intervinent per part del Grup de Convergència i Unió? *(Pausa.) (Ll. Sr. Manuel Nadal s'aixeca per parlar.)* Sí?

El Sr. MANUEL NADAL : Sí, senyor President, també l'1.d) i l'1.e), però es poden votar conjuntament, eh?

El Sr. PRESIDENT : 1.d)?

El Sr. MANUEL NADAL : 1.1.d), 1.1.e).

El Sr. PRESIDENT : En un bloc. *(Pausa.)* Les esmenes es poden votar totes conjuntament? *(Pausa.)* La número 4 l'ha retirada el senyor Nadal? *(Pausa.)* Doncs se sotmeten a votació totes les esmenes a l'article primer... *(Pausa i remor de veus.)*

Doncs se sotmeten a votació totes les esmenes presentades a l'article primer de la Llei.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades... El senyor Colomines està votant? *(Pausa.)* Gràcies. Aquestes esmenes han estat rebutjades per 32 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

A continuació, votem els punts d) i e) de l'article primer, apartat primer, conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes lletres han estat aprovades per 61 vots a favor, cap en contra i 32 abstencions.

Votem, a continuació, l'apartat f)..., f) i el d).2, o el 2.d)...
(Pausa i remor de veus.) Al paràgraf 2, apartat d) fins on? (L'l. Sr. Coll i Bertran s'aixeca per parlar.)

El Sr. COLL I BERTRAN : Fins a «administratiu», inclòs.

El Sr. PRESIDENT : Fins a «administratiu», inclòs. (L'l. Sr. Subirà demana per parlar.)

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President...

El Sr. PRESIDENT : Sí?

El Sr. SUBIRÀ : La intenció de vot expressada des de la tribuna i que pot aclarir la votació separada que demanem és la desaparició del text del Dictamen de l'apartat f) —per tant ha de ser objecte d'una votació separada—, i la desaparició, també, del darrer incís de l'apartat d), quan diu...

El Sr. PRESIDENT : Quan diu «el seu valor superi les 300.000 pessetes.»

El Sr. SUBIRÀ : Però és en aquesta segona part que la intenció és votar en contra. Per tant, si la sotmetem a votació juntament amb l'altra, la primera part, no podria funcionar.

El Sr. PRESIDENT : Votem ara la lletra f) de l'article primer, apartat primer.

Vots a favor?

Vots en contra? (Remor de veus.)

La lletra f) ha quedat rebutjada per unanimitat.

Votem a continuació la lletra d) de l'apartat 2 de l'article primer, fins a «administratiu».

Vots a favor?

(Remor de veus.)

Ha quedat aprovat per unanimitat.

La resta de la lletra d).

Vots a favor?

Vots en contra?

(Remor de veus.)

La resta d'aquesta lletra ha estat rebutjada per unanimitat.

Ara es vota la resta de l'article primer.

Vots a favor?

La resta de l'article ha quedat aprovada per unanimitat.

Passem a continuació a l'article segon. Per defensar les esmenes a aquest article presentades pel Grup Socialista, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Manuel Nadal.

El Sr. MANUEL NADAL : Defenso l'esmena número 6, que el que planteja és un afegit a l'article 2, apartat 2. L'article 2, apartat 2, diu : «Les infraccions lleus prescriuen als dos mesos, i les greus i molt greus, als quatre anys». Nosaltres afegim que el termini de prescripció «començarà a comptar-se des del dia que s'hagués comès la infracció o des del moment que s'hagués pogut incoar el procediment». Ens sembla que el termini de dos mesos de prescripció és un termini extraordinàriament curt, de manera que, en la major part dels casos, ni ens assabentaríem que s'ha comès una infracció, perquè la desaparició d'un document, al cap de dos mesos, evidentment..., moltes vegades te n'adones al cap de dos anys, tres anys, quatre anys. Per tant, ens semblava que s'havia d'allargar el termini de prescripció i introduir aquest element de dir : «el termini de prescripció començarà a comptar a partir del moment que ens haguem adonat que s'ha comès una falta», perquè, és clar, la desaparició d'un document és molt fàcil, i

per això hem fet aquest afegit a aquest apartat.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Nadal. Torn en contra?

El Sr. COLL I BERTRAN : No, no és per a fer un torn en contra, sinó per anunciar que votarem a favor d'aquesta esmena, perquè entenem que és una millora que concreta en quin moment exacte es produeix la prescripció de la infracció; fins ara només s'assenyalava un període de temps : ara determina quan acaba aquest període de temps, i això ajudarà, evidentment, el fet de poder perseguir aquesta possible falta. Per tant, hi votarem a favor.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Coll.

Sotmetem a votació aquesta esmena.

Vots a favor? (Remor de veus.)

L'esmena número 6 ha quedat aprovada per unanimitat.

Per defensar les esmenes següents, el senyor Manuel Nadal té la paraula.

El Sr. MANUEL NADAL : Bé, l'esmena número 7, el que planteja és qui té la facultat sancionadora. I, d'alguna manera, ens sembla que coincidim amb la proposta de la Llei, amb la proposta de Convergència i Unió. Nosaltres diem : el director general tindrà competència per a les infraccions lleus; el conseller de cultura per a les infraccions greus, i el Consell Executiu per a les infraccions molt greus. El que passa és que hi ha una diferència substantiva, i és que nosaltres no posem altra vegada el valor de la infracció, amb aquest criteri que nosaltres hem anat mantenint, que ens sembla que posar un valor en un document vol dir que, d'alguna manera, estàs facilitant la possibilitat de la comercialització d'aquest document, i això no té res a veure amb si hi ha mercat o no hi ha mercat; és a dir, no té res a veure una cosa amb l'altra. És evident que hi ha un mercat de documents, però hem de posar totes les traves perquè aquest mercat funcioni, i, la Llei, per això l'hem creada.

I hi ha un element nou, que és el més important de l'esmena, i per això l'hem mantingut : que, a nosaltres, ens sembla que s'ha de donar un paper preponderant a l'administració perifèrica de la Generalitat, i, per tant, ens sembla que els caps dels serveis territorials del Departament de Cultura també han de jugar un paper en l'aplicació de la Llei d'Arxius, i ja sé que, segurament, poden iniciar el procediment d'ofici, però ens sembla important que hi hagi constància que existeixen uns serveis territorials de cultura i que tenen un paper a jugar en la descentralització del Govern de la Generalitat.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Nadal. Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Coll.

El Sr. COLL I BERTRAN : L'esmena número 7 té dues parts : la primera assenyala qui és competent per a imposar les sancions en funció de la gravetat. Jo no entenc que això tingui res a veure, altra vegada, amb el tema del mercat, perquè, de fet, aquesta primera part de l'esmena és una composició exacta, exacta, dels apartats primer i tercer de l'article que estem esmenant. L'1, l'apartat primer diu quina quantitat s'imposa en funció de la gravetat, i l'apartat tercer diu qui imposa la sanció en funció de la quantitat. Per tant, aquesta primera part no diu res de nou, eh?, i entenem que hi hem de votar en contra.

La segona part, el que diu és que els caps de serveis territorials de Cultura poden iniciar d'ofici la incoació dels expedients. Nosaltres, aquí, hi veiem dos problemes : un, és que diu que

els caps de serveis territorials «poden iniciar d'ofici». S'entén que tan sols aquests caps —perquè ho diu així, diu : «els caps dels serveis territorials poden iniciar d'ofici», no diu si només aquests caps o algú altre—; llavors, potser faltaria dir qui més «pot iniciar d'ofici». En qualsevol cas, el text seria incomplet, o almenys no exhaustiu. Però hi ha un altre tema més de fons que aquest, i és que, a nosaltres ens sembla que en una llei no ha de dir qui pot iniciar un expedient sancionador; aquest no és un tema de llei, és un tema de reglament, és un tema d'una ordre o és un tema d'una circular, però no és un tema d'una llei. La Llei ja diu, en l'article 21, apartat segon, que les infraccions administratives donen lloc «a la incoació de l'expedient corresponent». Ja està, no cal concretar més. Ens sembla que és una mala tècnica legislativa encotillar el Govern d'aquesta manera. Cada govern organitza l'administració com li plau, i no s'ha de veure controlat a aquest nivell en una llei. Un altre problema és que es vulgui donar paper als caps dels serveis territorials; això està bé, és un tema que es pot discutir, però, en tot cas, ara no és el moment, ni aquesta Llei ens sembla que és el lloc adequat.

Per tot això, votarem en contra d'aquesta esmena número 7.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Coll.

Ja no hi ha més esmenes a l'article 2, de manera que votarem aquesta esmena, la número 7, socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 24 vots a favor, 68 en contra i 7 abstencions.

Ara votem el text de l'article 2, segons el Dictamen de la Comissió.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article segon ha estat aprovat per 75 vots a favor, cap en contra i 24 abstencions.

Passem, a continuació, a les esmenes d'addició de nous articles.

Esmena número 8, del Grup Socialista. Per a la seva defensa té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Manuel Nadal.

El Sr. MANUEL NADAL : Bé, aquest article, el que fa és recollir algun dels criteris que, finalment, s'han acceptat com a constitucionals en la legislació d'alguna altra comunitat autònoma, en concret la Comunitat Autònoma andalusa, que té una llei que s'adiu més amb les necessitats d'una política arxivística actual. Ja parlarem, en l'explicació de vot, que cal que a Catalunya també comencem a plantejar la necessitat d'una nova llei o un nou context de la política arxivística de Catalunya. Andalusia ha anat molt més enllà : tenen una llei molt més adequada a les necessitats d'una política arxivística moderna, i un dels temes que han pogut introduir és l'obligació de posar en coneixement de la justícia, quan es comet una falta contra la Llei d'Arxius, que no solament és una falta administrativa, sinó que és una falta penal. Per tant, l'obligació —ho repeteixo— de posar en coneixement de la justícia aquest fet, la Llei catalana només posa, de moment, que «es podrà posar en coneixement». Nosaltres fèiem aquesta modificació, si ho volem, de verb, però important : la imposició de l'obligació de comunicar a la justícia aquesta falta.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Nadal. Torn en contra? (Pausa.) L'Il·lustre Diputat senyor Coll té la paraula.

El Sr. COLL I BERTRAN : L'esmena número 8 modifica la Llei..., de fet, amplia la Llei on la Llei ja diu que les infraccions administratives «donen lloc a la incoació de l'expedient corresponent». Llegint l'esmena, jo entenc que diu o que intenta afegir —que vol afegir— tres coses : una, el reconeixement de l'audiència de l'interessat; segona, que cal donar compte a la jurisdicció penal en cas que hi hagi sospita de delictes, i, la tercera, que es poden prendre mesures cautelars mentre no hi hagi decisió judicial, en el cas que sigui efectiu l'anterior, no? Nosaltres estem d'acord amb les tres qüestions, hi estem absolutament d'acord, però, malgrat això, no tenim més solució que votar-hi en contra, i ara m'explicaré.

Hi estem d'acord per sentit comú; només de llegir-ho, es veu que és raonable, però hi estem d'acord, sobretot, perquè cada un dels tres temes és habitual en tot procés sancionador. A mi em sembla molt bé que la Comunitat andalusa ho hagi introduït a les seves lleis, però cada un d'aquests tres punts, cada un d'aquests tres punts és d'aplicació segons lleis d'abast general, i ens sembla que repetir en una llei nostra el que ja és d'aplicació en lleis d'abast general té molt poc sentit, independentment que alguna altra comunitat autònoma ho hagi volgut fer. I li diré exactament on es concreta el que acabo de dir. Quant a l'audiència de l'interessat, primer, és un precepte constitucional; llavors, figura en l'article 136 de la Llei de Procediment Administratiu de l'Estat, de l'any 58, Llei que s'utilitza supletòriament a Catalunya. A més, ho dona per suposat l'article 79 del Projecte de Llei que s'està tramitant en aquesta Cambra, Projecte de Llei d'Organització, Procediment i Règim Jurídic de l'Administració de la Generalitat. Queda clar que, amb tots aquests antecedents, afegir-ho nosaltres, ara, a la nostra Llei, no té gaire sentit, ens sembla.

Quant al segon, el descobriment aquest que cal «donar compte a la jurisdicció penal en cas que hi hagi sospita de delictes», això figura en la Llei d'Enjudiciament Criminal, de l'any 1882; o sigui, fa temps. Concretament l'article 259 ho assenyalava per a tothom, per a tots els ciutadans, i, l'article 262, per als funcionaris en particular. Per tant, ja es veu que no és una novetat. I, quant al tercer, «adopció de mesures cautelars mentre no hi hagi decisió judicial», figura a l'article 72 de la Llei de Procediment Administratiu. Per tant, hi estem d'acord, i, per tant, hi votarem en contra, perquè, novament, és una mala tècnica crear inflació legislativa, i aquest és un cas evident d'inflació legislativa. Si en una llei hi ha de dir el que diu en una altra que també és d'aplicació quan sigui d'aplicació la primera, és un cas de duplicació absolutament innecessari.

Res més, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Coll. Procedirem a votar aquesta esmena, la número 8.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 24 vots a favor, 67 en contra i 6 abstencions.

A continuació votarem els articles 3 i 4, segons el Dictamen de la Comissió, conjuntament.

Vots a favor?

Aquests articles han estat aprovats per unanimitat.

Ara votarem l'exposició de motius i el títol.

Vots a favor?

L'exposició de motius i el títol han estat aprovats per unanimitat.

Ara els grups poden explicar el vot si ho desitgen. *(Pausa.)* No, anava a dir que no els volia pressionar, però tenen un dret i els l'haig de comunicar.

No hi ha explicació de vot per part del Grup Mixt? El Grup Socialista vol explicar el seu vot? *(Pausa.)* Ah, perdó, primer el Grup d'Iniciativa per Catalunya. El senyor Ignasi Riera té la paraula... Té la paraula el senyor Carod-Rovira, per Esquerra Republicana. *(Remor de veus.)*

El Sr. CAROD-ROVIRA : Bé, senyor President, com que em dona la paraula en faig ús.

Amb molta brevetat, ja per l'hora que és. El nostre Grup es congratula que una Llei aprovada fa quatre anys, que ja ens hem vist forçats a modificar per la seva insuficiència en alguns camps, hagi estat aprovada en aquests moments.

Les modificacions són importants, perquè fan referència a un camp que en la Llei originària quedava sense concretar, com són les infraccions administratives i les sancions a imposar per l'Administració en casos d'infraccions lleus, greus o molt greus, segons el text de la nova redacció.

La modificació és positiva i es feia imprescindible un suport legal concret per a no deixar sense sanció legítima totes aquelles accions i mesures que signifiquin obstrucció, ocultació o malversament, destrucció o difusió no autoritzada de material documental d'interès històric provat. Hi ha, però, en l'esperit potser, i també en la lletra, d'aquest nou articulat una valoració que podríem qualificar en ocasions de restrictiva del material documental, ja que s'hi parla en funció del valor econòmic estrictament, del valor pecuniari, del valor de bé de l'objecte de l'incompliment, sense considerar el possible valor històric o la seva significació històrica en l'àmbit local o nacional.

No tenim, doncs, la certesa que amb aquest nou text s'esvaeixin clarament les possibilitats de potenciació d'un cert mercantilisme especulatiu a l'entorn d'una documentació determinada. Però, dèiem que es feia urgent l'aplicació d'aquesta Llei i per això ha tingut el nostre vot favorable, com l'han tingut també, perquè se situen en aquest mateix context, les primeres esmenes del Grup Socialista.

Tant de bo que a partir d'ara la documentació pública i privada no sigui sotmesa només a possibilitat de sanció, en el cas de ser emprada indegudament, sinó també a prevenció, en el sentit que sigui la mateixa Generalitat qui prengui la iniciativa en l'inventari i recerca de material privat, sobretot quan hi ha material d'arxius particulars, i també públics, que corre el perill de ser malmès i perdut per sempre sense una acció decidida dels organismes pertinents com a resultat d'una política arxivística moderna i eficaç.

Cal pensar que aquesta Llei, si més no moralment, obliga també tota l'administració pública catalana a no malmetre, és a dir, a mantenir en condicions de dignitat i conservació el material que té dipositat en els arxius de la seva competència, circumstància que ara no es pot dir que sempre es produeixi. Llàstima, però, que no tingui ni força moral d'obligar, ni tampoc des del punt de vista força de sanció econòmica, l'actitud de l'Administració de l'Estat en confiscar, ahir, el material procedent de la Guerra Civil i en mantenir-lo, avui, a l'Arxiu

de Salamanca sense tornar-lo, i de franc, als seus legítims propietaris : el poble de Catalunya i les seves institucions.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Carod-Rovira. Pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, pot explicar el vot l'Il·lustre Diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT : Gràcies, senyor President. En primer lloc, jo també li hauria volgut formular una pregunta gairebé d'ordre, i és que si necessàriament el posicionament de l'explicació de vot s'ha de fer per ordre de menor a major, o sigui que hauria pogut posicionar-se...

El Sr. PRESIDENT : Segons està establert, doncs, el que primer ho demana, però des de la Presidència és molt difícil saber qui és el primer que ha alçat...

El Sr. RIERA I GASSIOT : No, no. Ho dic perquè no havia acabat de saber si era així.

Bé, jo, en primer lloc, voldria dir que m'alegro que s'hagi aprovat aquest Projecte, perquè ens ha permès concretar més coses sobre el tema dels arxius.

Nosaltres havíem presentat tres esmenes, el nostre Grup, una de les quals va quedar assumida per una altra esmena del Grup majoritari i per una transacció en el treball de ponència, i dues esmenes que crec que puc dir, en el sentit etimològic del terme, que eren «impertinents», és a dir que no corresponien i que, per tant, en reunió de Ponència vam decidir que dequeien. De passada, dic que lamento de veritat l'absència, no volguda per ningú de la Cambra de diputats d'avui, del ponent d'aquesta Llei, que va ser justament amb qui vam estar discutint, conjuntament amb el senyor Nadal, el sentit o no d'aquelles esmenes nostres que consideràvem que dequeien.

A nosaltres, ens continua preocupant, de tota manera, que aquesta modificació de Llei ens fes oblidar el sentit general de la Llei aprovada el 26 d'abril de 1985, que començava declarant que, per a Catalunya, aquest patrimoni dels arxius és molt important, perquè constitueix la base documental de la seva història i un dels fonaments de la seva identitat nacional. És a dir, quan estem parlant d'un dels fonaments de la identitat nacional d'un país s'entén que totes les mesures de vetlla, en aquest cas concret, de garantir que hi hagi sancions per als infractors, però, alhora, també de garantir dotacions per a aquests arxius són importants. D'aquí que em penso que, una vegada més, haguem de recordar que les esmenes reiterades que el nostre Grup ha fet sobre la situació actual de l'Arxiu Nacional de Catalunya tingui sentit de repetir-les o de recordar-les en aquest posicionament de vot.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Ignasi Riera. Pel Grup Socialista, pot explicar el vot l'Il·lustre Diputat senyor Manuel Nadal.

El Sr. MANUEL NADAL : Senyor President, senyores i senyors diputats, malgrat l'hora, jo crec que aquest Parlament no té una inflació legislativa, sinó potser una deflació legislativa, i jo crec que el que hem de fer és complir els mínims necessaris en tota tramitació i, per tant, jo crec que hem estat prou curosos en la Comissió com per a buscar el màxim de consens i agilitar el debat en el tràmit de plenari, però, malgrat això, jo crec que el posicionament dels grups és important i, per tant, el faré amb l'extensió que crec que pertoca.

Perquè el tema dels arxius és un tema que massa sovint és la

Ventafocs dels temes del patrimoni històric i cultural del nostre país i, per tant, alguna vegada mereix que els diputats hi prestem l'atenció necessària, igualment com l'administració.

El Grup Socialista, quan es va plantejar què fer davant d'aquest Projecte de Modificació de la Llei d'Arxius, va tenir una primera pensada de fer una esmena a la totalitat, en realitat fer un text alternatiu a la Llei vigent, però, malgrat aquesta primera pensada, ens semblava que l'esperit de consens que va funcionar en el moment de l'aprovació de la Llei d'Arxius, l'esperit de consens que ha funcionat en la Comissió era un tema important com perquè no anéssim amb un text alternatiu i permetéssim que en una tramitació posterior la modificació necessària de la Llei d'Arxius que en aquests moments és vigent es produeixi després de la participació i la consulta dels sectors afectats i amb la participació decidida de l'Associació d'Arxivers de Catalunya.

Malgrat això, volem expressar avui, aquí, que el Grup Socialista seria partidari, potser no de fer una nova llei d'arxius, sinó d'incloure en la Llei del Patrimoni Històric i Cultural, que d'alguna manera ens ha estat anunciada per diversos responsables de la Conselleria de Cultura, incloure en aquesta Llei tot el tema d'arxius, però donant-li l'excel·lència que es mereix, donant-li el relleu que es mereix, a través d'un procés d'elaboració, amb el consens dels diversos grups i amb la participació dels sectors afectats.

Per què pensem que la legislació d'arxius avui a Catalunya és caduca? Per què és necessària aquesta modificació? Ho repeteixo: modificació que volem que es produeixi per consens. En primer lloc, de l'any 85 a avui el sector arxivístic català ha crescut d'una manera impressionant: nous arxius, arxius administratius, el nombre d'arxivers ha augmentat de manera considerable. Com a exemple, l'any 85, quan es crea l'Associació Catalana d'Arxivers hi ha quaranta socis; aquest any són més de dos-cents cinquanta i s'acaben de celebrar, el primer de maig, les Segones Jornades d'Arxivística, a Andorra, amb participació de més de tres-cents ponents. Està creixent el sector arxivístic català.

Segon factor: s'estan produint uns canvis de criteri sota els quals s'han de fer les lleis que toquin els temes d'arxius. La Llei d'Arxius de Catalunya es va fer sota el criteri que imperava en el moment que es va produir el Congrés de Cultura Catalana, un criteri fonamental historicista: els arxius han de servir per a ajudar els historiadors, són un complement dels historiadors.

Avui aquest criteri és obsolet. Avui, el criteri fonamental d'un arxiu és considerar que l'element clau, l'element constituent, el rajol que de mica en mica fa un arxiu és el document i és donar preponderància al document, i no el document històric de quan ja han passat vint-i-cinc o trenta anys de la seva vigència, sinó del document des del moment que neix i, per tant, sota aquest criteri creiem que és imprescindible que la nova legislació catalana que tracti el tema d'arxius contempli aquesta necessitat.

També la legislació comparada ens demostra que Catalunya s'està quedant enrere en aquest tema. Catalunya no ha adaptat la seva normativa arxivística a les recomanacions del Consell Internacional d'Arxius; hem de fer-ho. A l'Estat espanyol, Andalusia ja ho ha fet i, d'alguna manera, la Ley del Patrimonio Histórico, de l'any 85, en el tema arxivístic, també recull

aquests criteris del Consell Internacional d'Arxius.

També hem d'introduir a Catalunya, no solament aquests criteris, sinó les noves tècniques arxivístiques, els nous suports documentals: la fotografia, la microfotografia, les bandes sonores, els vídeos, els suports magnètics i informàtics. Això no ho hem fet a Catalunya.

Quins són, per tant, els criteris que nosaltres apuntem que l'Administració catalana ha de començar a recollir, per tal de procedir a l'elaboració d'aquesta Llei del Patrimoni que anunciàvem que creiem que seria positiu que s'elaborés? En primer lloc —ho repeteixo—, la consideració del document com a element constitutiu d'un arxiu; el document ha de tenir dues fases en la seva vida, una fase activa, en la qual l'administració d'arxius, ha de controlar què passa amb el document mentre està, no ho sé, en un departament de la Generalitat, com va circulant aquest document, quina utilitat té; en aquests moments, l'administració d'arxius l'ha de controlar, ha de saber on està, i quan aquest document deixa de ser viu passa a ser un document que s'ha d'incorporar a la gestió dels serveis d'arxius de la Generalitat. Per tant, considerem que aquest nou concepte del document, com a constituïdor d'un arxiu, és fonamental.

El Sr. PRESIDENT: Vagi acabant, vagi acabant, que se li ha acabat el temps.

El Sr. MANUEL NADAL: Sí. Acabaré, doncs, molt ràpidament, senyor President.

Ens sembla, a nosaltres, que hi ha molts altres criteris que s'haurien d'introduir en la legislació catalana; aquests criteris nosaltres estem disposats a consensuar-los, estem disposats, i ens sembla que seria fonamental que sobretot l'administració participés en un debat amb l'Associació Catalana d'Arxius, i ens sembla que el que és més important és que Catalunya té unes competències en matèria d'arxivística, que aquestes competències s'han d'exercir i s'han d'exercir per tal que el nostre patrimoni, en aquests moments escrit, el nostre patrimoni documental no desaparegui, i perquè, sobretot, hi ha un risc, i és que el patrimoni actual, el patrimoni contemporani documental es perdi, perquè hi ha una manca de política arxivística a Catalunya sobre els arxius administratius, i aquests documents que avui són vius seran història d'aquí a trenta anys, i si no aclarim aquest tema Catalunya no tindrà aquesta petita etapa d'història que avui estem vivint.

Per tant, una crida d'atenció a l'Administració, perquè adapti la seva legislació a la normativa internacional.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nadal. L'Illustre Diputat senyor Coll i Bertran explicarà el vot de Convergència i Unió.

El Sr. COLL I BERTRAN: Gràcies, senyor President. Vaig a fer una explicació de vot molt curta. La Llei d'Arxius del 85 a nosaltres ens sembla una bona Llei, i entenem que quedava curta quant al detall de les sancions que calia imposar, en el cas que no es complís la Llei. Concretament, això, com hem vist, afecta el capítol IV, articles 20 i 21 de la Llei. La nova Llei resol aquest fet d'una manera exhaustiva —ens sembla a nosaltres—, a fons i satisfactòria, a l'entendre del nostre Grup. Classifica les infraccions, diu com s'han de fer les valoracions, i, finalment, assenyala el valor de les sancions, la seva prescripció, si s'escau, i qui imposa les sancions. Entenem, per tant, que resol aquest buit que nosaltres hi trobàvem.

Així mateix, la nova Llei millora el redactat de l'article 22, concretant l'obligatorietat de reintegrar els documents i diu també com l'autoritat administrativa pot o ha de fer que aquesta reintegració sigui efectiva. Tot plegat ens fa entendre que la Llei és positiva, pensem que hem actuat correctament votant-la i no vull afegir-hi res més.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Coll. Fins a dos quarts de cinc de la tarda, se suspèn la sessió.

(És un quart de tres del migdia i un minut.)

La sessió es reprèn a tres quarts de cinc de la tarda i set minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i la lletrada Sra. Andreu.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers d'Ensenyament, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, d'Indústria i Energia, i de Comerç, Consum i Turisme.

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

El segon punt de l'ordre del dia és debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de Llei de Modificació Parcial de la Llei 22/1983, del 21 de novembre, de Protecció de l'Ambient Atmosfèric, i les esmenes reservades per a defensar en el Ple. La Comissió de Política Territorial ha acabat els seus debats i ha emès dictamen. Algun membre del Consell Executiu pot presentar la iniciativa? (Pausa.) Té la paraula l'Honorable Conseller senyor Molins. (Remor de veus.) Silenci!

Projecte de Llei de Modificació Parcial de la Llei 22/1983, del 21 de novembre, de Protecció de l'Ambient Atmosfèric

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Joaquim Molins) : Molt Honorable senyor President, il·lustres senyors diputats, il·lustres senyores diputades, el dia 21 de novembre de l'any 83, aquest Parlament aprovà la Llei de Protecció de l'Ambient Atmosfèric. En l'exposició de motius d'aquesta Llei es fa palesa la voluntat de la Generalitat —diu la Llei— de prendre una posició activa en la prevenció, la defensa, la protecció i la restauració de l'ambient atmosfèric. Aquesta posició va exigir, com a primer pas, l'exercici de la potestat legislativa que sobre aquesta matèria atorga a la Generalitat l'Estatut d'Autonomia de Catalunya. Aquesta Llei, plenament adaptada a la normativa bàsica de l'Estat i a la Llei de la Comunitat Econòmica Europea, és vàlida, tant en el seu aspecte substantiu com en el seu aspecte procedimental, per a fer efectiva la participació de la Generalitat en la lluita contra la contaminació atmosfèrica.

En el seu aspecte organitzatiu, però, la Llei del 83 ha d'experimentar una modificació substancial. En efecte, les actuacions que la llei encomana a l'Administració de la Generalitat per a intervenir en aquest sector material de l'acció pública, es varen acomodar a l'organització vigent en aquell moment en el Govern i l'Administració de la Generalitat, organització que responia, amb un cert mimetisme de l'organització de l'Administració central, al criteri del tractament compartimentat d'a-

questa matèria, de tal manera que la gestió s'atribuïa a diferents departaments de la Generalitat, respectant la competència orgànica que els corresponia, d'acord amb els decrets de transferències de serveis des de l'Administració de l'Estat. Així, la Llei de Protecció de l'Ambient Atmosfèric atribueix competències de gestió directa als Departaments de Governació, d'Indústria i Energia, de Sanitat i Seguretat Social i de Política Territorial i Obres Públiques, i practica una atribució indirecta de funcions a altres departaments, en tant que fa una remissió expressa a la legislació sobre indústries i activitats classificades. Aquest model organitzatiu permetia una certa actuació conjunta mitjançant la coordinació interadministrativa, coordinació que s'havia de fer efectiva a través de la intervenció de dues comissions interdepartamentals : la Comissió Interdepartamental del Medi Ambient —l'IDMA— i la Comissió Central d'Indústries i Activitats Classificades.

Coberta una primera etapa en l'aplicació de la Llei, el Govern de la Generalitat ha considerat que calia avançar i aprofundir en la matèria de protecció del medi, mitjançant la tècnica operativa d'una major unitat de gestió.

Els nous criteris organitzatius en aquesta matèria s'han iniciat amb el Decret 360/88, del 12 de desembre, de Creació de la Direcció General del Medi Ambient. El mateix Decret de Creació atribueix a la nova Direcció General una bona part de les competències que, sobre aquesta matèria, tenien assignades altres òrgans de l'Administració de la Generalitat.

El segon pas, el constitueix el present Projecte de Llei, que, a través de la deslegalització, ha de permetre al Govern de la Generalitat de concentrar per via de decret, en la nova Direcció General i, per tant, en una sola unitat orgànica, una sèrie de competències atribuïdes —com hem assenyalat al principi— a diferents Departaments de la Generalitat. Aquesta nova orientació organitzativa respon a la necessitat d'adaptar l'actuació de l'Administració de la Generalitat a les noves exigències d'intervenció pública en la protecció del medi, que genera la incorporació a aquest sector d'acció pública de la normativa i els programes de la Comunitat Econòmica Europea. A la vegada, la pràctica de la gestió i la creixent ampliació del camp d'actuació de la Generalitat en aquesta matèria fan cada vegada més difícil i complexa la coordinació, i recomanen, per tant, simplificar tant com sigui possible l'organigrama de la gestió. Si, a aquests factors, hi afegim el fet que la protecció del medi és una matèria complexa, que exigeix un tractament pluridisciplinar, amb una direcció integradora dels nombrosos factors que hi concorren, sovint de manera interactiva, creiem que queda suficientment justificada aquesta iniciativa, i més en aquest cas de la protecció de l'ambient atmosfèric; circumstàncies, totes elles, que recomanen una gestió integrada, gestió unitària, que es garanteix millor des d'una imputació directa a un sol òrgan de l'Administració.

Per tot això, Molt Honorable Senyor President, senyores i senyors diputats, després d'agrair la seva positiva intervenció en la discussió i el tràmit d'aquesta Llei, us demano el vot afirmatiu a aquest Projecte.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, Honorable Conseller. Hi ha algun diputat de la Comissió que defensi el Dictamen? (Pausa.) Doncs, com que hi havia reservada una sola esmena que ha estat retirada, podem passar a la votació en conjunt del

Dictamen. Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin d'acord, es poden posar drets?

Aquest Projecte de Llei ha quedat aprovat per unanimitat.

Ara els Grups poden fer explicació de vot. *(Pausa.)* Hi renuncien i, per consegüent, podem passar al tercer punt de l'ordre del dia. *(Ll. Sr. Gimeno demana per parlar.)* Senyor Gimeno?

El Sr. GIMENO : Sí, per a una explicació de vot. Nosaltres considerem que la Llei 22/83 té sis anys de vida i que, en aquella, es preveïen una sèrie d'actuacions amb vista a defensar, protegir, restaurar i prevenir qualsevol alteració en l'ambient atmosfèric. S'ha de dir que hi va haver una bona voluntat dels legisladors, però, des del nostre punt de vista, molt menys per part dels executors d'aquesta Llei.

No fa gaire, en un debat que vam tenir el dia 17 de març a Tarragona diversos diputats i tècnics de la Generalitat sobre quin era el nivell de contaminació a la rodalia de Tarragona, als diversos barris que envolten el complex petroquímic, hi havia un funcionari —jo suposo que interí— amb ganes d'escalar que ens va dir que no existia en absolut contaminació, perquè —el raonament era també molt curiós— : «sols hi ha dos tipus de partícules que detectem i d'aquests dos tipus de partícules, tan sols dues vegades hem detectat nivells per damunt dels permisibles.» Quan hi ha diverses activitats industrials en diversos vessaments de gasos a l'atmosfera, que només se'n controlin dos —entre ells, unes partícules sòlides, i l'altre, en gasos de sofre—, em sembla simptomàtic de la poca voluntat dels executors a controlar aquesta Llei, més quan en la Llei, en les disposicions finals, a la primera deia que el Departament de Política Territorial i Obres Públiques tenia dos anys per elaborar un mapa de vulnerabilitat i capacitat del territori. Sis anys després, encara no s'ha acabat d'elaborar.

La Disposició Final Segona deia que el Departament de Sanitat i Seguretat Social havia d'incorporar, en menys d'un any, a la xarxa de vigilància i previsió de contaminació atmosfèrica, les estacions que existien, i, la Tercera, deia que s'havien de dictar normes per al funcionament d'aquesta xarxa. No vull insistir més en quin és el funcionament d'aquesta xarxa, perquè algunes preguntes han sortit aquí i sabem que poc funciona, aquesta xarxa.

I la Cinquena, la Disposició Final Cinquena autoritzava el Consell Executiu per dictar normes per desplegar la Llei. Avui, amb aquesta modificació que se'ns proposa, una modificació que en la seva introducció, d'una manera bastant farisaica es planteja que el model d'organització administratiu que s'ha adoptat en la Generalitat està basat, fonamentalment, en la gestió unitària dels diversos factors que incideixen en la configuració de la política de protecció del medi. Dic farisaica perquè —també ho vam discutir aquí a bastament— en la gestió unitària a través de dues direccions generals, de dos departaments diferents, no hi ha gestió unitària, en tot cas, coordinada, i jo poso els meus dubtes que la coordinació funcioni també, com hem estat parlant aquí.

I, en definitiva, en l'acord que proposa, diu : «Reassignar per decret entre els diferents òrgans de l'Administració les atribucions i competències que els correspon per aquesta Llei.» És clar que si tinguéssim una gestió unitària, com diu el preàmbul, no ho distribuïríem o ho reassignaríem entre els diversos òrgans, sinó que ho assignaríem a aquell òrgan unitari que té la

Generalitat per a tractar els problemes del medi. Llavors, pensem que aquesta redacció ambigua és fruit d'aquesta ambigüitat en la no-gestió unitària dels problemes del medi ambient, però entenem que anem en el camí, esperem que el camí serà el més curt possible, tot i que una Moció en què nosaltres demanàvem la unificació efectiva d'aquestes dues direccions generals se'ns va refusar, però anem en el camí de crear una única direcció general i tant de bo que anéssim en el camí de crear la Conselleria del Medi Ambient, que seria el vertader òrgan de gestió unitària. Amb aquest esperit, per això hem votat favorablement, amb el desig que arribem a aquest punt.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Gimeno. El senyor Madueño pot explicar el vot en representació del Grup Socialista.

El Sr. MADUEÑO : Sí, gràcies, senyor President, des de l'escó estant, aquest Projecte de Llei és conseqüència de la creació..., del decret de creació de la Direcció General del Medi Ambient, quan el normal hauria estat a l'inrevés, és a dir, que a conseqüència de les diferents lleis s'hagués donat el decret de creació de la Direcció General del Medi Ambient.

Aquesta Direcció General que va ser creada —nosaltres creiem que d'una manera precipitada— davant l'allau de crítiques de tots els grups, de tots, sense discriminació, de tots els grups de l'oposició, per demanar una resposta urgent a la manca d'una política mèdio-ambiental global, i de l'anàlisi d'aquest Projecte de Llei crec que es posen en evidència tres qüestions, per a nosaltres importants, que les voldria remarcar.

La primera és que la creació de la Direcció General del Medi Ambient i l'assignació de competències han estat fruit —bastant— d'una improvisació, i aquesta creació assignava competències per decret, la qual cosa una Llei, abans, havia adjudicat a altres departaments. Precipitació, improvisació i manca d'una visió global del que ha de ser la gestió del medi ambient, si bé avui he sentit —i m'he alegrat que estigui en aquest camí—, en plantejar el senyor Conseller que tota aquesta proposta es fa per anar cap a la unitat de gestió, si bé que el que ell entén per «unitat de gestió» jo he entès que és dins del que avui estàvem tractant de la contaminació atmosfèrica, quan el que nosaltres plantejem com a «unitat de gestió» és ben diferent.

Per a nosaltres, una «unitat de gestió» —que no contempla aquesta Direcció General, i una bona mostra, precisament, és la Llei que avui hem discutit— és que aquesta unitat de gestió hauria de contemplar aquells grans aspectes per poder fer una gran política de medi ambient, com abans deia el diputat que m'ha precedit i que nosaltres tractàvem explicar en el debat de l'altre dia; és a dir, en aquesta Direcció General del Medi Ambient no només es tracta de juntar aquelles competències disperses i fragmentades que sobre un sol aspecte ja tenien, com pot ser la contaminació atmosfèrica, com el senyor Conseller ja explicava abans, que estava a la Conselleria de Governació, a la Conselleria de Política Territorial, a la Conselleria de Sanitat i Seguretat Social, i em sembla que... a la d'Indústria i Energia. A quatre conselleries, un sol aspecte. Quan nosaltres parlem d'unitat de gestió, senyor Conseller, ens referim, evidentment, a una gestió global del medi ambient, i és evident que el medi natural, com es deia l'altre dia, i també la política de sanejament, i, per tant, la política hidràulica, tenen quelcom a veure amb el tema mèdio-ambiental.

I per últim, creiem, com abans es posava de manifest, que els continus incompliments que s'han fet d'aquesta Llei, la Llei de Contaminació Atmosfèrica, que quan la vam fer l'any 1983 la fèiem pensant que havia de resoldre un dels problemes més greus que es donen, sobretot a les grans concentracions on la indústria té un paper important, però no només la indústria, sinó altres grans contaminants, ens trobem que es va estar quatre anys per fer el desplegament reglamentari; que després van passar dos anys per fer..., perdó, es proposaven dos anys per fer el mapa de vulnerabilitat; han passat cinc anys, aquest mapa no s'ha fet, i, per tant, dir que fins ara —ha dit el senyor Conseller— s'ha estat en una primera etapa d'aplicació de la Llei, per entrar en una nova etapa de gestió, cinc anys per aplicar una primera etapa de desplegament de la Llei i no entrar en allò que és fonamental, que és que les lleis que fa aquest Parlament es fan per complir-les i per resoldre problemes, i no simplement per col·locar-les a les prestatgeries de la Biblioteca del Parlament.

Però, malgrat tot això, creiem que aquest és un pas —petit, però un pas necessari—, que és que, per fi, es pugui aconseguir que les competències sobre almenys un tema, que és la contaminació atmosfèrica —malgrat que encara en queden algunes a Indústria i Energia— es puguin concentrar, i el que sí que demanem al Consell Executiu és que reflexioni i que no només vagi al desplegament, a les propostes de futur, sinó a la resolució i a l'aplicació de les lleis que dictamina aquest Parlament, i sobretot, també, que reflexioni sobre les mateixes paraules que el senyor Conseller en la presentació de la Llei manifestava, d'anar a la unitat de gestió, no sobre un aspecte, sinó a la unitat de gestió global del medi ambient, que, com vostès saben, nosaltres proposem que, com a primer pas, seria concentrar la majoria de les competències en la Direcció General del Medi Ambient, com a pas intermediari per a la creació de l'Agència de Medi Ambient de Catalunya.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Madueño. Ara, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Curto per explicar el vot, en representació del Grup Popular.

El Sr. CURTO : Gràcies, senyor President, molt breument, per manifestar, en primer lloc, que ens ha semblat oportuna i pertinent la presentació formulada per l'Honorable Conseller de Política Territorial, senyor Molins, i també per deixar constància que una Llei del 1983 comença a ser efectiva només en part a partir del 1987, per mitjà d'un reglament, i que el 1989 —sis anys després— es modifica la Disposició Final Cinquena, per tal de reassignar atribucions i competències per desplegar esta Llei.

És evident que després de sis anys poca cosa s'ha fet, i sense entrar en una crítica puntual que avui ens semblaria poc oportuna, desitgem que el vot favorable del Grup Popular, i, evidentment, lo vot favorable per unanimitat d'esta Cambra, pogués servir perquè, d'una vegada, entri de fet en vigor lo contingut de la Llei 22/1983, de Protecció de l'Ambient Atmosfèric.

Est és, senyor President, lo sentit de la nostra explicació de vot.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Curto. Per Convergència i Unió, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Grau.

El Sr. GRAU : Gràcies, senyor President. Evidentment, la

Llei de Protecció de l'Ambient Atmosfèric havia entrat en vigor el 1983, no entra en vigor sis anys després.

Nosaltres hem de rebutjar algunes afirmacions que s'han fet sobre la precipitació en la creació de la Direcció General del Medi Ambient. Aquestes acusacions o crítiques sobre la precipitació deriven, probablement, d'una mala interpretació del Decret que atribueix competències a aquesta Direcció General, perquè aquest Decret atribueix competències sobre protecció del medi ambient atmosfèric a la Direcció General, però són les competències sobre el medi ambient atmosfèric que ja tenia la Conselleria i no les que corresponien a altres conselleries, cosa que això es farà després, precisament, de l'aprovació d'aquesta Llei, que autoritza el Consell Executiu a fer-ho així.

Respecte a l'aplicació de la Llei, cal comprendre que hi ha hagut dues etapes en la manera com la Generalitat ha afrontat el medi ambient. Una primera etapa ha estat una etapa bàsicament legislativa, en què s'han fet una dotzena de lleis. El *Llibre blanc de la gestió de la natura als Països Catalans*, per exemple, valora positivament aquesta tasca. Diu que «l'activitat legislativa del Parlament de Catalunya ha donat lloc a un ordenament jurídic molt complet, bé que perfeccionable, que permet a les institucions de Catalunya —Generalitat i Administració local— incidir positivament sobre la major part d'aspectes que afecten la protecció del medi ambient i del medi natural.

En una segona etapa, s'ha entrat en la posada en pràctica d'aquest desplegament legislatiu, que comportava problemes tècnics —per exemple, de control de les emissions— i econòmics —cal recordar la crisi econòmica que afectava moltes empreses— importants. Això ha fet que hagi estat necessari crear instruments jurídics i administratius adequats, i crear òrgans ambientals amb capacitat operativa i econòmica per a la gestió d'aspectes específics, com la Junta de Seguretat o la Junta de Residus. Ara s'està fent un nou esforç per aplicar més plenament el marc normatiu ja existent, i fer més operatives les seves previsions.

Que l'aplicació de tot aquest allau de lleis hagi estat una mica més complexa del previst, tampoc ens ha de sorprendre en el cas d'una administració nova, com era l'Administració de la Generalitat.

S'ha tornat a incidir, en l'explicació de vot, en la idea que la Direcció General del Medi Ambient és una forma d'organització insuficient i sovint s'ha plantejat la necessitat que hi hagi una agència del medi ambient o que hi hagi una conselleria. Segurament la idea que hi hagi una agència és una equivocació. Per exemple, els llibres de ciència administrativa comenten que..., quant a les agències..., per exemple, una obra francesa que tinc aquí davant : «Hem d'incloure aquests organismes —les agències— on el poder reglamentari de control és a penes existent i no exerceixen funcions jurisdiccionals ni funcions d'explotació o de gestió comercial i industrial. En definitiva, no exerceixen cap fi pràctic, més que funcions simplement administratives. La seva raó de ser és, principalment, descongestionar els ministeris o l'administració central, si es vol, i assegurar un servei o una activitat d'interès públic.» Això ja ho va comentar, amb les seves poques paraules, el Conseller, durant les interpellacions i les mocions que es van debatre aquí. És a dir, una agència no té funcions de control ni funcions normatives que sí que pot exercir una direcció general; per tant, és discutible que sigui millor fer una agència que no fer una direcció

general.

Per una altra banda, sobre la proposta de fer una Conselleria del Medi Ambient hi ha precedents, i sempre resulten problemàtics perquè és inevitable que hi hagi una certa dispersió, que s'hagin de compartir determinades competències sobre el medi ambient. Per exemple, en el cas d'Anglaterra, de la Gran Bretanya, es feia un gran ministeri que englobava l'ordenació del territori, l'habitatge, els equipaments, els transports..., no és això quelcom semblant al Departament de Política Territorial i Obres Públiques, on està integrada la Direcció General del Medi Ambient? En el cas de França, per exemple, es van crear ministeris sobre el medi ambient, però que van ser aglutinats, per exemple : el Ministeri de Cultura i de Medi Ambient. És que es guanya alguna cosa juntant la Direcció General del Medi Ambient amb la Conselleria de Cultura? És a dir, no crec que les solucions que s'hagin proposat siguin millors que les que realment ha aplicat el Consell Executiu.

La Direcció General del Medi Ambient és, finalment, qui aplega la política ambiental del Govern de la Generalitat, i el control de tots els temes mèdio-ambientals. El cicle hidràulic pertany a una altra direcció general, però dintre del mateix Departament, i es fa així la coordinació necessària.

La Direcció General de Medi Ambient és, finalment, qui aplega la política ambiental del Govern de la Generalitat i el control de tots els temes mèdio-ambientals. El cicle hidràulic pertany a una altra direcció general, però dintre del mateix Departament, i es fa així la coordinació necessària. La Direcció General de Medi Ambient és, per tant, l'únic organisme encarregat del medi ambient; Medi Natural, el que fa és gestionar els espais protegits que es creen. Les competències en medi ambient estan, per tant, definides i assignades a la Direcció General del Medi Ambient. Per aquest motiu, nosaltres hem donat suport a la present Llei.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Grau.

Passem al tercer punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu, tramitada pel procediment d'urgència, sobre el turisme de muntanya, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Josep Moliner, del Grup parlamentari de Convergència i Unió.

El senyor Moliner té la paraula.

Interpellació al Consell Executiu sobre el turisme de muntanya

El Sr. MOLINER : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, tots coneixem l'important increment o el creixement en nombre d'afezionats que el turisme de neu ha assolit durant els darrers anys, i cal pensar també que aquest creixement o aquest increment es continuarà produint en el futur. El turisme de neu, hem de considerar-lo ja com un dels més importants, i diria dels més rendibles per a les comarques de muntanya, no solament pel que reporta en si a la mateixa estació d'esquí, sinó també pel conjunt d'accions econòmiques que desenvolupa al seu entorn, com són en els sectors comercial, immobiliari, de serveis, i com són també pel que fa a les nombroses activitats de lleure, del que podríem anomenar com el «postesquí». Aquest creixement, o aquest procés de creixement, exigeix, per això, cada vegada més un millor

nivell de competitivitat i de qualitat en l'explotació de les estacions d'esquí.

La temporada turística d'enguany d'hivern, malgrat que podem qualificar-la com a una de les més excepcionals quant a les seves irregularitats climatològiques, ha deixat més clar que mai que el futur d'una bona estació d'esquí no passa solament per uns bons accessos o un bon centre de serveis, o per un bon nombre de remuntadors, sinó que passa també per una modernització profunda de les seves instal·lacions i, sobretot, per una adequació de les noves tècniques; en aquest cas, és important la producció de neu artificial.

Els resultats econòmics d'aquesta temporada d'enguany —hem de dir que no tant al Pirineu com, fins i tot, en els Alps— ha estat autènticament catastròfica, i els resultats econòmics han estat solament amb un balanç una mica favorable en aquelles estacions que han sabut anar-se adaptant a aquestes noves tècniques de producció i de conservació de la neu artificial.

Resulta fins i tot gairebé anecdòtic comprovar com en les publicacions publicitàries d'estacions de gran renom dels Alps —com hem pogut comprovar—, actualment ja hi figuren no solament el nombre de quilòmetres de pistes balisades, o el nombre de llits, o el nombre de serveis o d'instal·lacions de lleure, sinó que, com a reclam molt important, hi figuren actualment, també, ja el nombre de canons de neu artificial.

La política d'ajuts que ha establert la Generalitat en els Decrets 126/88 i 287 del 86, pel que fa a l'esquí alpi i nòrdic respectivament, hem de dir que ha estat de cabdal importància per anar millorant o per anar modernitzant les estacions d'esquí i per anar posant al dia tot el que és el turisme de neu. Aquests Decrets, com tots sabem, preveuen o estableixen subvencions i ajuts per a la inversió —pel que és pròpiament inversió—, pel que significa assegurança de neu, neteja d'accessos, adquisició, per part de les corporacions locals, d'accions-capital de les empreses explotadores de les estacions, i la veritat és que ha estat, com dic, un impuls importantíssim que ha donat ja uns resultats en els darrers anys francament importants.

Per altra part, hem comprovat en la premsa, darrerament, que s'ha publicat la creació d'un anomenat «club financer», del triangle Barcelona-Tolosa-Montpeller, que té previstos els ajuts o la concessió de subvencions també per a aquest tipus d'instal·lacions. Atès, doncs, l'impuls importantíssim que aquesta política d'ajuts pot donar al futur de les nostres estacions d'esquí, és pel que he presentat aquesta interpellació al Consell Executiu, a fi de poder conèixer, en primer lloc, quin ha estat el grau exacte d'aplicació d'aquesta política d'ajuts, quines inversions poden haver generat aquests ajuts en si, la resposta de les corporacions locals respecte a la possibilitat d'adquisició d'accions de les empreses explotadores... També els projectes que pugui tenir aquest anomenat «club financer» del triangle Barcelona-Tolosa-Montpeller, i, bàsicament, també amb vista als propers pressupostos econòmics, si el Govern de la Generalitat pensa continuar amb aquest tipus de política de neu, amb aquest tipus de política d'ajuts, o si, d'acord amb les noves exigències de la modernització d'estacions, pensa introduir-hi modificacions.

Res més.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Moliner. Per

contestar té la paraula l'Honorable Conseller senyor Alegre.

El Sr. CONSELLER DE COMERÇ, CONSUM I TURISME (Lluís Alegre) : Molt Honorable President, senyores i senyors diputats, en relació amb la interpellació, crec que és bo fer unes consideracions prèvies sobre tot el que fa referència al turisme de muntanya, abans d'entrar d'una manera més concreta en el tema específic de la neu, que, evidentment, en constitueix un dels elements més importants, ja que dinamitza bona part de les ofertes, durant l'hivern, dels interessos turístics de muntanya.

En primer lloc, crec que val la pena que tots manifestem, almenys per part nostra —al Departament crec que és un sentiment compartit; no només del Departament, sinó de la societat en general—, la necessitat contínua de millorar dia a dia el conjunt de les nostres ofertes turístiques, i dintre d'aquesta línia de millora entenem que és bo fugir del procés de massificació en el qual sovint tot el conjunt turístic ha tingut al costat de les platges i les costes, i, per tant, en aquesta política de descongestionar les ofertes dels nostres productes turístics, evidentment, entra el fet de donar a conèixer la diversitat de Catalunya i, dintre d'aquesta diversitat de Catalunya, d'una manera molt concreta, la Catalunya de l'interior.

Evidentment, quan es parla de la Catalunya de l'interior, és una concepció àmplia, però té un reflex molt concret en tot el que constitueix les zones de muntanya i, dintre de les zones de muntanya, les diferents comarques que hi tenen realment un perfil, que, degudament ordenat, permet unes ofertes turístiques de gran demanda, per un cantó, i, per altra banda, de gran interès de tot tipus.

A parlar d'aquesta qüestió no només ens mou —com, de vegades, algú podria pensar— el fet de poder presentar un producte diversificat, uns catàlegs molt bonics, sinó que, a més, cerquem una qüestió que crec jo que constitueix l'element bàsic de la nostra acció. Per un cantó, ajudar a un major progrés econòmic i social dels ciutadans d'aquestes comarques i, també, mitjançant aquest esforç, produir un reequilibri de tot el conjunt de Catalunya, a fi que es produeixi, almenys, un procés de desincentivar el procés que hi ha, de vegades, de tendència cap a les grans zones urbanes. Per tant, crec que és bo conèixer tot el que s'ha fet entorn de les muntanyes, entorn d'aquesta Catalunya de l'interior, entorn d'aquesta Catalunya que, per altra banda, com he dit fa uns instants, té un alt interès turístic.

Però, referint-nos-hi d'una manera molt concreta, l'any 88 els pressupostos del Departament i, d'una manera més específica, a la Direcció General de Turisme, puc manifestar que el 40% de les despeses per programes es va realitzar a les zones de muntanya. Com? De la següent manera : als ajuntaments, a través de l'ajut, a fi i efecte que, coordinadament, a través de convenis en moltes ocasions, puguin establir una línia d'oficines d'informació turística, puguin fer campanyes de promoció, i també poder impulsar tota l'activitat que es desplega entorn dels ens de promoció turística, s'hi han dedicat 23 milions i mig.

Per al capítol de neu, diferenciant, per un cantó, el que fa referència a l'esquí alpí, i, per altra banda, una modalitat de l'esquí que cada vegada té més interès, perquè permet que es pugui realitzar en unes instal·lacions que no permet, en ocasions, l'escarpament del terreny l'esquí alpí —em refereixo al

nòrdic—, en conjunt, hi hem dedicat al voltant de 280 milions. L'alpi en concret ha estat el que s'ha emportat la part més important, amb 229 milions, que han anat : en accions de promoció, 44, i, en inversions, 185. Per acabar, doncs, fent la diferència respecte a la quantitat que els havia donat anteriorment, a l'esquí nòrdic s'han dedicat 55 milions.

És important la neu, perquè constitueix, sens dubte, un reclam. Ara bé, un cop situades les persones al peu de les estacions d'esquí, hem de reconèixer que s'ha d'ajudar tot el que constitueix l'oferta complementària, tant pel que fa a la restauració, com, fins i tot, als allotjaments. I, aleshores, l'any passat, amb ajut del Departament, mitjançant 44 milions, es van posar en funcionament 849 habitacions en 26 establiments, sense, també, descurar —encara que ha estat amb una quantia més petita— l'ajut que s'ha fet a fi que determinades cases de pagès poguessin passar a una oferta turística, tot cercant una oferta menys massificada, més petita, i, en conseqüència, de major qualitat.

Per tant, hem dedicat al capítol de muntanya, d'una manera directa, 361 milions, i, a més, ens consta que aquesta inversió ha induït a noves inversions per la quantia de 3.300 milions; és a dir, crec que és un percentatge important, tant el que ha fet el Departament com, a la vegada, la inversió que han provocat aquestes mesures incentivadores en les diferents comarques de les nostres muntanyes.

Al Departament, al marge d'aquestes accions específiques fàcilment territorialitzables, hem fet també un conjunt d'accions, com ha estat, per exemple, l'edició de materials que, d'una manera directa, han afectat aquestes comarques de muntanya, per una quantia —els materials, com dic, d'edició, que hem editat— de 30 milions, i, per altra banda, el Consorci de Promoció Turística ha fet una sèrie de presències en fires específiques de neu, la qual cosa fa que hi hagi hagut una presència aquí i a l'exterior.

Per tant, doncs, d'un pressupost que té la Direcció General, de 1.200 milions, 403 han anat destinats d'una manera directa a tot el que constitueix les comarques de muntanya, i això —com deia— fa que representi un 33% d'una manera directa, però, incloent-hi l'acció que es fa des de la Direcció General, podem manifestar que un 40%, doncs, del pressupost, va en aquesta destinació. Evidentment, això només és pel que fa a l'acció que es pot desplegar des del meu Departament, des del Departament de Comerç, Consum i Turisme, però si tinguéssim en compte que, això, a més, ha produït un augment d'inversions, per exemple, en el Departament de Política Territorial i Obres Públiques —a través d'«arreglar» les carreteres, a través de fer accions determinades en unes diverses infraestructures—, podem manifestar que les inversions han estat molt, molt importants.

Al Principat rebem cada any aproximadament 21 milions de turistes —16 que ens vénen de l'estranger i 5, que constitueixen el turisme de l'interior. Si analitzéssim, d'aquest conjunt, quin va a zones de muntanya i quin va a zones de costa, veuríem que, aproximadament, un 5% del nostre turisme va adreçat a les comarques de muntanya. Per tant, ja veiem que un 5% de turistes comporta una inversió de prop del 40%, i això ens sembla que és positiu per les qüestions que jo deia anteriorment : per un cantó, dinamitzar i aprofundir un procés de descongestió dels actuals destins turístics; per altra banda,

facilitar que hi pugui haver un reequilibri de tot el territori mitjançant aquestes inversions en comarques que necessiten aquestes inversions per poder continuar tenint un increment, que és necessari i és just.

D'ara endavant, quins són els objectius?, com demanava el senyor interpellant. Per un cantó, continuar invertint fortament en tot el que és la indústria de neu; fins ara s'ha fet un esforç important per buscar la modernització i l'actualització de determinades estacions d'esquí; per buscar la redefinició de determinades pistes; per buscar l'obertura d'algunes altres... Creiem que, d'ara endavant, val la pena —i tenint en compte l'experiència d'aquest any..., aquest any que estem, l'any 89, ha estat, i ho hem de reconèixer, un any que les condicions meteorològiques no han facilitat, precisament, tot el que és l'esport de l'esquí. Ara bé, també hem de manifestar que, gràcies a l'esforç que ha fet tot el sector, l'any ha estat un any dolent, sense que es pugui dir que hagi estat un any catastròfic, perquè, per altra banda, les ofertes que en aquest moment estan fent des de les muntanyes d'esquí ja són de prou interès perquè molts ciutadans vagin allà a passar els caps de setmana, hi hagi neu o no hi hagi neu, com a conseqüència, precisament, que l'oferta complementària ha millorat les seves instal·lacions, i, tant des del punt de vista de l'esport com des del punt de vista de la gastronomia, com d'altres interessos o ofertes d'interès turístic, ja representa, per si, una atracció important. Ara bé, en endavant, entenem que, per tot el que fa referència a la neu, hem de fer un esforç, per tal que, d'aquí en endavant, les estacions efectuin inversions importants, a fi que puguin gaudir d'una independència de les condicions meteorològiques. I això s'aconsegueix mitjançant inversions amb neu artificial, és a dir, amb canons de neu. Per tant, hem fet un estudi, conjuntament amb el sector, en el qual les dotze estacions d'esquí del Principat han acreditat que necessiten invertir al voltant de 4.500 milions per a poder efectuar una posada al dia important de les dotze estacions d'esquí, mitjançant inversions amb canons artificials. Aquesta és una quantitat important que el sector farà, segurament en diverses etapes; és difícil, fins i tot, des d'un punt de vista material, afrontar aquestes inversions en un sol exercici, i nosaltres els hem manifestat que mirarem de facilitar, d'acord amb el Decret que ha mencionat el senyor interpellant, el màxim percentatge d'ajut, dintre de les quanties pressupostàries que enguany tenim assignades.

Ara bé, per a facilitar precisament aquest procés d'inversió, recentment, farà un mes, vam convocar un seminari el Departament, l'Institut Català de Finances, i l'Institut Català de Finances, a la vegada, va portar una sèrie d'entitats financeres de fora de Catalunya, de fora de l'Estat, en el qual tenen unes relacions que el que cerquen és poder afrontar inversions que fugen del que constitueix la dinàmica del «dia a dia». Per tant, en aquest moment, per part del Departament, per part del Govern de Catalunya procurarem mirar de subvencionar al màxim aquestes inversions i, a la vegada, a través de l'ajut que ha comportat aquest seminari amb l'Institut Català de Finances i aquest grup de bancs —englobat dintre del que ha denominat el senyor interpellant aquest «club financer»—, estem cercant que el que no puguem fer entre els mateixos propietaris de les inversions, més l'ajut que hi pugui anar per la nostra part, puguin gaudir d'un finançament a uns costos baixos.

Crec —i és important de dir-ho— que, en aquest moment,

l'oferta de les nostres estacions d'esquí, dintre del conjunt de l'Estat, representa gairebé el 50% de les estacions d'esquí de l'Estat espanyol. Això crec que demostra que hi hagut un esforç important, que hem tingut un creixement rellevant, i que, en aquest moment, fins i tot malgrat que ha estat un mal any, hem pogut detectar que algunes d'aquestes estacions han tingut un nombre d'usuaris estrangers important, cosa que, per altra banda, fa anys hauria estat difícilment pensable, que les nostres estacions d'esquí exportessin neu; és a dir, que les nostres estacions d'esquí portessin turistes cap al Principat, amb el que, a més, això comporta de les corresponents entrades de divises.

Per altra banda, en aquest moment, estem estudiant tot un conjunt de destinacions que poden tenir interès turístic dintre de les diferents comarques que constitueixen, d'entrada, tota la zona pirinenca, començant pel Ripollès i acabant per la Vall d'Aran i passant per totes les comarques que hi ha entre aquestes dues. Això, ens sembla que, juntament amb les ofertes que en aquest moment ja hi ha d'esport, sigui neu, sigui *rafting*, siguin senders, siguin rutes —4x4, a cavall, a peu, etcètera—, si, a més, cada una d'aquestes comarques sabem trobar un motiu que sigui focus d'atracció i d'interès turístic, podem intentar aquest desig, que és que la indústria turística, que l'interès turístic, que el bé turístic arribi a aquestes comarques els dotze mesos de l'any, fugint de l'estacionalitat només de l'hivern. Amb tota aquesta política s'ha fet, a més, una acció important de promoció obrint noves rutes —totes les edicions que s'han efectuat des del Departament són rutes que s'observa que travessen Catalunya de nord a sud; és a dir, comencen al Pirineu i baixen fins a la plana. Per tant, entenem que si nosaltres, amb vista a aquest any 89, enfortim, per un costat les inversions específiques en neu, continuem ajudant tant l'alpí com l'esquí nòrdic, cerquem programes de desenvolupament d'interès turístic en contacte amb els diferents consells comarcals —i, aquí, crec que és bo, i, almenys, desitjo dir-ho, que s'està notant un gran dinamisme per part dels consells comarcals, que veuen que, a través del turisme, poden aconseguir una dinamització dels seus territoris i que en això estem treballant, molt coordinadament, dintre de les possibilitats que existeixen, tant per part dels consells com del mateix Departament, a fi i efecte de cercar que a través del turisme, com dic, es produeixi aquest bé per a tot el Principat.

Per tant, crec que el que hem de fer és continuar enfortint aquestes inversions —si podem, fins i tot, incrementar-les—, valorar que, en aquest moment, estem en uns moments, diríem, estratègics, que convé que les estacions d'esquí es puguin desestacionalitzar, puguin tenir independència de les condicions climatològiques, i, a través d'aquestes inversions, penso que aconseguirem que pugui gaudir, tota la muntanya de Catalunya, aquestes dotze estacions d'esquí, d'un alt interès.

En això espero la col·laboració, evidentment, de tots els consells, que són amb els qui hem de treballar molt coordinadament i, per descomptat, del dinamisme d'aquesta societat, que fa que dia a dia les nostres ofertes turístiques millorin coordinadament, des de les instàncies públiques i també des dels diferents sectors.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, Honorable Conseller.

L'Illustre senyor Moliner vol fer rèplica?

El Sr. MOLINER : Sí, senyor President, agrair al senyor Conseller l'explicació que m'ha donat i l'ampli ventall de possibilitats que ha expressat respecte al futur del turisme de muntanya, i em permetria de suggerir només, atès el fet que ha dit, la importància que ja els consells comarcals donen a aquest futur turístic de les comarques de muntanya, que potser sí que valdria la pena de pensar a suggerir una política d'estímul, una política incentivadora perquè aquests consells comarcals, les mateixes corporacions locals d'aquestes comarques pensessin ja en el fet de la possibilitat d'adquirir —com deia— accions, capital de les mateixes estacions d'esquí, que és un fet que, naturalment, podria despertar noves activitats econòmiques en aquests mateixos ajuntaments —que, n'hem tingut prova, a l'estranger, que en moltíssimes estacions es fa—, i em semblaria que dins d'aquest programa d'accions —que trobo francament optimista quant al futur del nostre turisme de muntanya— s'hi pogués afegir, doncs, aquesta participació de les corporacions locals.

Moltíssimes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Moliner. Sospito que no hi ha contrarèplica, senyor Conseller. (Pausa.) Doncs, passem a la següent interpellació, punt quart de l'ordre del dia : interpellació al Consell Executiu, tramitada pel procediment d'urgència, sobre la política general d'informació de les activitats dels Departaments de la Generalitat, que formularà el diputat senyor Joan Oliart. Té la paraula.

**Interpellació al Consell Executiu
sobre la política general d'informació
de les activitats dels Departaments
de la Generalitat**

El Sr. OLIART : Senyor President, gràcies. Senyores i senyors diputats, aquesta interpellació intenta esbrinar quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu en relació amb la política general informativa sobre les activitats dels Departaments de la Generalitat.

Exactament, el Consell Executiu té el deure d'informar la societat de les seves activitats. Aquesta obligació es realitza, essencialment, a través dels diputats, els quals tenen el dret i també el deure d'interpel·lar i d'interrogar-lo d'acord amb el Reglament de la Cambra. La qüestió és transcendent, perquè la informació sobre les activitats del Govern és l'únic camí que té l'oposició per a poder exercir eficaçment el control parlamentari. Deia Mendes France —i deia bé— que no hi ha democràcia si l'Executiu governa fora de tot control parlamentari. En conseqüència, garantir que la informació governamental arribi al Parlament i a l'opinió pública és garantir que el procés democràtic es desenvolupa amb normalitat.

El Reglament del Parlament posa a la disposició del conjunt de la Cambra diferents mitjans : interpellacions, preguntes orals, preguntes escrites, peticions d'informació, entre altres, que els diputats poden utilitzar per a obtenir informacions útils sobre totes les qüestions relatives a la vida del país; sembla, doncs, que el dret a la informació queda garantit i que la transparència sobre l'actuació del Govern queda assegurada; institucionalment, és veritat. La realitat, no obstant això, és ben bé una altra, una altra cosa, i passa, en el treball del dia a dia, que

l'Executiu acostuma a donar informació insuficient, o la dona quan els problemes que l'han originada han perdut actualitat. Si aquestes pràctiques, diguem-ne, poc ortodoxes del Consell Executiu i dels Consellers no ultrapassen els límits, sempre imprecisos, del que és considerat com a tolerable, ningú no s'esquinça les vestidures i s'acaba acceptant la força dels fets consumats, encara que no hauria de ser així.

El problema sorgeix quan algun Conseller ultrapassa aquests límits, i posant-se el Reglament per barretina —com ha fet el de Benestar Social—, opta per obstaculitzar *sistemàticament* les accions d'uns parlamentaris. Naturalment, una actuació com aquesta no és tolerable. Però, és que, a més a més, fa pensar que el Consell Executiu no té una política informativa definida, quan uns consellers contesten de manera diferent a uns altres. I aquest és el motiu principal de la interpellació : esbrinar si el Consell Executiu té establerts un criteris generals, als quals totes les conselleries s'han d'ajustar o bé cadascuna fa el que vol. I sembla que és així; tot sembla indicar que aquests criteris generals no existeixen, i que, si existeixen, no són seguits, de manera homogènia, per tots els departaments de la Generalitat.

I, així, veiem que algunes conselleries —concretament la de Política Territorial i Obres Públiques— contesten a unes peticions d'informació, a bastament, sense escatimar paper; mentre que una altra Conselleria, la de Benestar Social —com ara explicaré—, doncs, sistemàticament, no facilita les informacions que se li demanen. I no les facilita en diverses qüestions, en diversos temes, no solament en un, perquè si fos una anècdota, aquesta interpellació ara no s'estaria substanciant, i molt menys pel procediment d'urgència. Contractació d'obres de l'empresa ADIGSA, un dels temes. L'octubre de l'any 1989, aquest Diputat va sol·licitar per la via de l'article 13 una llista de les obres contractades, naturalment amb especificació de l'empresa i el tipus de contractació que s'havia fet, d'acord amb la Llei de Contractes de l'Estat. Bé, se'ns va contestar amb unes xifres globals anuals; allà no hi havia esment de cap societat contractada, ni, naturalment, de quin tipus de contractació s'havia fet. Al final d'aquesta resposta, gairebé se'ns invitava a presentar-nos a ADIGSA, perquè ens deien : « Això, vostès ho poden consultar en els balanços de final d'any ». Doncs, bé, vam seguir aquest suggeriment, i un altre Diputat d'aquesta Cambra, el senyor Josep Clofent i un servidor, vam anar a aquesta societat, i ens va dir, el gerent, ens va rebre molt amablement i ens va dir que sí, que no hi havia cap problema, i que ens donaria la informació. Quan ens hi vam tornar a presentar, havien canviat d'idea, havien canviat d'opinió i no se'ns va facilitar aquesta informació que demanàvem, és a dir, els expedients, directament, i, segurament, hauríem fet un mostreig i hauríem agafat, doncs, aquells expedients que ens haguéssim semblat més « produents ».

Bé, aleshores se'ns va dir que haviem d'acollir-nos a la petició d'informació per la via del Reglament, de l'article 13 del Reglament. Així ho vam fer. I en vam fer dues, de peticions : una, tornant a demanar la llista, i, una altra, demanant els expedients. Respostes : quant als expedients, se'ns neguen; quant a la llista, se'ns remet a les memòries publicades i per a publicar, i al DOGC —el *Diari Oficial de la Generalitat*. Senyores i senyors diputats, si les peticions d'informació s'havien sol·licitat era precisament perquè a les memòries de la Genera-

litat, les dades que demanàvem no hi eren. Per tant, això, senyores i senyors diputats, jo crec que, carregats de raó, diríem que és una befa als diputats que van fer totes aquestes demandes, i, de passada, un menyspreu al Parlament.

Això, després, va tenir una altra conseqüència: vam fer unes preguntes orals, aquí en aquest plenari, en l'última sessió, i el Conseller, doncs, es va tornar a reiterar en la seva negativa. I, fins i tot, en una de les respostes escrites que tenim, el Conseller gosa dir que aquestes reiterades peticions d'informació no beneficien l'interès públic i que pot representar un perill d'obstrucció del normal funcionament de l'empresa; és a dir, que el Conseller es transforma en jutge i part i determina quines són les informacions que un diputat pot o no pot fer. Sense comentaris, perquè jo crec que això ja es comenta sol.

Anem ara a una altra qüestió. El Pla d'actuació d'inversions i de finançament d'ADIGSA, és a dir, les coses que ha de fer. Estàvem parlant de les coses que havia fet, ara anem a parlar de les coses —o volem esbrinar les coses— que vol fer. Els pressupostos generals, normalment tots els departaments, acompanyen annexos d'inversions i memòries d'objectius, però ADIGSA no. A la Llei 4/1985, aprovada en aquest Parlament, de l'Empresa Pública Catalana, en els seus articles 40 i 28 es diu que l'empresa pública —qualsevol— ha d'acompanyar un pla d'actuació d'inversions i de finançament, obligatòriament, perquè el Consell Executiu li pugui aprovar aquest pressupost. Noaltres, lògicament, vam sol·licitar aquest Pla d'actuació —res de més normal, diria jo—; bé, doncs se'ns envia una altra cosa. Se'ns envien dos fulls, amb unes xifres també, que no és res del que nosaltres demanàvem; era —és—, ni més ni menys, que el pressupost d'explotació que, en el seu moment, ja va ser lliurat al Parlament a finals de l'any passat, quan vam debatre els pressupostos.

Si aquest és, de veritat, el Pla d'actuació d'inversions i de finançament, aleshores la cosa encara seria doblement greu, perquè, és clar, què passaria, què ocorreria? Doncs que el Consell Executiu, amb aquests dos paperets, aprova el pressupost d'una empresa pública de 4.000 milions de pessetes d'inversions. Ja en dirien vostès, aleshores, quin tipus és..., quina actuació és aquesta?

Però n'hi ha més —això ja bé d'antic, també. La Federació de Municipis —que és, precisament, la més interessada a conèixer aquestes activitats en l'empresa i quins són els seus propòsits per a cada any, quin és el seu Pla d'actuació, perquè tots aquests grups d'habitatges d'ADIGSA, doncs, estan lògicament radicats en uns municipis— mai no ha aconseguit aquest Pla d'actuació d'un any per a l'altre; mai. I el Conseller, l'altre dia, en una de les respostes a les preguntes d'aquest Diputat, es va estranyar que aquest Diputat digués que aquesta empresa és opaca. Jo no sé per què es va estranyar, no crec que ningú se'n pugui estranyar, perquè «opaca» és el contrari de «transparent», i, notablement, aquesta empresa, de transparent, no n'és. I sabem que la transparència té alguna cosa a veure amb la democràcia, perquè, fins i tot *glasnost* significa «transparència», i fins els tres russos ho saben.

Tercera qüestió: Pla d'actuació de Ciutat Vella. Aquest Diputat s'assabenta per la premsa diària que el Conseller de Benestar Social té un pla d'actuació per a Ciutat Vella, tant pel que fa a l'habitatge com pel que fa a serveis socials. El dona a la

premsa, tots els diaris se'n fan ressò; els reparteix a totes les associacions de veïns. Què és més normal que aquest Diputat l'hi sol·liciti? Doncs, no. Tampoc el lliura a aquest Diputat el senyor Conseller de Benestar Social, i les raons que em dona —les llegiré— són també bastant pelegres: «Les raons per a tal postura rau en el fet...» —la postura de no donar aquest informe— «que l'esmentat Pla es troba en un procés de consultes obertes amb les diferents associacions o entitats que es poden veure afectades per la seva posterior aprovació, la qual cosa provoca que, actualment, aquest sigui un pla no definitiu i sotmès a variacions de caràcter substancial». Això és d'en Jaimito. Perquè, és clar, em poden lliurar o ens poden lliurar al Parlament el Pla i ens poden dir: «Aquest no és el Pla definitiu», però, no; lliuren el Pla a totes les associacions existents i no es lliura al Parlament. En fi, una altra befa, senyores i senyors diputats, als diputats que varen demanar això, i una altra befa i menyspreu al Parlament de Catalunya.

Com es pot comprovar, senyores i senyors diputats, reiterades negatives i sistemàtica obstrucció. Sembla com si aquesta Conselleria de nova creació hagués nascut amb una especial vocació d'hermetisme, però, és clar, un hermetisme especial, perquè només es manifesta quan se li demanen comptes des del Parlament; en canvi, es mostra molt comunicativa quan es tracta d'anar pels barris anunciant plans i programes inconcrets, ambigus i sense determinar.

Aquest Diputat —i se'l coneix— té un tarannà positiu i sempre busca..., sempre és optimista, i a vegades peca, fins i tot, d'ingenuïtat. Aquest Diputat espera que, del debat d'avui, en sortirà amb claredat el compromís del Consell Executiu de facilitar la informació requerida, d'acord amb les lleis i el Reglament; no demanem res més. I que, en el futur, els diputats no hauran de dependre de la bona o mala voluntat de determinats consellers o del caprici d'algun tècnic. Podria ser que tot això només fos degut a la inexperiència d'un conseller que no té, encara, la casa en ordre. Voldria creure-ho així.

Per acabar, vull dir que és d'interès de tots els diputats, sense exclusions, que la capacitat de control del Parlament sobre l'Executiu sigui afirmada perquè l'opinió té el dret de ser informada, i és, precisament, el deure del Parlament —majoria i oposició reunides— d'ajudar-hi; és el seu deure, senyores i senyors diputats, i és també la seva justificació, la justificació de l'existència del Parlament.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Oliart. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Alavedra.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA (Macià Alavedra): Senyor President, senyores i senyors diputats, la interpellació del senyor Oliart —com, per altra banda, correspon a la definició que el Reglament fa de la interpellació— és sobre un tema general, de política general del Departament, i, per tant, la petició que conté la seva interpellació sobre el capteniment del Consell Executiu en el tema d'informació dels seus departaments és una interpellació, en aquest aspecte, molt ben formulada, i per això suposo que ha estat admesa per la Mesa. El que passa és que després, el senyor Oliart, tracta d'uns temes que han estat objecte ja de peticions d'informació concretes i de preguntes concretes, i que fan referència a una Conselleria concreta —segons acaba d'explicar el senyor

Oliart —, que és la de Benestar Social.

Bé, la interpellació en si, la interpellació genèrica de capteniment del Consell Executiu en la informació dels seus departaments, es contesta molt breument. És a dir, els propòsits de capteniment del Consell Executiu en aquests temes no poden ser altres que el compliment de la Llei. El compliment de la Llei..., hi ha tota una sèrie de preceptes constitucionals i estatutaris, hi ha algunes lleis específiques i, sobretot —com ens ha dit el propi senyor Oliart—, el Reglament del Parlament; el Reglament del Parlament que, evidentment, als grups parlamentaris i als diputats, d'una manera individual i personal, els permet, els reconeix el dret a la informació per poder exercir la seva funció de control. És a dir que això és la garantia del procés democràtic, que la transparència d'actuació de l'Administració i la publicitat dels seus actes formen part del sistema democràtic; tot això que ens deia el senyor Oliart, evidentment, només podem que estar-hi d'acord perquè és la base de la nostra legislació democràtica i és la base del Reglament del Parlament de Catalunya.

El que passa és que hi ha una interpretació del Reglament que pot fer el Govern en determinats temes o en determinades peticions d'informació que no es correspongui amb la interpretació que en fan determinats grups parlamentaris o determinats diputats. Jo crec que, honestament, haig de dir la interpretació que d'aquests preceptes reglamentaris, que interessin al senyor Oliart i que ens interessin a tots en aquest debat, fa el Consell Executiu, i recordar —això és sabut de tots— que, en definitiva, la interpretació del Reglament, que és la que garanteix el dret a la informació dels diputats *intuitu personae* o dels grups, la té la Mesa. Però crec que al Consell Executiu avui, en aquesta interpellació, se li demana la interpretació que en fa el mateix Consell Executiu.

Bé, el Reglament preveu molts sistemes de sol·licitud d'informació: comissions, el requeriment personal dels consellers a les comissions, les comissions d'investigació —les que decideix el Ple—, les comissions d'estudi... La interpellació —que és un instrument, bàsicament, de control— també és un instrument d'obtenció d'informació, i la pregunta que és, segurament, l'instrument per excel·lència per obtenir informació —que jo recordo que la petició d'informació a vegades té unes limitacions que no són del cas del que se'ns ha dit, és a dir, les preguntes, concretament, tenen unes certes limitacions; és a dir, el dret a la informació dels diputats, segons el Reglament, no és global, és a dir, no s'admet l'interès exclusiu, singularitzat del formulant o de qualsevol persona; la pregunta, és a dir, la pregunta tampoc pot ser una consulta jurídica; hi ha temes que per llei són de secret i, per tant, no es pot preguntar sobre ells, i el dret a l'honor i a la imatge..., en fi, tots aquests són uns temes que constitueixen limitacions de les preguntes.

Però jo entenc que el senyor Diputat es refereix, bàsicament —i així ha estat en la seva explicació—, a la petició d'informació contemplada no en les preguntes, no en les interpellacions, no en les comissions, sinó a l'article 13 —que reconeix el dret dels diputats a rebre, directament o bé a través del seu grup parlamentari, l'assistència necessària per a les seves tasques— i, sobretot, en el punt 2, que els diputats tenen dret a obtenir informació dels organismes públics dependents de la Generalitat.

I, aleshores, el senyor Oliart fa una sèrie de retrets sobre la informació que ell i companys del seu Grup han intentat obte-

nir d'un organisme públic, d'una empresa pública dependent de la Generalitat, que és l'empresa ADIGSA. Ha citat una sèrie de fets; jo diria que s'ha referit, bàsicament, a tres fets a què ja s'havia referit en preguntes anteriors. Bé, una d'elles és que, en la seva petició de tot el conjunt d'actuacions de l'empresa, des de la seva creació, és a dir, que se li posin sobre la taula totes les actuacions d'ADIGSA i tots els expedients, ha rebut una negativa. Jo, evidentment, en la meua contesta a la interpellació del senyor Oliart, no contradiré el que li va respondre l'altre dia el senyor Comas i el que va respondre al senyor Clofent, em sembla recordar —en aquell moment, jo estava present a la sala. És a dir, la interpretació que fa el Consell Executiu és que les peticions, la demanda d'informació que fan els diputats s'ha de referir a un expedient o uns expedients concrets, no a tota l'actuació genèrica, a tota l'actuació d'un departament o d'un organisme públic.

És a dir que el diputat, en el seu dret a la informació, reconegut pel Reglament, ha de fer referència a una cosa concreta, perquè el diputat, amb aquella informació, doncs, vol saber l'actuació de l'Executiu en un tema concret. I demanar tota l'actuació d'un departament de la Generalitat o d'un organisme públic o d'una empresa pública és un tipus d'informació a la qual el diputat no té dret.

Aquesta ha estat una actuació que ha fet la Conselleria de Benestar Social, que té un precedent en respostes a peticions d'informació per part de la Conselleria d'Economia i Finances —em sembla en unes peticions que, en un moment determinat, va sol·licitar el senyor Curto—, i que, per tant, constitueix ja una actuació del Consell Executiu. Nosaltres interpretem el Reglament quant al dret a la informació dels diputats d'aquesta manera, i voldria dir que molts altres governs de països democràtics fan aquesta mateixa interpretació, és a dir, no es dona una informació global exhaustiva de tot el que ha fet el departament des de la seva creació, perquè això seria impossible per volum i per temps, o de tot el que ha fet una empresa pública —el llistat de tots els expedients—, sinó que es contesta a la petició d'informació d'un expedient determinat, d'uns expedients determinats i no a un volum d'informació que sembla que és difícil de poder satisfer.

També ha fet referència el senyor Oliart a informacions que no han tingut prou detall; fa referència a dos fulls que li van donar sobre un pla. Bé, jo, si el Diputat considera que no ha tingut prou detall, crec que està en el seu dret demanar més detall, i, aleshores, tot el detall d'aquella informació concreta que estigui en poder dels departaments o de l'organisme públic, evidentment, s'ha de passar al diputat. Però si en una primera informació el Diputat considera que no se li ha donat prou detall, doncs, en una segona petició d'informació, evidentment, se li ha de passar tot el detall fins allà on pugui arribar. Jo crec que aquest és el segon tipus d'objeccions que plantejava el senyor Oliart.

Hi ha hagut una intervenció del senyor Oliart, en la qual jo no voldria entrar, però ell va demanar un pla d'actuació de Ciutat Vella. Aquest Pla, sembla —així se'm diu per part de la Conselleria del Departament corresponent— que s'estava, en aquell moment, negociant —encara que el senyor Oliart diu que estava en els mitjans de comunicació—, però és evident que potser hi va haver un malentès sobre què era «pla» o «projecte de pla», però, en tot cas, si es demana un projecte de

pla, jo crec que s'ha de donar el projecte de pla, i, si es demana el pla, quan estigui fet, s'ha de donar el pla. (*Remor de veus.*)

Bé, jo crec que aquesta interpretació que fa el Consell Executiu —que segurament és diferent, evidentment, pel que em sembla, i per les reaccions del senyor Oliart mentre estic parlant, de la que fa el senyor Oliart i segurament el seu Grup parlamentari— crec que té una base no jurídica, però que s'entén que hi poden haver diferències entre el Diputat interpretant el seu dret a la informació i el Consell Executiu, quan l'article 13 —al qual jo feia referència—, en el seu punt tercer, diu que «en un termini no superior a trenta dies, les autoritats o l'administració requerida» —en aquest cas, ADIGSA o el Departament— «han de facilitar allò que se'ls demana o, si escau, han de manifestar al President del Parlament, perquè les faci saber al sol·licitant, les raons que els impedeixen de fer-ho». És a dir que, aquí, l'article 13.3 contempla la possibilitat que el Consell Executiu, a través del President del Parlament, faci arribar al Diputat per què no li dona aquella informació, i, en definitiva, en el cas de la petició de totes les actuacions d'ADIGSA o de tots els expedients, el que segurament s'hauria hagut de fer és, durant aquests trenta dies, fer arribar a través del President del Parlament el perquè no es donava aquesta informació, i aleshores, si la posició del Consell Executiu és la que jo dic —que ho és—, doncs dir els arguments que jo he donat aquí.

Des del punt de vista del Departament de Benestar Social, això no s'ha fet, perquè aquests mateixos arguments que jo he dit aquí, el senyor Comas els va explicar, em sembla a mi, en la resposta a les preguntes de l'altre dia.

El dret a rebre informació, deia jo, és un dret individual del Diputat i, segons la norma interpretativa que d'aquest article 13.2 ha fet la Mesa, es pot fer a través de tres camins: el Consell Executiu pot escollir o bé donar-la directament al diputat, o bé fer-ho arribar al diputat a través de la Presidència del Parlament, o bé permetent el lliure accés del diputat als despatxos i als arxius, diríem, del Departament o de l'organisme públic. El camí que en aquest cas escull el Consell Executiu és fer arribar la informació al diputat a través del President del Parlament —aquest és el camí que nosaltres preferim.

Jo volia, en un tema diferent —que no ha sorgit en la interpellació, però sí, si m'ho permet el senyor President, i el temps m'ho permet—, fer-hi una petita referència: a vegades, el Consell Executiu, sobre temes de partides, de l'estat de partides pressupostàries en un moment determinat de l'exercici, rep peticions massives d'algun diputat o del grup parlamentari —a vegades peticions, jo voldria dir, quasi ciclostilades o amb mitjans mecànics de reproducció— sobre tot un seguit, tot un reguitzell de partides del pressupost que, algunes vegades, representen preguntes de diversos centenars. En aquest cas, sempre, el capteniment del Consell Executiu, com fan molts governs de l'Europa democràtica —com fa el Govern de l'Estat espanyol—, és remetre a la liquidació del pressupost; és a dir, com que aquest és un tema que hem fet i que continuarem fent, jo, en aquesta interpellació, voldria dir que la nostra interpretació, també, del Reglament en aquest cas, és aquesta: remetre, en tot el tema d'informació sobre partides pressupostàries, a la liquidació del pressupost.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, Honorable Conseller. El

senyor Oliart disposa de cinc minuts per a rèplica.

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, Honorable Conseller senyor Macià Alavedra, miri, jo esperava que avui, aquí, sortís el Conseller de Benestar Social; em penso que fins i tot els gats del parc saben que aquesta interpellació estava motivada per unes informacions no donades per ell. Naturalment, el Consell Executiu és solidari —i ho diu l'Estatut Interior de Catalunya— davant el Parlament, i, per tant, jo li agraeixo, a vostè, que hagi pujat aquí a contestar.

Vostè em parla d'interpretacions del Reglament, parla de preguntes i parla també d'informacions. Efectivament, bàsicament el que nosaltres hem fet és fer preguntes, preguntes escrites i preguntes orals, i acollir-nos, sobretot, a la petició d'informació, d'acord amb l'article 13 del Reglament. Jo estaria d'acord que quan es pregunta un tema purament polític hi hagi diferents interpretacions, que es contesti, per l'Executiu o pel Conseller, quelcom que potser el diputat no hi està d'acord —naturalment, això és sempre opinable—; jo, amb això, hi estic perfectament d'acord. Però amb el que no estic d'acord és que quan es demanen informacions concretes, que han de constar en els informes anuals, però que no hi consten —i per això precisament se sol·liciten—, doncs que aquestes informacions es donin. Vostè és molt hàbil —parlamentàriament—; ha girat quasi tota la seva intervenció en el tema aquest de tots els expedients que nosaltres demanàvem, i és clar, aleshores això sembla una muntanya de papers, i aleshores, tothom que més o menys no sàpiga com funciona tot això, pot pensar «home, és que realment..., vull dir, el que demanaven aquests diputats era molt, eh?». Però, senyor Conseller, senyores i senyors diputats, quan nosaltres vam demanar aquests expedients, és perquè primer se'ns va negar la llista, i la llista, la llista dels cinc anys d'existència d'ADIGSA, és com a màxim unes mil anotacions, és a dir, set o vuit folis.

I és qüestió de pitjar una tecla d'un ordinador, però, és clar, primer hi ha de ser aquesta informació, en l'ordinador. I aleshores un diu: bé, si no et donen informació és perquè potser, la informació, no la té ni el mateix Conseller, o bé perquè vol ocultar alguna cosa: vol ocultar qui s'ha contractat, qui s'ha contractat i com s'ha contractat, si s'ha fet per contractació directa, s'ha fet per subhasta o per subhasta-concurs. I és clar, aleshores un pensa malament, perquè tampoc un pot pensar que realment no es tingui una informació que està en totes les relacions de tots els departaments. I, en això, hi he de tornar a insistir, perquè és bàsic: aquesta informació que jo demano, o que han demanat aquí uns quants diputats, està en totes les memòries dels departaments, però no està a ADIGSA; és a dir, ADIGSA ens diu on fa les obres, però no ens diu quina empresa és la contractada, ni quin tipus de contractació ha tingut. I això és el que nosaltres, bàsicament, demanem, i si primer se'ns hagués donat aquesta relació, indubtablement no hauríem demanat els expedients; l'únic que sí que hauríem fet després és fer un mostreig i, quan haguéssim vist alguna contractació directa que, bé, no ens hagués semblat massa ortodoxa, n'hauríem demanat segurament l'expedient, però haurien estat mitja dotzena d'expedients, no més.

Miri, jo, d'aquesta interpellació, el que en vull treure és si d'aquí endavant hi haurà uns criteris homogenis; això és el que jo voldria saber, perquè, ho repeteixo, no hi són. La Conselle-

ria de Política Territorial em va enviar l'altre dia un plec així, perquè jo li demanava les subvencions de la rehabilitació, i sí, sí, me les va enviar totes, totes les subvencions —un plec així : almenys deu pesar quatre quilos. Per tant, aquesta Conselleria té uns criteris diferents de la Conselleria de Benestar Social. I això és el que jo vull saber : si hi ha uns criteris homogenis, i, si aquests criteris existeixen, si totes les conselleries els segueixen o no els segueixen. I també, puntualment, vull saber si tota aquesta informació que demano, deixant estar tots els expedients : la llista, la llista d'aquests quatre o cinc anys, de les empreses contractades, a veure si això ho podré o no ho podré obtenir, i m'agradaria que el senyor Conseller, doncs, em digués quin és el camí que jo he de seguir per a aconseguir-ho, això, per a aconseguir-ho i per a no haver de pensar malament, perquè a mi no m'agrada fer judicis d'intencions ni avançar els meus pensaments; no, no, jo em vull basar en fets concrets.

Perquè miri, a més a més de tot això, hi ha unes reflexions que jo voldria fer, si és que encara em queda una mica de temps. Els parlaments cada vegada tenen més dificultats per a controlar els executius. Abans, un Estat tenia unes atribucions molt clares : defensa, assumptes exteriors, obres públiques i policia, i amb unes quantes interpellacions el públic es podia adonar perfectament —l'opinió pública— de quina era la política que cada govern gastava; però, des de la creació de l'Estat de benestar, en què hi ha tantes competències per part d'un Estat i d'un govern, aquest control es fa molt difícil, molt difícil; i després vostès han de veure, senyores i senyors diputats, la diferència abismal que hi ha entre els recursos, tant pressupostaris com tècnics i humans d'un govern, i els recursos, els pobres recursos, que tenen els diputats un per un i, fins i tot, els grups parlamentaris —si ho mesuréssim en els mils de milions de pessetes d'uns i els poquets milionets que tenen els grups parlamentaris, això es veuria bastant clar. També s'anuncia, també s'anuncia pels teòrics constitucionalistes, el perill que en una societat moderna de consum tenen els tècnics, però tots, tots, apunten que la solució, precisament, per no caure tots presoners dels tècnics, és que els parlaments, els parlaments siguin més eficaços : cal treballar, doncs, en aquest sentit.

Aquestes són les tendències. Però és que jo dic una altra cosa : que cal sempre, més enllà de reglaments, més enllà de reglaments, en el tema democràtic, cal un acord, sempre, entre govern i oposició. Un acord, per dues raons essencials : una, perquè el sistema funcioni, i, una segona, per interès del mateix Consell Executiu, en aquest cas, del mateix govern, perquè si fa una política sistemàtica d'oposar-se a les peticions d'informació dels diputats i de l'oposició en general, les conseqüències poden ser incalculables i molt greus pel mateix govern que fa aquest tipus de política. I també voldria dir que, això, en aquest Parlament, un parlament d'una autonomia que té, aquest Parlament, unes competències legislatives limitades, si li traiem la seva possibilitat de control, senyores i senyors diputats, ja em diran vostès què en queda, d'aquest Parlament.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Oliart. Per a contrarèplica, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Alavedra.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA : Sí, senyor President, senyores i senyors diputats, en primer lloc, podia semblar, de les paraules del senyor Oliart, que generalitzava en l'actuació del Consell Executiu el que ell creu, ell creu, que ha estat l'actuació d'un Departament, i jo li volia dir que això que ell ha dit al final, que el Consell Executiu si té una política sistemàtica d'oposició o d'obstrucció a les peticions d'informació dels diputats, redueix molt el Parlament, jo li volia dir que no crec, en absolut —i ho dic sincerament—, que el Consell Executiu hagi tingut, durant aquests últims vuit o nou anys, una política d'obstrucció o de no donar la informació als diputats; jo crec que la petició d'informació i la resposta del Consell Executiu, en línies generals, ha funcionat a satisfacció dels diputats. Evidentment que, en alguna petició d'informació, hi ha hagut algun conflicte —jo citava abans els que havia tingut el senyor Curto amb el Departament d'Economia i Finances, i ho citava com un precedent, volent dir que hi ha una actuació coherent de l'Administració. Per tant, jo negaria aquesta afirmació que m'ha semblat que el senyor Oliart feia al final de la seva intervenció —això no vol dir que el senyor Oliart, en aquests moments, no tingui uns problemes, que ell, prou clarament, ha explicitat aquí.

En segon lloc, jo crec que la interpretació l'he donada, i crec que és el que fan molts governs —i no voldria tornar a citar el Govern de l'Estat perquè, si no, sempre sembla que fem aquesta comparació—, sinó molts governs de països europeus, que es neguen a donar una globalitat d'informació sobre un organisme públic, una empresa pública o un departament, i responen a les peticions concretes : tal expedient, tals expedients, els expedients en aquesta població, els expedients de tal data a tal altra..., i que això, evidentment, serà el capteniment del Consell Executiu, de respondre d'una manera explícita aquest tipus de peticions. Si això representa una interpretació diferent del Reglament per part del senyor Oliart o del seu Grup i del Consell Executiu, aquí tenim la interpretació de la Mesa, a la qual ens hem de sotmetre uns i altres. Per tant, em sembla que el tema, en aquest aspecte, queda molt clar : tota informació que demani més detall de plans d'actuació o de la documentació que, per llei, s'ha de presentar en el pressupost, em sembla que, efectivament, la nostra obligació és presentar-la, i, per tant, qualsevol petició d'aquest tipus, ha de ser atesa.

En fi, jo volia, en aquest cas, divergint segurament de la interpretació sobre la globalitat o els expedients concrets, expressar per part del Consell Executiu la seva voluntat de donar tota la informació als diputats perquè puguin complir la seva missió de control de l'Executiu.

Modificació de l'ordre del dia

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, Honorable Conseller. La interpellació que integra el cinquè punt de l'ordre del dia, es tramitarà demà per acord entre el Diputat interpellant i el Conseller interpellat.

Passem, doncs, al sisè punt de l'ordre del dia, que és interpellació al Consell Executiu sobre la política general de reforma educativa, que formularà la Diputada Il·lustre senyora Dolors Torrent, del Grup Socialista. La Il·lustre senyora Torrent té la paraula.

(Pausa.)

Interpellació al Consell Executiu sobre la política general de reforma educativa

La Sra. TORRENT : Senyor President, senyores diputades i senyors diputats, fa unes setmanes, el Ministre d'Educació i Ciència, senyor Solana, presentava als mitjans de comunicació i a la societat el Projecte de Reforma del Sistema Educatiu del qual podríem destacar tres objectius principals : la millora de la qualitat de l'ensenyament, l'extensió de l'educació obligatòria i el canvi en l'estructura del sistema educatiu. Aquest projecte de reforma, àmpliament examinat i discutit pels diferents sectors socials educatius i consensuat en els principis bàsics pels consellers d'educació de les comunitats autònomes en la conferència convocada per a aquesta finalitat i presidida pel Ministre d'Educació i Ciència, pretén adaptar el sistema educatiu als canvis econòmics, socials, culturals, demogràfics i científics que, a un ritme accelerat, es produeixen a la societat espanyola, i també a la catalana, i que representen un repte d'adaptació que, per altra banda, no és privatiu del nostre país, sinó que és un repte que estan abordant avui els països del nostre entorn.

Senyor Conseller, el sentit d'aquesta interpellació és saber en quina fase del procés d'adaptació de la reforma educativa ens trobem.

Sóc conscient que encara estem en la fase prèvia a la concreció en forma de llei de la reforma educativa. Sé també que l'aplicació de tots els aspectes de la reforma es produirà en un període de temps relativament llarg. Sé que qualsevol procés de transformació té certes dificultats per problemes d'inèrcies, tant de les estructures com de les persones, i que les adaptacions a nous models de vegades són dificultoses. Ara bé, aquestes qüestions no poden fer menys rigorós el procés. Si el procés es porta a terme correctament, la Conselleria d'Ensenyament tindrà el suport dels sectors educatius, de les organitzacions polític-socials progressistes, i també, compti plenament amb el nostre Grup, senyor Conseller.

Catalunya ha estat, històricament, un país pioner en experimentacions pedagògiques, i s'ha caracteritzat sempre per una gran sensibilitat pels temes educatius. Aquest és un procés de gran transcendència social que va més enllà del món estricte de l'ensenyament, més enllà de la comunitat educativa, és un procés que supera aquest marc per globalitzar-se en un sentit més ampli que implica la societat en general. Les expectatives que desperta la reforma educativa —molt esperançadores i positives— són una ocasió, que no es pot desaprofitar, per a procurar un ample consens social en la seva aplicació.

Cert és que a Catalunya s'hi està treballant des de fa uns anys. El programa experimental de reforma educativa va ser facilitat per la Llei de Centres Experimentals, aprovada per aquest Parlament.

Ara bé, caldria una reflexió, també en aquest Parlament, de com ha anat aquesta experimentació i el procés de preparació cap a la plena adaptació a la reforma educativa. M'agradaria reflexionar sobre els següents aspectes : un primer, referit a l'orientació política general; un segon, referit al mètode emprat; un tercer, referit a les condicions que s'han creat en el conjunt de Catalunya per a fer possible la reforma; i un quart, referit a les condicions que s'han creat en el si del Departament d'Ensenyament, també per a fer possible la reforma.

Quant al primer, el de l'orientació política general, crec que

s'ha caracteritzat per la improvisació, que ha fet que la comunitat educativa que hi ha participat consideri, molt sovint, que s'està donant un allargat caràcter de transitorietat al procés d'experimentació, sense que aquesta transitorietat hagi estat avaluada per extreure'n les conseqüències i fer l'extensió d'aquelles experiències que s'han demostrat positives. No hi ha hagut una periodificació, una cronologia de les actuacions en funció d'uns objectius marcats o previstos; els centres han funcionat, en molts casos, pel voluntarisme dels equips que han establert els seus propis objectius, fet no del tot positiu si hagués estat coordinat.

Hi ha hagut grans oblits, com el de l'experimentació de noves tecnologies, i no s'ha afavorit el debat entre tècnics i pedagogs, com hauria estat necessari. I això em porta a la metodologia emprada —segons aspecte al qual em referia abans—, que va molt vinculada a la manca d'objectius polítics. Com deia, l'experimentació no es dirigeix com a investigació educativa, cada centre ha anat fent, sense una direcció que avaluï, sense una coordinació que contrasti, sense uns models de programes a realitzar i sense un seguiment seriós de la Conselleria. Molts esforços —com deia abans— voluntaristes i entusiastes han quedat decebuts en uns moments que caldria la màxima il·lusió per dur a terme un procés que, sens dubte, hauria de culminar en un factor importantíssim de benestar social, en la mesura que necessitats socials i d'educació estiguessin —estiguin— més positivament vinculades i relacionades. La Conselleria hauria d'haver fet una avaluació continuada del procés d'experimentació per planificar-ne l'extensió, també de manera continuada, i hauria garantit el reconeixement de l'esforç realitzat pels equips dels centres experimentals.

Referent a les condicions que s'han creat arreu de Catalunya per a l'adaptació a la reforma del sistema educatiu, crec que hi ha considerables mancances : el Mapa Escolar de Catalunya, d'acord amb les previsions de la reforma educativa, és un element indispensable per fer una programació creïble : avui és encara inexistent. La programació de noves construccions i l'adaptació dels centres actuals a les necessitats que planteja l'ordenació del sistema educatiu és un altre element a tenir present com a mancança, i també l'adaptació del parc escolar a la mobilitat demogràfica.

Una altra gran absència ha estat la formació del professorat, el reciclatge del personal docent, l'oblit dels professionals. Si no es tenen presents els principals agents de la reforma educativa, si no es cuiden, es reciclen, s'estimulen, si no s'il·lusiona el professorat, si no es valora el seu esforç, si no es fa un pla de formació del professorat es corre el risc de produir-se només un canvi formal en l'orientació general del sistema educatiu.

Respecte al darrer apartat al qual m'he referit, el de crear les condicions en el si del Departament d'Ensenyament, voldria dir el següent : el fet que en quatre anys hagi estat el tema en mans de quatre directors generals, crec que ha estat un element distorsionador del procés, doncs, el canvi continuat de persones en la direcció ha representat un temps mort per a la situació personal de les persones que han ocupat el càrrec que altres havien deixat, i que ha repercutit en el procés general i en la lentitud en la presa de decisions i mesures concretes. D'altra banda, es fa necessari un servei, en el si del Departament d'Ensenyament, que faci el seguiment de l'aplicació de la reforma arreu de Catalunya, que vetlli, a més, perquè tot l'organigrama

i el personal dels Serveis Territorials d'Ensenyament, i també els serveis d'inspecció, es reciclessin i s'adaptessin als nous objectius a assolir. Si no hi ha una preocupació global i integral per coordinar tots els esforços correm el risc —com deia abans— d'assolir simplement objectius formals o burocràtics.

Senyor Conseller, li deia al principi que era conscient que tot procés de canvi té les seves dificultats, que les inèrcies tenen el seu pes; correspon a la Conselleria d'Ensenyament i al seu Departament fer possible que se superin les dificultats. Em consta que en els darrers temps s'han fet alguns esforços, queden, però, grans mancances; cal, es fa necessari redreçar el procés. Cal un pronunciament de la Conselleria i una actuació que faciliti un ampli consens social per a l'ordenació del sistema educatiu a Catalunya. Es fa necessari un pronunciament clar respecte al futur de la reforma, al calendari de la seva aplicació, a les orientacions que es faran des de Catalunya, i respecte a les previsions de recursos a emprar-hi. Podem concretar-ho, senyor Conseller? Senyor Conseller : quins propòsits té la Conselleria per a divulgar la proposta del *Llibre blanc sobre la reforma educativa*, elaborat pel Ministeri d'Educació i Ciència, i quin disseny curricular bàsic està previst a Catalunya? Com té previst el senyor Conseller establir la participació de la comunitat educativa en el Projecte, sense oblidar els pares i els alumnes? Aquestes preguntes i els aclariments als temes que es desprenen de la meua intervenció és el que m'agradaria que es respongués, amb l'ànim de fer que aquest Parlament pugui tenir les idees clares sobre un procés que, sens dubte, ben portat, comptarà amb el suport de tots els Grups, perquè tots sabem que els canvis socials, polítics, culturals, tecnològics, demanen una nova resposta educativa; ens tindrà col·laborant en el Projecte, encara que positivament crítics i vigilants, per fer que el procés sigui al màxim de participatiu i democràtic i els resultats assolits puguin ser avaluats en el sentit més socialment rendible per a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyora Torrent. La resposta la farà l'Honorable Conseller, senyor Laporte.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Josep Laporte) : Moltes gràcies, senyor President, de l'escó mateix, si m'ho permet, contestaré amb molt de gust a la interpellació que m'acaba de formular la Il·lustre Diputada senyora Torrent. No cal que li digui, senyora Torrent, que jo, abans de res, voldria mostrar el meu acord total amb la primera part del seu plantejament —després parlarem de les crítiques que ha fet a les nostres actuacions—, i agrair-li, al mateix temps, l'oferiment de col·laboració que ens ha fet. No hi ha dubte que la reforma educativa és un repte important; és un repte important per al Departament, és un repte important per al país i és un repte, per tant, que —coincideixo amb vostè— hem d'intentar d'afrontar tots plegats. I, en aquest sentit, jo li voldria dir que, fins ara, el Departament ha fet molt en aquest sentit, i ho ha fet sempre amb la col·laboració —no diré amb la controvèrsia, perquè de controvèrsies, realment, n'hi ha hagut poques, però amb la col·laboració— total de tota la societat, de tots els elements del sistema educatiu, amb consultes que —com sap, sens dubte, la Il·lustre Diputada— s'han fet a tots nivells, i avançant pas a pas al ritme que hem pogut i, segurament, anant anticipats en allò que s'ha fet des d'altres llocs.

Li resumiré breument el que hem fet nosaltres —malgrat

que penso, senyora Torrent, que vostè ho deu saber— i li contestaré les principals preguntes, les principals formulacions que vostè m'ha fet.

El començament de l'experimentació de la reforma a casa nostra tingué lloc el curs 84-85 al voltant de dues grans línies, amb un treball de recerca i experimentació del nou model educatiu per tal de definir el nou marc estructural i els continguts mínims, en col·laboració, no cal dir-ho, amb les altres comunitats autònomes i també amb el Ministeri d'Educació i Ciència, naturalment. Però, en aquest sentit, jo voldria remarcar que l'aportació de Catalunya a aquest procés ha estat realment molt important, i tothom ho reconeix, això —el mateix Ministre ho ha dit, i m'ho va dir no fa gaires dies aquí a Barcelona mateix—; nosaltres hem analitzat les propostes i els documents que presenta en el moment actual el Ministeri, i veiem amb satisfacció que una gran part de les nostres aportacions han estat recollides en aquests darrers projectes. Per això —com la senyora Diputada deia—, el mes de gener ja es va plantejar un acord entre el Ministeri i les Comunitats Autònomes amb competències plenes en educació, sobre allò que en podríem dir la filosofia global de la reforma, no sobre el detall —que no hi hem entrat encara—, però sí sobre els principis generals. I després, ulteriorment, el Ministeri ha presentat un *Llibre blanc* que, com li deia, senyora Torrent, recull una gran part dels nostres desigs i de les nostres aportacions, no de les del Departament, sinó dels de la societat catalana —vull dir-ho, en aquest sentit—, però amb el benentès que aquest *Llibre blanc* ha estat elaborat exclusivament pel Ministeri, i que nosaltres n'hem estat informats amb posterioritat, a la premsa, i que no vam tenir un exemplar del *Llibre blanc* fins pràcticament vuit dies després d'haver estat presentat pel senyor Ministre a la premsa.

No hi ha dubte que hi ha encara moltes mancances i moltes indefinicions, i jo li diria, senyora Torrent, que aquestes indefinicions no depenen de nosaltres.

El Ministre ha fet un calendari d'actuacions en el sentit que ell diu que el mes de setembre o d'octubre entrarà al Parlament de Madrid, a les Corts Generals, un projecte de llei que recollirà els grans temes de la reforma educativa —amb els quals tots estem d'acord i que jo no repetiré perquè han estat exposats per la senyora Torrent—, i que es necessita un finançament adequat i molt important per tal de poder dur a terme, en un període de temps de cinc o sis anys, els canvis necessaris, estructurals i de funcionament per poder aplicar en la seva totalitat la reforma.

La segona línia d'actuació que hem fet nosaltres ha estat l'afirmació que, amb la col·laboració de tota la gent que deia abans, hem de tenir la capacitat suficient —i la tenim, no hi ha dubte— de disposar d'un model educatiu propi, atès que Catalunya, com vostè mateixa recollia fa un moment, ha tingut sempre una gran experiència pedagògica, i cal que aquest model que nosaltres volem implantar aquí s'adapti realment a les característiques i necessitats de la societat catalana.

Per això, nosaltres voldríem que realment aquest model —aquest model base, podríem dir— tingués —cosa que, si m'ho permet la senyora Torrent, li diré que encara no sé segur si en puc dubtar o no—, però caldria que aquest model tingués la flexibilitat i l'opcionalitat suficient perquè nosaltres hi poguéssim introduir aquí tots aquells trets que ens semblen abso-

lutament essencials : trets de catalanitat de la llengua, i no solament de la llengua, sinó dels continguts de la formació professional, d'acord amb les necessitats reals de la nostra societat, i de l'elaboració dels continguts partint, no cal dir-ho, de l'experiència i de la pràctica de les nostres escoles i dels nostres professionals que, com molt bé sap la senyora Torrent, són plurals en molts sentits. I nosaltres volem recollir-ho tot, tot el de bo que hi hagi en els diversos models que tenim a Catalunya en funcionament.

I, en aquest sentit, no cal dir que nosaltres ens fem absolutament solidaris de la declaració del Consell Escolar de Catalunya i de les conclusions de la Comissió Directora del Debat sobre la Reforma a Catalunya, que va presidir amb molt d'encert el professor Siguan, i que ha arribat a unes conclusions, que, com sens dubte sap la senyora Torrent, han estat publicades i a les quals nosaltres ens atenem i ens atindrem d'aquí endavant.

No cal dir que al costat d'un debat que ja hi ha hagut, aquest debat ha de continuar. La participació ha de ser àmplia i plural, i, ho repeteixo, continuant en aquesta línia d'actuacions que s'estan duent a terme, entenem que en aquests moments hem de fer les coses següents : completar l'experimentació i la discussió; avaluar el procés experimental —cosa que estem fent, senyora Torrent, i que en tenim resultats— per una comissió externa al Departament, per tal de veure l'àmplia experimentació que s'ha fet fins ara de la reforma a Catalunya, quins són els resultats que dona. Jo li puc assegurar que els indicis que en tenim fins ara són, per altra banda, ben satisfactoris. Hem de planificar la distribució previsible de centres i d'alumnes, i, per tant, hem d'elaborar el Mapa Escolar, que ja tenim elaborat però que cal que l'adaptem a les línies generals, grans i petites, que, li repeteixo una vegada més, senyora Torrent, encara les desconeixem, encara no sabem fins on arribarà en la seva normativa bàsica el projecte de llei que va anunciar el senyor Solana.

I, finalment, hem d'anar a la programació de la formació inicial i permanent del professorat, cosa que vostè també ha dit. Jo n'he parlat altres vegades, tant en Comissió com en el Ple : figura en el Pressupost d'aquest any una partida molt important, d'uns 750 milions de pessetes, per a formació de professorat; ja vaig detallar l'altre dia algunes de les coses que farem en aquest sentit, i no hi ha dubte que, podent donar passes endavant, hem de culminar —un cop coneguts els trets generals d'aquesta llei bàsica— el procés presentat, evidentment, en aquest Parlament un projecte de llei d'ordenació del sistema educatiu català, que serà el que estructurarà i fomentarà l'activitat educativa futura en el camp de l'ordenació general i dels continguts mínims estatals obligatoris.

Jo, ho repeteixo, acabo aquesta primera meua intervenció agraïnt a la senyora Torrent la seva expressió de les ganes de col·laborar amb tots nosaltres, i aquest és un tema prou important, senyora Torrent, perquè no ja vostè i jo en el Ple, sinó que amb totes les altres senyores diputades i senyors diputats que s'interessin especialment per aquest tema, en parlem més d'una vegada i més de dues, tant en el Ple com especialment en Comissió, on podríem fer, si a vostè li sembla, com és la nostra intenció, a començaments del curs que ve, una sessió dedicada monogràficament a l'estudi d'aquest tema tan important per al futur de la nostra joventut.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, Honorable Conseller. La Diputada disposa de cinc minuts per fer rèplica.

La Sra. TORRENT : Senyor Conseller, ja li he dit —com vostè també m'ha manifestat, i em sembla que ha quedat clar— que el sentit de la meua interpellació era plenament positiu, perquè era conscient de la realitat de la reforma educativa, del procés com està a nivell estatal i com està a Catalunya.

Vostè m'ha enumerat un seguit d'actuacions fetes i un seguit de propostes a fer en el futur. Jo no nego ni tinc per què desconfiar de totes les propostes que vostè ha fet ni de les que han fet, però, evidentment, sí que hi ha alguna cosa que no lliga massa, perquè, com comprendrà el senyor Conseller, abans de preparar-me aquesta interpellació he tingut contacte amb professionals que estan experimentant la reforma i amb organitzacions preocupades pel tema. Les queixes corresponen al que he manifestat en la primera part de la meua intervenció, i que jo voldria que es tinguessin presents, que constessin en els seus dossiers.

D'altra banda, també han de tenir constància vostès d'aquestes queixes, perquè hi ha hagut diverses comunicacions escrites entre els professors i el Departament, que encara que he dit que en els darrers temps hi ha hagut algunes qüestions que han anat millorant, els memorials de greuges presentats són majoritàriament encara vigents, i corresponen, sobretot, als temes de què ja he parlat, però que repetiré : l'extensió i la difusió de l'experimentació; l'aïllament dels centres experimentals en relació amb els centres ordinaris, que ha afavorit la desconfiança vers el projecte de canvi; el paper dels serveis d'inspecció, que continuen d'esquena a l'experimentació i de vegades en contra, realitzant seguiments bàsicament burocràtics; a la crítica al Centre de Difusió de la Reforma, que no ha complert l'objectiu de relacionar el procés experimental amb els centres i amb els sectors implicats; la manca d'un calendari del procés; la manca de previsions en el mapa de l'experimentació, que ha produït problemes per a la continuïtat d'alumnes en els cicles experimentals, o bé centres que s'han retirat del procés; la demanda de relació i coordinació; l'extensió als centres ordinaris d'alguns aspectes pedagògics de l'experimentació; la direcció i coordinació, que han estat sovint criticades, si bé s'han establert algunes mesures correctives, però gairebé es pot dir que el tractament burocràtic i administratiu ha predominat sobre les consideracions pedagògiques; la manca d'un model de seguiment i d'avaluació, que ha compromès la utilitat de dades i resultats que produeixen els centres. El professorat experimentador s'ha hagut de reciclar per ell mateix; les dotacions de professorat s'han escatimat i han impedit, en alguns casos, l'aplicació d'aspectes pedagògics del programa experimental.

No voldria repetir-me; celebraria que, tal com ha exposat el senyor Conseller, es complís el programa que ha plantejat. Li reitero de nou la nostra col·laboració; cal, però, que modifiquin les actituds. El sector educatiu es queixa, es queixa, jo crec que amb raó; si aquí es tenen presents les aportacions que he fet en aquest sentit positiu que he plantejat, crec que guanyaríem tots en benefici de la reforma educativa en aquest país, i crec que està en l'ànim de tots avançar i fer que aquest procés de modificació d'ordenació del sistema educatiu sigui positiu.

Compti, de nou, amb la meua col·laboració. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyora Torrent. Per

fer contrarèplica, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Laporte.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT : Gràcies, senyor President, molt breument; la senyora Torrent continua fent les mateixes crítiques que ha fet en la primera part, tot acceptant —això, sí— que diu que en aquests darrers temps s'han produït unes certes millores en el procés d'experimentació de la reforma.

Bé, jo no sé si és així o no. Jo crec, senyora Torrent, que el procés experimental de la reforma..., ja no li parlo de la nostra aportació, que en podríem dir teòrica, que ha estat, al meu entendre —i permeti'm la immodèstia; no parlo per mi, sinó que parlo pel conjunt de la societat catalana, i també, per què no?, pel Departament—, ha estat decisiva en el moment de formular els grans trets que ha de tenir aquesta reforma educativa. Però, a més a més, jo li diria que tot el que ha estat experimentació de la reforma s'ha portat aquí amb un gran rigor, i que la reforma ha anat incrementant-se cada any; hi ha un nombre molt important de centres que l'estan fent actualment, jo diria que a satisfacció. I quant al que dèiem abans, de l'avaluació, jo li puc assegurar a la senyora Torrent —simplement com a un exemple— que l'any passat es va fer una valoració comparada dels resultats obtinguts en les proves d'accés a la universitat entre alumnes que procedien dels centres corrents i alumnes que procedien dels centres on s'havia estat experimentant la reforma, i el resultat —que està, no cal dir-ho, a disposició de la senyora Torrent, i en el qual jo ara no m'allargaré— va ser absolutament satisfactori.

Tenim, per tant, una primera avaluació feta, estem pendants d'altres; estem pendants també, no cal dir-ho, d'aquesta avaluació externa a la qual abans jo m'he referit, i també li haig de dir —i ja pràcticament per acabar, senyora Torrent— que nosaltres hem fet tot allò que hem pogut i que ens han deixat, perquè no oblidí, altrament, que per posar en marxa aquests plans experimentals de reforma nosaltres hem necessitat ordres del Ministeri d'Educació i Ciència, en el sentit d'autoritzar a fer aquests estudis de tipus experimental aquí, i, això, moltes vegades ha costat i ha costat discussions, i al final aquestes ordres s'han publicat i nosaltres hem pogut fer la reforma, però li diria —i, això, li ho puc dir amb orgull— que realment nosaltres, a la reforma, no solament hi hem contribuït d'una manera teòrica de molta importància, amb un gran feix d'idees i de raonaments que ens van portar a l'elaboració de tots aquests protocols que es van fer, sinó que estic segur que ens podem comparar d'una manera avantatjosa amb qualsevol altra comunitat autònoma que hagi participat en el procés de la reforma educativa.

Jo acabo; no entrarem en més discussions. Tenim uns punts encara dubtosos en els quals ara no vull entrar, però només els voldria assenyalar, que és l'extensió, la profunditat amb què aquest projecte de llei que ha anunciat el Ministre ens intentarà regular el que s'ha de fer aquí i fins a quin punt ens permetrà introduir-hi tots aquells elements que, com li acabo de dir, a nosaltres ens semblen essencials, i també tenim el dubte de si les quantitats previstes per tal de posar en marxa la reforma són suficients, que jo, en aquests moments, li haig de dir..., no és que tingui dubtes, sinó que estic absolutament segur que, si són els que va dir el senyor Ministre, a Catalunya no en tindrem prou, si només comptem amb els pressupostos que

s'han formulat, espero que d'una manera provisional.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, Honorable Conseller. Passem ara al punt setè de l'ordre del dia : interpellació al Consell Executiu sobre la política de concerts educatius i d'extensió de la gratuïtat de l'ensenyament, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Magí Cadevall, del Grup Socialista. Té la paraula.

(El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'l. Sr. Vice-president Segon el substitueix en la direcció del debat.)

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de concerts educatius i d'extensió de la gratuïtat de l'ensenyament

El Sr. CADEVALL : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, senyor Conseller, jo voldria, amb aquesta interpellació sobre concerts i gratuïtat, denunciar un fet gravíssim, que és que Catalunya és l'única comunitat autònoma que no ha implantat la gratuïtat de l'ensenyament bàsic i obligatori en els centres concertats.

Mentre en el territori administrat pel Ministeri i altres comunitats autònomes aquest any s'ha arribat a un 100% de concerts generals, això vol dir que compleixen la LODE, que en el seu esperit i en la seva lletra establia la figura del concert per arribar a la gratuïtat de l'ensenyament bàsic i obligatori, sobretot en l'EGB i en la Formació Professional, i que, per tant, serien gratuïts igual els centres concertats que els centres públics, i això vol dir que en aquests centres concertats només es podia cobrar —i amb certes limitacions— per activitats extraescolars fora de l'horari lectiu.

Però, desgraciadament, senyores i senyors diputats, quina és la situació a Catalunya? Jo penso que és una situació vergonyosa i perjudicial per als ciutadans. El primer fet vergonyós que vull denunciar és que a Catalunya només hi ha un 33% d'unitats —d'aules— concertades, que tenen concert general a EGB. Voldria advertir, senyor Conseller, que de vegades m'ha estat una mica difícil treure'n les dades perquè, per exemple, les ordres surten amb un cert retard de vegades en els DOGC, però em sembla que no és qüestió aquí tampoc d'un nombre en el percentatge, sinó que el que importa és la importància del problema polític que presento. Per tant, jo crec que no m'equivoco gaire si afirmo que només hi ha un 33% amb concert general i, per tant, amb gratuïtat. En canvi, hi ha un 43% —bastant a prop de la meitat— que té concert singular A, on els pares han de pagar 500 pessetes al mes, i un 24% que té concert singular B, que autoritza a cobrar 2.000 pessetes al mes.

Jo crec que això respon a un confusionisme volgut o creat per un govern de dretes. Penso que el senyor Pujol mereix un homenatge de la dreta espanyola —i em sembla recordar que ja l'ha tingut—, perquè, amb aquesta situació, el que passa és que els ciutadans ja no saben si les escoles concertades són gratuïtes o no, i, objectivament, el que fa és perpetuar un dualisme entre escola pública i escola privada, perpetuadora de les desigualtats socials. Per això, des de l'esquerra, senyor Conseller, li estem demanant contínuament una escola pública de qualitat, però ara també li demanem una escola subvencionada gratuïta, perquè pensem que aquestes dues coses poden ser un

instrument per lluitar contra les desigualtats.

La dreta veu que ja no li serveix l'antiga escola privada, i les noves exigències pedagògiques són massa cares; per tant, la solució de Convergència i Unió és que l'Administració paga una part, els pares paguen un complement per mantenir aquests excedents de serveis, i el confusionisme del manteniment dels concerts singulars —intencionadament, o bé objectivament sense intenció— el que fa és encobrir aquesta operació.

El segon fet vergonyós que vull denunciar és que l'Ordre de la Conselleria del 26 de gener de 1989 prorroga d'una manera illegal els concerts singulars fins al 31 d'agost de 1990; o sigui, no és només una qüestió de fet, sinó que, per tant, una ordre que ho extrapola fins al 1990. Penso que això contradiu el Real Decreto 2377 del 1985, en el seu article addicional segon, que diu que només seran els concerts singulars «per un període de tres anys» que s'acabarà aquest any. Però, de tota manera, jo no voldria insistir en temes locals; el que m'interessa és el problema polític que he plantejat.

On està, podríem dir, la mare dels ous? Naturalment, en el finançament. Aquí hi ha un misteri per explicar, senyor Conseller, que és : si en el territori del Ministeri tenen suficients recursos per fer els concerts, si a les altres comunitats autònomes tenen suficients recursos, per què a Catalunya no? Serà una conspiració de Madrid, senyor Conseller? Abans ens parlaven de les conspiracions judeomaçòniques; ara està més de moda parlar, potser, d'una conspiració de Madrid. El criteri que s'aplica és un criteri objectiu; en el pressupost del 1989 assenyalava, l'Estat, per a aquesta finalitat dels concerts, una quantitat bastant elevada —1.777..., perdó, 177.000, ho corregeixo, 177.236 milions de pessetes—, i això es distribueix segons un coeficient basat en el nombre d'alumnes, de tal manera que a Catalunya la participació d'EGB és un 21,44% i la de FP1, de Formació Professional de primer grau, 27,17%. Aquest criteri sembla objectiu i que fomenta la bona administració, perquè, evidentment, un tant per aula, el que fomenta és el manteniment o la creació d'aules amb pocs alumnes.

Per tant, ho repeteixo : si a les altres zones, amb aquests diners i aquesta proporció, en tenen suficient, per què a Catalunya no? La raó és molt senzilla, senyor Conseller : a Espanya només es varen concertar els centres viables; a Catalunya, es va optar per la política de «cafè per a tots». No es van voler prendre decisions impopulars; es varen concertar centres inviables que estan tancant i que continuaran tancant. Aquesta mala política és una responsabilitat de Convergència i Unió, i això no ha d'impedir que a Catalunya, des d'ara, des d'aquest any, puguem tenir centres concertats amb concerts generals i gratuïts. Això respon a una política diferent que ha fet Catalunya, a una política de dretes; per tant, això té un cost diferent, i vostè, senyor Conseller, ho ha d'anar a explicar al senyor Trias Fargas, que forma part del mateix Govern de dretes, i espero que comprendrà i finançarà aquesta política de dretes.

Jo penso que estic, senyor Conseller, en condicions de demostrar que es desvien diners de l'ensenyament obligatori a concerts en nivells no obligatoris, i això —ho repeteixo— és una opció de dretes que fomenta el confusionisme i que afavoreix un tipus determinat de centres de Formació Professional-2. Les transferències, el 1989, per a EGB, varen ser de 29.000 milions de pessetes —em deixo ja les petites quantitats. La previsió del pressupost, senyor Conseller, que vostès hi pensaven

destinar, era només de 27.696 milions. Admeto que es van equivocar en els seus pressupostos, i que potser els compromisos són una mica més grans; apugem-ho, per exemple, si els sembla bé, fins a 28.000.455 pessetes, els compromisos que tinguin. Això dóna un excedent en EGB de 866 milions de pessetes. Això vol dir que vostès estan rebent, per a concerts amb gratuïtat en EGB, 866 milions de pessetes, que vostès destinen a alguna altra cosa.

Quines són les transferències de 1989 per a Formació Professional de primer grau? Reben 4.785 milions, i la despesa previsible és de 4.232 milions; per tant, aquí, vostès, també en aquesta etapa obligatòria, tenen un excedent d'uns 500 milions de pessetes. En total, vostès desvien, de l'ensenyament bàsic o obligatori d'EGB i Formació Professional-1, uns 1.500 milions de pessetes.

On van a parar, senyor Conseller, aquests diners? Una part a l'educació especial, on reconec que hi ha un dèficit, entre altres motius perquè, a l'hora de fer el conveni, la Generalitat sembla que es va descuidar els centres municipals. En part, els destinen a la Formació Professional-2, que és no bàsic ni obligatori; per tant, en aquest sector de Formació Professional-2, vostès reben 2.400 milions de pessetes, en gasten uns 2.900; per tant, gasten aquí uns 500 milions més del que tenen obligació de gastar.

En resum, vostès no fan més concerts generals perquè no volen; desvien aproximadament uns 1.500 milions de pessetes dels concerts de zona obligatòria a altres branques. Això, jo penso que, a més a més, respon a una certa mala administració, perquè és molt discutible el rendiment d'aquestes subvencions a la Formació Professional de segon grau. Per exemple, jo crec que s'hauria de fer la programació de les subvencions de l'escola privada, junt amb l'escola pública, per completar una xarxa escolar equilibrada. Mirem el nombre d'alumnes, per exemple, de les escoles de Formació Professional que vostès subvencionen. Hi ha 58 unitats de Formació Professional de primer grau amb menys de 20 alumnes, i 97 de Formació Professional de segon grau, amb menys de 20 alumnes; per tant, el rendiment d'aquesta subvenció —que no és obligatòria, que és voluntària— és molt discutible si mirem el nombre d'alumnes; però mirem, senyor Laporte, ara, les especialitats. Si realment aquestes escoles privades que vostès subvencionen equilibren la xarxa de l'oferta pública de Catalunya. Doncs, bé : a la formació professional privada hi ha —parlo només de les escoles subvencionades, eh?, segons la llista que m'han proporcionat vostès— 881 unitats que fan especialitats d'administratiu. Això, senyor Laporte, és el 54,4%. Per què? Perquè és més barat de fer? Perquè no requereix...? No és una necessitat del país, no requereix inversions i no obeeix a una necessitat del país, sinó a una comoditat de l'escola. I, sap, senyor Conseller, en aquestes escoles, quantes aules hi ha, per exemple, de construcció, que n'hi ha tanta demanda ara? Zero! Ni una sola aula d'especialitat de construcció en aquestes escoles subvencionades. Sap, senyor Conseller, quantes aules hi ha de fusteria? Cinc aules de fusteria, en totes aquestes escoles concertades. Per tant, jo penso, senyor Conseller, que vostè, traient-ho de l'ensenyament bàsic, està finançant l'atur juvenil a Catalunya. *(Remor de veus.)*

I, per acabar, hauríem de parlar, potser, dels centres en crisi, i agafar tres criteris : centres, a Catalunya, que tinguin una

ratio global, mitjana, de menys de 20 alumnes per aula, o bé els que tenen unitats incompletes, perquè estan en estadi d'extinció, alguns, o bé aquells que tenen menys de 20 alumnes els primers cursos i que, per tant, s'extingiran en els propers anys. Hi ha uns 100 centres. Això afecta 847 unitats, senyor Conseller, i té un cost aproximat de 2.500 milions de pessetes. Vostès estan gastant, fins i tot en l'EGB, 2.500 milions de pessetes per subvencionar uns centres que estan destinats a desaparèixer. Com més tardin a solucionar aquest problema que altres zones de l'Estat ja tenen solucionat, més difícil serà la solució.

I, ja per acabar definitivament, voldria un toc d'esperança, que és que vaig llegir una ordre, fa poc, i vaig dir: «Ja estem en camí de solució». Diu: «Atès que les disponibilitats pressupostàries en l'exercici actual permeten modificacions de la modalitat de concerts educatius, i vistes les sol·licituds presentades, etcètera», sap, senyor Conseller, quants centres passen de concert singular a concert general? Suposo que, si ho ha signat, ho deu saber. Li sembla que són 100? Li sembla que són 50? És un sol centre, que en aquesta Ordre passa de concert singular a concert general. Felicito al centre Roig, de Tarragona, que ha tingut aquest privilegi, i em temo no poder felicitar Catalunya, perquè per aquest camí no arribarem enlloc. *(Remor de veus.)*

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON: Moltes gràcies, senyor Cadevall. Per al torn de resposta, té la paraula el Conseller d'Ensenyament, l'Honorable senyor Josep Laporte.

(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Josep Laporte): Moltes gràcies, senyor President. Senyor Cadevall, vostè ha plantejat un tema realment sagnant, tal com vostè ha dit, un fet gravíssim, un fet, en certa manera, discriminatori, però jo no continuaré pel camí dels comentaris que vostè ha fet. No entraré en consideracions sobre les dretes i les esquerres a l'ensenyament, no preguntaré als diputats d'aquesta Cambra —siguin d'un partit o d'un altre— si porten els fills a l'escola privada o a l'escola pública, perquè segurament tindria moltes sorpreses, i em deixaré tots aquests comentaris al marge.

Anem al nus de la qüestió. El senyor Cadevall està ben informat; no és estrany, perquè ell va demanar una informació que se li va donar. Se li va donar a bastament, i exactament ell ha donat els percentatges reals de la situació actual a Catalunya. En el curs 88-89, a Catalunya hi ha 10.444 unitats concertades d'EGB, 3.139 d'elles —el 33%, com ha dit—, amb concert general, 4.035 —el 43%, com ha dit, aportació dels pares, 500 pessetes—, amb règim singular A, i 2.270 amb règim singular B —el 24%, tal com ell ha dit—, i també —i, això, ell no ho ha dit, però jo ho afegeixo; al final hi ha fet una referència— totes les unitats de centres d'educació especial.

A què es deu, aquest fet realment anòmal, perquè, si haguessim de creure l'esperit i la lletra de la LODE, això no podria passar tres anys després de promulgada i posada en pràctica aquesta Llei? Això es deu, simplement —i les perspectives no són pas falagueres del tot—, que, durant aquest curs, se'ns transfereixen 39.983 milions —deixo les altres xifres—, al qual contingent finalista que ve de Madrid, partida pressupostària finalista que ve de Madrid, nosaltres afegim 414 milions —en dir «nosaltres», vull dir «aquest Parlament»; figura en el Pressupost d'enguany—, i el crèdit necessari per al compli-

ment estricte de la LODE, senyor Magí Cadevall, seria de 42.231 milions de pessetes; és a dir, el cost addicional necessari són 2.248.294.486, per tal de cobrir les necessitats mínimes estipulades per la LODE. Què vol dir, això, senyor Cadevall? Això vol dir que, per nosaltres fer la pau i poder concertar tots els centres amb règim general, hauríem de tancar 4.000 unitats, 4.000 unitats del conjunt d'unitats d'EGB que hi ha a Catalunya. Perquè, és clar, pensi que una unitat a nosaltres ens costa uns tres milions de pessetes. D'aquests tres milions de pessetes, 545.610 és la quantitat que realment es pot reconvertir, perquè són les despeses de manteniment d'aquestes unitats; la resta, que són 2.600.000 pessetes aproximadament, és el salari del professor i la seguretat social que això comporta, totes les despeses addicionals, etcètera. Però, com molt bé sap el senyor Cadevall, per un acord que hi ha —i que jo, naturalment, subscriu— entre el Departament, les organitzacions empresarials i les organitzacions sindicals, tot mestre, tot professor que té una aula de les que cal tancar perquè entra en crisi, ha de continuar treballant. És a dir, el Departament li ha de facilitar un altre lloc dintre del sistema educatiu; dit d'una altra manera, els 2.500.000 de pessetes, no ens els podem estalviar.

O sigui, això representa —com li deia abans— que caldria tancar quatre mil unitats per tal de fer la pau des del punt de vista dels diners que ens vénen consignats per a això —i jo no parlaré de conspiracions de Madrid ni de conspiracions d'enlloc, senyor Cadevall. Els fets són els fets i els fets són aquests, i no és que no ho haguem dit: nosaltres, això, ho hem dit i ho hem denunciat des del primer moment en què es va posar en marxa la LODE, que, altrament —com el senyor Cadevall sap—, en els seus trets generals va tenir la conformitat de Minoria Catalana. I, realment, hi ha hagut sempre una insuficiència de consignacions pressupostàries per a Catalunya, i fem els jocs de mans que fem. Malgrat tot el que vostè ha dit, jo li tornaré a repetir els números que vostè em va dir.

Aleshores, a part d'això, també és molt greu —i a això sí que he fet referència— el dèficit que hi ha en el percentatge que rep Catalunya pel que fa a educació especial. No s'hi inclogueren els centres de titularitat municipal, i això representa un dèficit anual de 688 milions de pessetes, diners que nosaltres, realment, els traiem d'altres llocs perquè hem donat la màxima prioritat en aquest tipus de centres, i això és un error que el MEC ha reconegut —el Ministeri d'Educació i Ciència ha reconegut—, però no ha estat mai reparat.

En canvi, també vull manifestar que el Ministeri ha reparat un error, un altre error històric no fa gaire, fa molts pocs mesos: ha reparat l'error d'assignar 336.145.908 pessetes per tal d'atendre —no cal dir també amb caràcter finalista— els centres d'EGB de titularitat de l'Ajuntament de Barcelona que, pels motius que siguin, en el moment en què es va tancar el primer acord —que, ho repeteixo, ha estat molt perjudicial per a nosaltres—, no van ser tinguts en compte. I a partir d'aleshores —i abans d'aleshores nosaltres vam celebrar molt que, per una sèrie de circumstàncies, al final s'arribés a aquest acord i que Barcelona, i, en definitiva, no cal dir Catalunya, rebés aquesta subvenció extraordinària—, però, aleshores, hem insistit encara més prop del Ministeri a fi i efecte que, el mateix tractament, el tinguin un nombre important de centres d'educació especial dels altres municipis, i no han obtingut resposta en aquest sentit. No cal dir que, si nosaltres rebéssim, a més a

més, aquests 600 milions de pessetes, podríem, realment, millorar d'una manera considerable tot el nostre règim de concerts.

Bé, no hi ha dubte que, altrament —i amb això acabo, i després, si vol, en una segona intervenció li puc donar més detalls—, hi ha, en el moment actual, centres en crisi, i d'unitats, en tanquem. No en tancarem 4.000, perquè això és absolutament impossible, però sí que li puc dir que en els moments actuals, a Catalunya, hi ha cent 133 centres concertats en crisi, que ha comportat que, entre l'any passat i aquest any, s'hagin tancat unes 300 unitats. Jo espero, de tota manera... Acabo per dir-li que la cordial entrevista que vaig tenir amb el Ministre senyor Solana aquí a Barcelona, no fa gaires setmanes, jo li vaig plantejar una vegada més —per enèsima vegada— aquest greu problema, i el senyor Solana em va dir que ho estudiarien amb atenció, i espero que, abans de l'estiu, jo tingui l'ocasió de fer un viatge a Madrid, i, entre altres temes pendents, puguem rediscutir i renegociar el tema del finançament de l'ensenyament concertat a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, Honorable Conseller. L'Il·lustre Diputat senyor Martí Cadevall pot fer rèplica... Magí Cadevall.

El Sr. CADEVALL : Gràcies, senyor President. Bé, jo el que voldria tornar a repetir és que no m'ha contestat per què, mentre estan subvencionant coses que no són obligació, com la Formació Professional-2 —i a això dediquen 500 milions—, no aprofiten aquests 500 milions per fer l'ensenyament gratuït, concerts generals a EGB i a FP-1. I, a més, m'ha dit una falsedat : m'ha dit que tenia un cost addicional, per complir la LODE, de 2.000 milions i escaig : és fals, perquè vostè ha de restar aquests 500 milions. Això no és obligació per la LODE.

Llavors... Jo reconec i desitjaria que se solucionés —i, a més ho havia esmentat— el problema de l'educació especial, i lamento molt que vostès es descuidessin, en signar el conveni a Madrid, els centres municipals. Si, en general, tinguessin una mica més de record i cura dels municipis, potser no se'ls haurien deixat, i jo espero, doncs, que aquest error que no vaig cometre jo, que no era conseller d'ensenyament ni secretari general —el secretari general, en aquest moment, ja no hi és, n'hi ha un altre—, doncs, es pugui reparar al més aviat possible.

El confusionisme que crea —i hi voldria insistir— no fer ensenyament obligatori..., perquè, senyor Laporte, a part de les 2.000, hi ha centres que estan demanant 15.000 més. És que el problema és aquest, i la gent ja no sap què és una escola gratuïta i el que no és una escola gratuïta a Catalunya. I a la resta d'Espanya tots els ciutadans saben que el que li cobrin ha de ser per coses que es fan fora de l'horari escolar, i que ell pot dir «el meu nen no hi va i jo no pago», i s'ha acabat; és aquesta la història, senyor Conseller. I aquí hi ha un confusionisme terrible que tendeix a perpetuar un dualisme existent a l'ensenyament a Catalunya, per sobre de l'esperit de la LODE.

Llavors, quant a la qüestió sindical, els problemes, se'ls han buscat vostès. A la resta d'Espanya, això, ho tenen solucionat, i han fet el que han demanat els sindicats, i, a alguns, els han col·locat com a interins, per exemple, i aquí, ara resulta que no es poden... O sigui, com més tardin... O, per exemple, alguns amb formació ocupacional. Com més tardin a solucionar el problema, molt més difícil... Llavors, que no estalviarien res

tancant aules i fent, els professors, de suport, és fals. Jo he dit que hi ha unes 847 aules de centres en crisi; això, a tant per a la gestió general..., per aula, és un milió de pessetes per aula; ja són 847 milions.

I voldria —perquè m'entenguessin bé— donar algun cas paradigmàtic. No donaré el nom del centre, perquè no vull fer propaganda ni contrapropaganda de ningú. Però, per exemple, a Vic, senyor Conseller, vostè està subvencionant vuit aules —d'un centre que té vuit aules—, que té una mitjana de nou alumnes per escola. El cost, el que li costa cada alumne d'aquesta escola de Vic, senyor Conseller, agafant —no sé si ara és concert general A o B—..., però agafant la mitjana dels concerts és 330.000 pessetes. I llavors resulta que l'últim any que tinc dades oficials, la seva subvenció —la subvenció que donaven per una plaça a la Universitat de Barcelona— era de 105.000 pessetes; tres vegades menys que aquest col·legi de Vic. I a la Universitat Autònoma, que és més petita, la subvenció per alumne, de l'any 1987, és de 160.000 pessetes. I vostès estan pagant un col·legi que, a més a més, m'han dit que tancarà l'any que ve, a més a més; que és una despesa absolutament, des d'aquest punt de vista, improductiva per al país. I li podria donar —si vol li dono el número de registre i el nom del centre, eh?, vull dir, és que el que no voldria és perjudicar i contribuir que tanqués un centre en crisi, eh?

Però és que li puc posar altres casos. Un altre cas de Vic, per exemple, miri, la mitjana setze per aula, però, a primer curs té dos alumnes aquest centre subvencionat; a tercer curs, té cinc alumnes; a quart curs, té sis alumnes. Jo, senyores i senyors diputats, recorden un anunci al diari —tampoc mencionaré el nom del centre— que deia «seis por clase, licenciados juramentados». Estava destinat a alumnes suspesos. Jo els haig de dir que em feia horror l'anunci, i que hauria preferit, tota la vida, que el meu alumne suspengués que anar a una escola de sis per classe.

Jo pregunto, senyor Conseller, si això és productiu per al país, si això és pedagògic, mantenir aquest tipus d'escoles. Per tant, senyor Conseller, jo espero que realment amb el senyor Solana puguin corregir els errors anteriors, com ara aquest de descuidar-se els centres municipals, però, mentre vostès estiguin administrant malament, doncs, penso que no tenen tota l'autoritat moral que haurien de tenir per poder negociar amb més força. Si vostès haguessin administrat més bé, tindrien, em sembla, més força per negociar i tindrien més èxit.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Cadevall. L'Honorable Conseller té la paraula per a la contrarèplica.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT : Gràcies, senyor President, molt breument. Senyor Cadevall, jo no he volgut entrar en els temes polítics de fons, però potser sí que hi haurem d'entrar. Vostès, pel que explica, el seu objectiu seria que tanquéssim tots els centres concertats, i aquí només hi hagués escola pública. El Govern de Convergència i Unió, això, no ho farà mai. Nosaltres som partidaris absolutament d'un sistema plural, i farem tot el possible per tal de mantenir —mentre puguem, perquè segurament no serà indefinidament— un sistema paral·lel al sistema públic; sistema al qual una part important dels diputats d'aquesta Cambra porten els seus fills.

Per tant, senyor Cadevall, nosaltres aconseguirem més

diners —ho espero, perquè els necessitem—, els distribuïrem de la manera que ens sembli més justa i més equitativa —tal com hem fet fins ara—, donarem preferència a allò que s'hi ha de donar —com ha estat, en aquest cas, els centres d'educació especial—, i, això sí, anirem tirant endavant el procés dels centres en crisi. Tinc aquí una llarga llista —que està a la seva disposició i que li donaré— on hi ha un estudi molt aprofundit de la *ratio* professor-alumne en els centres públics, en els centres privats i en determinades escoles. I ja li he dit que s'havia tancat un nombre important d'unitats durant aquests dos anys, i, malauradament, és molt possible que, degut també, altrament —com vostè sap molt bé—, a l'alarmant baixa demogràfica i a l'ensorrament dels índexs de natalitat, s'hagin de tancar encara més centres en el futur, més aules.

Però, en fi, nosaltres lluitarem pel nostre model educatiu, que, pel que veig, no coincideix, exactament, amb el seu. No barregem, altrament, les coses. Dos comentaris finals li vull fer : vostè ha entrat a parlar de les subvencions de les universitats; n'hem parlat altres vegades, i, realment, jo sóc el primer a reconèixer que les universitats catalanes —encara que, en conjunt, més ben tractades que les de la resta de l'Estat— tenen unes subvencions que no són petites. I vostè té raó en una cosa, senyor Cadevall, que jo li dic, i ho he dit moltes vegades : la subvenció mitjana d'un alumne universitari català és de 160.000 pessetes l'any. Faci comptes : 24.000 milions de pessetes, que hi ha en el pressupost del Departament per subvencionar el funcionament de les universitats catalanes, de les tres universitats, 150.000 alumnes; és una divisió fàcil : 24.000 per 150 són 160.000 pessetes per alumne, que és una quantitat realment molt petita, tot i que s'ha incrementat aquests tres darrers anys en la proporció d'un 20% cada any. Cal incrementar-la més. Vostè és professor universitari, jo també ho he estat, i sóc perfectament conscient de les mancances que tenim en aquest sentit, no més grans, sinó al contrari, que les de la resta de l'Estat, però hi farem tot el possible.

Pel que fa a l'ensenyament primari, que d'això es tractava en aquesta interpellació, senyor Magí Cadevall, nosaltres farem tot el que podem. És molt lamentable tot el que passa actualment. De tota manera, jo, en la vegada anterior, li volia dir una cosa que li diré ara : vostè m'ha dit que era escandalós, que era il·legal, que contraveníem la Llei, que contraveníem els decrets... Jo no sé, de tota manera, si el senyor Magí Cadevall sap que la Llei de Pressupostos de l'Estat de desembre de 1988, és a dir, els Pressupostos de l'Estat de 1989 ara vigents, en el seu Capítol II, article 14.2, s'estableix que : «Se autoriza al Gobierno para dictar las normas por las que se fijarán las cantidades a percibir de los alumnos en concepto de financiación complementaria a la proveniente de los fondos públicos que, al régimen de concierto singulares, se asignen. En este supuesto, la financiación pública garantizará, como mínimo, el abono de los salarios, antigüedad i cargas sociales del personal docente. »

Atès que això és un contrasentit total amb el que diu —vostè hi ha fet referència abans— la LODE, la Disposició Transitòria Tercera, Minoria Catalana va presentar una esmena en aquest apartat de la Llei de Pressupostos, que, naturalment, va ser rebutjada.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, Honorable Conseller.

Passem al següent punt de l'ordre del dia que és interpe-

ció al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei de Protecció dels Animals, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Pere Ayguadé, del Grup Mixt. Senyor Ayguadé, té la paraula.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei de Protecció dels Animals

El Sr. AYGUADÉ : Senyor President, senyores i senyors diputats, fa ja una colla de mesos vàrem aprovar en aquesta Cambra un projecte de llei que significava un avenç important en la normativa i en la reglamentació d'un tema que, moltes vegades, no se li dona la importància que té : la protecció dels animals. Per primera vegada en tot el territori espanyol, es reglamentava una qüestió que desperta sensibilitats importants a amples sectors de la societat. Per primera vegada vàrem aprovar una llei que va ser explicada entre milers d'associacions de protecció dels animals de tot el món. Podria segurament afirmar que és l'ocasió en la qual tot el Parlament de Catalunya ha estat més àmpliament conegut arreu del món i d'una forma més prestigiosa. Ho haig de dir perquè, jo mateix, vaig poder veure, vaig poder rebre dotzenes de cartes que venien d'arreu del món respecte a la protecció dels animals.

En aquella Llei, però, jo mateix vaig mostrar, en aquell moment, una sèrie de posicions receloses. En primer lloc, senyor Conseller, senyores i senyors diputats, la necessitat o no —en un país com el nostre on hi havia arrelades tradicions en el divertiment i amb la utilització dels animals— d'aprovar en el Parlament de Catalunya, i precisament a Catalunya, una llei de protecció dels animals. Haig de reconèixer que, després de la discussió i l'estudi d'aquesta, podríem acceptar que va ser un encert discutir i aprovar, per unanimitat, aquella Llei que donava prestigi al nostre país i a aquesta Cambra.

Aquella Llei, però, tenia una condició primordial : calia aplicar-la —i permeti'm que ho digui amb una certa ironia— amb molta mà esquerra. Calia ser aplicada, en el nostre país, amb molt de tacte, amb molta cura; calia no enfrontar sectors de la societat proteccionistes dels animals i sectors de la societat defensors del divertiment amb l'ús d'animals.

Precisament, la presentació d'aquesta interpellació venia motivada perquè aquest Diputat considerava, àmpliament, que l'aplicació de la Llei no es feia amb la prudència necessària per aconseguir, precisament, tot el contrari que pretenia la Llei, que era que no s'acumulessin o no s'aglutinessin, al voltant dels antiprotecció dels animals, tot un conjunt de ciutadans —que també tenen els seus drets—, que en aquests moments veien com, precisament, la utilització dels animals com a divertiment anava camí endarrere, com és lògic, en una societat avançada i civilitzada. És més : tots els partits progressistes de dreta i d'esquerra de tot Europa tenen, en els seus programes electorals, posicions proteccionistes, posicions de defensa dels animals, perquè consideren, aquests, éssers vius que acompanyen l'home; elements que permeten l'equilibri, que permeten no solament una companyia —per a moltes persones de la societat, quelcom més que un ser viu que els acompanya simplement, com un moble més, sinó en el qual es diposita molta estimació—, sinó que signifiquen el respecte al conjunt que ens envolta.

En aquests moments, per una mala aplicació de la Llei,

senyor Conseller, per una mala aplicació, per voler anar, en alguns casos, massa de pressa, sense tenir en compte les parts socials implicades, i, en uns altres, per absència, perquè la Llei preveia, en el conjunt de transitòries, una sèrie de qüestions importants, de les quals en ressaltaré una : que és que, per exemple, la Conselleria d'Ensenyament desenvolupés una sèrie de programes que permetessin que els nens del nostre país coneguessin el que són els animals, el que signifiquen en la nostra societat i, sobretot, que aprenguessin a estimar-los.

Aquests programes d'ensenyament no han estat desenvolupats, tampoc han estat desenvolupades altres qüestions que correspondrien al conjunt del Consell Executiu; potser ho han estat en alguns aspectes, i molt parcialment, algunes parts de la Conselleria d'Agricultura. Però sí, el que és cert, és que hi ha hagut enfrontaments en ciutats, en viles de Catalunya entre ciutadans de Catalunya; ciutadans protectors dels animals i ciutadans defensors de les tradicions —diuen—, tradicions que, amb tota claredat..., i voldria manifestar aquí que, en un debat a la Casa de Madrid, en el qual vam participar un altre Diputat d'aquesta Cambra i jo mateix, vàrem manifestar que tenien els seus drets, però que la Llei era proteccionista i que havia estat aprovada en aquest Parlament en aquest sentit : amb un marcat caràcter proteccionista, perquè aquesta era la línia que tot Europa, tots els països civilitzats i avançats d'Europa, anaven seguint amb la protecció dels animals.

Algunes actuacions posteriors, segurament motivades per aquests conflictes que s'han produït en el nostre país, aquí Catalunya, han motivat un cert recel en el territori d'Espanya amb algunes altres comunitats autònomes. Han portat, fins i tot, a un ministre del Govern de l'Estat a anunciar una campanya explicativa per tot Europa del que significava la festa dels toros.

M'agradaria que aquest Parlament, en el futur, tingués en compte el fet d'intentar convèncer el Govern de l'Estat i la resta de governs autònoms que cal avançar en la línia de protecció dels animals i no en la línia de defensar, precisament, la utilització dels animals en divertiment de les persones. Perquè aquesta utilització no és en la línia que van —ho torno a repetir— els països avançats a Europa. I és més : tinc la seguretat que no és qüestió ja d'imatge o del que pensaran o el que no pensaran, o el que significa o el que no significa; és, simplement, una qüestió d'entendre el que signifiquen els éssers vius com a elements, no solament de companyia, sinó com a elements essencials en la vida de tots els ciutadans.

Les actuacions respectuoses i prudentes de les diverses conselleries amb les diferents posicions de protecció dels animals i de la utilització dels animals en ús de certes tradicions farien que la civilització, la societat avançada, avançada en la línia correcta, i, per si mateixa, convenientment corregida en els seus moments, en la línia de tot Europa, en la línia que, segurament, convertiria el nostre país, no solament en un país que va de ser el primer en aprovar una llei de protecció dels animals, sinó demostrar-ho amb fets.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Ayguadé. Per contestar, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Miró.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Josep Miró) : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, en contestar la intervenció, la inter-

pellació que m'ha fet l'Il·lustre Diputat, jo voldria recordar, ràpidament, tres factors, tres consideracions que feia en la meua intervenció quan presentava el Projecte de Llei, aprovat per unanimitat, en aquesta Cambra.

La primera d'elles —i com bé deia el senyor Diputat— era que estava fent una llei inèdita, no únicament en l'Estat espanyol, sinó a la major part d'Europa. Això significava ser capdavanters, ser els primers, i això comporta elements positius, però, al mateix terme, al mateix temps, també comporta elements de major dificultat, de risc, en definitiva, de tots aquells qui, com nosaltres, vàrem obrir un camí nou.

La segona consideració que feia era que aquesta era una llei que depenia, en gran part, de la forma com la societat l'acollís, perquè, en definitiva, era una llei que incidia sobre un aspecte que no es regula pel color polític, sinó que depèn de la sensibilitat de la consciència de cada una de les persones sobre els éssers més febles que ens acompanyen des de l'origen de la creació.

I, finalment també, aquesta era una llei que s'articulava amb una part d'acció important, a través dels ajuntaments, dels consells comarcals i de les entitats de protecció i defensa, que, per primera vegada, veiem reconeguda la seva actuació i potenciat el seu paper.

Quin ha estat el resultat d'aplicar una llei nova, inèdita en una societat que l'havia d'acollir? Jo diria que el resultat és evidentment molt bo. Tenim diverses formes de valorar-ho; algunes, objectives, en el sentit d'expressar-les en termes quantitatius : una enquesta feta, no fa massa mesos pel Departament d'Agricultura, mitjançant una empresa del sector, constatava que el 93% dels ciutadans d'aquest país consideraven necessària una llei de protecció dels animals i que el 95% valoraven com a positiva o molt positiva la Llei aprovada per aquest Parlament, i que tan sols un 1% n'era contrari.

Comparteixo el criteri del senyor Diputat que la Llei ha de ser aplicada amb prudència, però em sembla que els fets demostren, clarament, que així ha estat. Perquè, quins són els casos de conflicte que ha comportat una llei tan nova, que, a més, comporta penalitzacions importants? Doncs, bàsicament, aquests casos de conflicte es poden reduir o giren entorn d'un sol dels articles de la Llei, el que regula aspectes relacionats amb els corre-bous i les places portàtils. Aquests han estat els que han creat, en tot cas, un cert fregament, que jo valoro, de tota manera, com a poc significatiu. I aquí haig de recordar una cosa important : tant l'un com l'altre aspectes no figuraven en el Projecte de Llei que l'Executiu va enviar a aquesta Cambra. Varen ser els diputats, en ús de la sobirania que tenen, que van introduir aquesta esmena, i que, com és lògic, un cop aprovada la Llei, l'Executiu, i amb molta satisfacció, l'aplica en aquest sentit. Va ser la voluntat directa de la Cambra qui va introduir aquests aspectes, perquè, ni en l'un ni en l'altre cas, el text inicial els regulava.

Però és que la Llei és molt més important que això. Per exemple : el centre de protecció d'animals que actua des de Barcelona, i que és un altre element inèdit, en el transcurs d'un any i mesos, porta tractats més de 1.400 casos, que no tenen res a veure ni amb els corre-bous ni amb els braus. La Llei regula les instal·lacions de la fauna, regula aspectes de la fauna exòtica, de la fauna autòctona, de les agrupacions i àrees zoològiques, de les associacions de protecció i defensa, etcètera. En

cap d'aquests terrenys la Llei ha creat cap mena de conflicte.

En el capítol dels braus només s'ha produït un cas en relació amb una ciutat : la plaça portàtil de l'Hospitalet; un cas. I, en relació amb els corre-bous, bàsicament, un cas a la ciutat de Cardona. Però vull recordar, per si els senyors diputats no ho tenen present, que a Catalunya es van celebrar, d'acord amb el que està establert en la Llei, 103 corre-bous, 103 corre-bous, una xifra important que posa de relleu que es pot desplegar la Llei amb prudència i que la incidència que s'ha produït és mínima.

Una llei com aquesta necessitava una societat amb capacitat d'aplicar-la; la nostra la té. Seria bo —i comparteixo també, en aquest sentit, el criteri del senyor Diputat— que hauríem de convèncer la resta de l'Estat. I em consta que hi ha iniciatives en altres indrets; una iniciativa, en aquest sentit, hi ha per part de les Joventuts Socialistes de Galícia; una iniciativa, en aquest sentit, hi ha al País Valencià; una iniciativa, en aquest sentit, hi ha a Madrid. Però són iniciatives que no han reeixit; que jo desitjaria que ho fessin, però que tinc els meus dubtes, perquè a l'hora de la veritat, una llei sobre un tema que pot semblar menor, encara que després resulti que és una, per no dir la més coneguda d'aquest Parlament, i una de les més valorades, resulta que no és tan fàcil d'aprovar, perquè respon, la seva voluntat que existeixi, a una sèrie de mecanismes, d'actituds complexes que no totes les societats tenen, que la catalana sí, i que les altres és de desitjar que també ho tinguin.

Voluntat, per tant, d'aplicar-la —com ho hem fet fins ara— amb prudència, però voluntat també ferma i decidida de fer-la complir. Perquè és una llei que té un consens en aquesta Cambra, un consens importantíssim. Com a Llei inèdita que és, hem hagut de dur a terme una feina important de desplegament : hi ha aspectes que s'han fet i hi ha altres aspectes que no. Penso —i ho dic honestament— que el ritme de desenvolupament ha estat un ritme correcte —com totes les coses que fan els homes segur que millorable, però prou correcte—; s'han fet coses en ensenyament —se n'han de fer moltes més—, però aquesta no és una flor que pugui créixer en un dia; però n'hem fet moltes altres per al desplegament de la Llei : les ordres del 5 de juliol, que estableixen el registre d'associacions, que estableixen les línies de foment per a les associacions de protecció; la regulació —per primera vegada— dels nuclis zoològics a Catalunya; la regulació, per part de la Direcció General de Jocs i Espectacles del Departament de Governació, de les festes tradicionals amb bous, i estan pràcticament preparades o en curs de ser elaborades ordres importants com les que estableixen accions per tot allò que signifiqui agressions físiques als animals, o que estableixen obligacions per als venedors d'animals de companyia, o que estableixen regulacions per a l'anellament científic, etcètera. I actuacions també importants en el pla de l'acció : la creació d'aquest centre, també inèdit —no únicament a l'Estat, a la major part d'Europa—, que ha dut a terme, com deia abans, prop de mil cinc-cents actuacions, i altres accions que, amb molt de gust, si hi ha ocasió, en la segona part de la intervenció detallaria.

En definitiva, jo crec que, a Catalunya, disposem d'un marc legal realista; és a dir, amb possibilitats de ser assumit per la nostra societat, que és aplicat amb sentit polític —no sé si amb l'esquerra o amb la dreta : amb les dues mans—, però amb voluntat, sempre, de fer-la complir. A través d'aquesta perspecti-

va, és evident, però, que tot suggeriment, tota iniciativa que els membres d'aquesta Cambra ens puguin produir per al millor compliment de la Llei, per a millorar-ne l'aplicació, serà ben acollida per qui els parla.

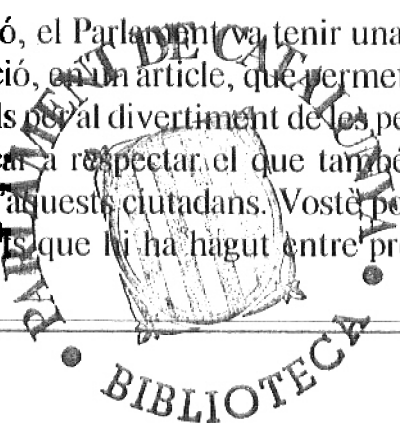
Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, Honorable Conseller. L'Illustre Diputat senyor Ayguadé pot fer rèplica.

El Sr. AYGUADÉ : Senyor President, senyores i senyors diputats, recordo perfectament que vaig manifestar en aquesta Cambra, el dia de l'aprovació de la Llei, que la Llei tenia una clara vessant hipòcrita : era una llei de protecció dels animals, però que, a la vegada, com un acte de servei, amb allò que una llei no pot donar massa més passes endavant de les que està disposada a donar una societat i ni un sol pas enrera del que ja es tingui en aquell moment, calia fer una llei, evidentment, que donés també resposta a la utilització dels animals per al divertiment de les persones; concretament, amb totes les festes de corre-bous, la festa de la tauromàquia, les matances del porc, etcètera.

Concretament, en l'aspecte de la realització de les festes de braus, es va acceptar, d'acord amb tots els grups parlamentaris de la Cambra, una esmena transaccional que permetés saltar el problema i el conflicte que entre diferents grups parlamentaris s'havia plantejat, que era que hi havia uns grups que no volien que a Catalunya es realitzés la festa dels toros, la festa dels braus; hi havia uns altres grups parlamentaris que consideràvem que això hauria creat un conflicte, un conflicte que, a més a més, hauria portat que, a nivell de tot l'Estat espanyol, molts ciutadans haguessin considerat que, a Catalunya i precisament a Catalunya, es realitzava una acció en contra no de la festa en protecció dels animals, sinó que es feia precisament en contra d'un emblema espanyolista. Aquesta acció es va entendre, i jo voldria dir que, precisament, una sèrie de diputats hi van tenir —no precisament qui els parla, sinó un altre diputat del Grup, precisament de la majoria d'aquesta Cambra—, hi van tenir un paper fonamental a fer entendre a tothom que, realment, l'important era fer una esmena a la Llei que permetés realitzar la festa dels toros, les tradicions que, en aquells moments, es continuaven realitzant a nivell de Catalunya, però introduint ja una clara vessant proteccionista, que en el futur, per sàvies decisions i prudents decisions, des de la Conselleria o des del Govern de la Generalitat, permetés anar limitant, a poc a poc, amb molta cura, la festa dels toros, la festa dels corre-bous i, en definitiva, tots aquells actes que utilitzen els animals per al divertiment de les persones. Perquè la majoria de diputats d'aquesta Cambra considerava que la utilització d'animals per al divertiment de les persones és una manera molt poc acceptable de divertir-se, que hi ha altres maneres molt més civilitzades per a divertir-se, però que és lògic que, quan una societat, a través dels anys, ha après a divertir-se d'aquesta manera, el que no es pot fer és donar un salt de gegant i intentar prohibir de cop quelcom que està arrelat en pobles sencers del territori de Catalunya.

Davant d'aquesta situació, el Parlament va tenir una posició sàvia, que és buscar la posició, en un article, que permetés limitar la utilització dels animals per al divertiment de les persones, però, a la vegada, començar a respectar el que també tenien com a seu una bona part d'aquests ciutadans. Vostè pot considerar que els enfrontaments que hi ha hagut entre proteccio-

nistes i no-proteccionistes han estat mínims. Senyores i senyors diputats, aquest diputat que els parla considera que han estat greus i importants; conflictes que no han beneficiat la protecció dels animals, sinó que l'han perjudicada, perquè han agrupat precisament molts afeccionats de la festa dels toros que ja no s'agrupaven a l'entorn de la tauromàquia ni de la festa dels toros, perquè anava en franca decadència, a Catalunya i a moltes altres parts de l'Estat espanyol; i si les institucions, a nivell de tot l'Estat espanyol o de Catalunya, no les subvencionessin, anirien no solament en franca decadència sinó a una absoluta situació de tancar, d'haver de tancar, perquè, si no hi ha benefici, molts d'aquests actes no es realitzarien, perquè els empresaris que els donen via ho fan pel benefici, no per les tradicions.

Una altra cosa són els corre-bous, que, mitjançant un conjunt d'accions de la mateixa Generalitat i dels mateixos municipis, poden corregir el que és la utilització dels animals per al divertiment d'aquells municipis. Les manifestacions a l'Hospitalet de Llobregat; els conflictes d'ordre públic a Cardona; els conflictes que es van produir, en un primer moment, al delta de l'Ebre, i que, sortosament, van poder ser corregits; la posició en molts llocs d'Espanya, amb debats que fixaven Catalunya com un punt de referència —que no és bo, en aquest cas, i per aquest motiu, que sigui fixat—, a mi em sembla que és una posició imprudent, per part d'algunes decisions que, realitzades d'una altra manera, amb més cura i amb més prudència, haurien comportat que s'hagués pogut realitzar la festa de braus a Cardona, els corre-bous al delta de l'Ebre... Una altra cosa és la festa de braus a l'Hospitalet de Llobregat, amb una plaça de toros portàtil, que no compleix el reglament actual i vigent a tot Espanya, i que no solament en funció de la Llei de Protecció dels Animals de Catalunya, sinó amb el reglament a la mà, es podia tranquil·lament prohibir no solament com un element de protecció dels animals, sinó de protecció, fins i tot, dels qui utilitzen la tauromàquia per a divertir les persones.

Se m'ha encès el llum vermell... Però el que sí que voldria..., no voldria altra cosa que acabar..., és que, realment, considero que, per a avançar en la protecció dels animals, el millor que es pot realitzar, per part de les administracions, és que, d'aquest tema, se'n parli com menys millor i s'aconsegueixi que cada dia hi hagi un convenciment més ampli i més generalitzat que els animals són una part més —i important— de la vida de les persones.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Ayguadé. L'Honorable Conseller pot fer contrarèplica.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA : Senyor President, senyores i senyors diputats, jo voldria insistir en un aspecte, perquè em sembla que és una pedagogia necessària : la Llei de Protecció dels Animals va molt més enllà, és molt més àmplia que l'aspecte dels corre-bous i que l'aspecte dels braus; aquestes són dues qüestions puntualíssimes de la Llei, i fariem molt mal fet si no ho contempléssim així, perquè grans qüestions no ben resoltes han de ser tractades en un futur : el de la caça d'espècies protegides per furtius, per exemple, o el de comerç d'animals exòtics, per exemple, o la possibilitat de prohibir el comerç de vori i d'altres materials relacionats amb espècies en elevat risc d'extinció, com a manera radical, però única, de preservar-les. Situar això a nivell dels braus, quan el senyor Diputat, amb molta raó, diu

que és una activitat que té una presència reduïdíssima a Barcelona, a Catalunya, em sembla que no seria bo per al debat que hem fet. Per tant, el primer deure meu és remarcar que la Llei de Protecció dels Animals va molt més enllà, tracta molts més aspectes que no el dels corre-bous, que no el dels braus.

Segona : no hi ha hagut enfrontaments, senyor Diputat. La manifestació a què vostè fa referència es va produir la primera vegada; aquesta segona vegada que s'ha intentat fer en una plaça portàtil, el tema s'ha resolt de la manera com s'han de resoldre aquestes qüestions : els que estan en desacord amb l'aplicació d'una llei poden anar al Poder Judicial —que per alguna raó és una instància independent— i aquest resol, i ha resolt favorablement als criteris de la Generalitat, i no hi ha més qüestió. I amb els corre-bous hi ha hagut un cas, el de Cardona, que era flagrant, perquè és que la transaccional que els senyors diputats van assumir i van introduir prohibeix taxativament els corre-bous amb la mort de l'animal, i a Cardona es dona aquest cas; en els altres casos no hi ha hagut problema, perquè no hi ha mort de l'animal. Jo estic convençut també que el cas de Cardona, d'una manera..., d'acord amb l'esperit i la voluntat d'aquesta Cambra, serà resolt, però també vull dir-los una altra cosa : la Llei de Protecció dels Animals serà aplicada d'acord amb la lletra i amb l'esperit que la va aprovar aquesta Cambra —no en tinguin cap mena de dubtes—, almenys per la part que a mi em correspon.

Jo crec que és important que, a nivell del Parlament, diputats —com vostè ha fet— s'ocupin del seguiment d'aquesta Llei i fiscalitzin la nostra actuació, perquè, en definitiva —i em sembla que, per la meua part, així podria concloure—, podem estar més o menys d'acord amb si l'aplicació de la Llei és millor o pitjor, però una qüestió sí que és essencial : Catalunya s'ha dotat, Catalunya aplica una norma que la col·loca, amb orgull, a nivell dels països més civilitzats del món.

Moltes gràcies, senyor President.

Modificació de l'ordre del dia

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, Honorable Conseller Miró Ardèvol. Ara demano l'assentiment de la Cambra a allò a què ja han donat la conformitat els Portaveus, en el sentit de tramitar ara la Moció que constitueix el punt quinze de l'ordre del dia. *(Pausa.)* Gràcies per l'assentiment.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política del Llibre, presentada pel Diputat Il·lustre senyor Ignasi Riera, del Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ignasi Riera.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política del Llibre

El Sr. RIERA I GASSIOT : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats...

El Sr. PRESIDENT : Silenci!

El Sr. RIERA I GASSIOT : Presento una moció subsegüent a una interpellació, i vull començar dient-ho perquè tinc la impressió que moltes mocions subsegüents, en aquesta Cambra, tenen un sentit de la subseqüència relativament difícil d'entendre, perquè a la interpellació es parla d'un tema i a la moció

subsegüent se'n parla d'un altre. Miraré, per tant, de ser fidel al que se'ns indica i explicar per què hem presentat aquesta Moció subsegüent al tema de la interpellació.

Com que els arguments de la interpellació ja els vam plantejar aquí, tot i que hi havia pocs diputats a la Cambra, he de creure que, els que els interessava el tema, ja ho van poder escoltar, i la resta s'ho hauran llegit amb atenció al *Diari de Sessions* i, per tant, els estalviaré unes posteriors explicacions o reiteració de temes que havíem plantejat abans.

La nostra Moció té tres punts, tot i que vam tractar quatre temes; diré per què: un és sobre el suport genèric, l'altre sobre les eines que permetin lubricar els sectors implicats en la difusió del llibre el català, i, el tercer punt, un debat sobre la problemàtica dels processos de reconversió i d'absorció per les multinacionals del món de l'edició d'editorials arrelades a Catalunya.

Hi havia un quart tema, que era el del tractament dels mitjans de comunicació institucionals del llibre. Com que, aquest tema, l'hem plantejat en diverses ocasions a la Comissió de Control Parlamentari de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, tinc l'esperança que allà puguem continuar plantejant aquest tema i que, en tot cas, en una altra ocasió, el convertim en tema únic: com, els mitjans de comunicació institucional, parlen en general del temes culturals i específicament del tema de la política cultural aplicada al llibre.

Per tant, passo ja a presentar els tres punts. El primer punt, sobre el suport genèric, que el formulàvem d'aquesta manera: per la importància que té el llibre, tant en la vida cultural com en l'àmbit industrial de Catalunya; insistència en aquest doble aspecte: el llibre és un element cultural, però la indústria del llibre és una de les indústries fonamentals a Catalunya, i, atesa la discriminació històrico-política de què han estat objecte la llengua i la cultura catalanes, la Moció planteja instar el Consell Executiu a continuar oferint als editors catalans, als editors en llengua catalana, un suport genèric per a l'edició de llibres en català. Ja vam dir, el dia de la interpellació, que aquesta interpellació havia estat presentada arran de la protesta dels editors per una ordre apareguda al *Diari Oficial de la Generalitat* del 19 de gener —si no ho recordo malament—, que semblava que se suprimia el suport genèric o que el transformava; que, després de llargues converses entre editors i Conselleria, s'havia arribat a un acord; que nosaltres respectàvem l'autonomia dels grups professionals a Catalunya —que ens semblava molt bé que haguessin arribat a un acord—, i que, per tant, del que es tractava, en aquest cas concret de la Moció, era continuar insistint en aquest concepte de suport genèric, que sí que quedava, que sí que apareixia omès en la norma al·ludida del 19 de gener.

La importància de l'adjectiu «genèric», en aquest cas, és perquè, en la història de la preparació d'aquest suport genèric —i ho recorda molt bé el que aleshores era Conseller de Cultura, senyor Max Cahner, ara Diputat en aquesta Cambra—, és perquè es tractava d'evitar tot tipus de sospita de raons polítiques o de raons ideològiques que poguessin ser discriminatòries a l'hora de donar suport a un determinat tipus de llibre, i, segon, perquè del que es tractava era de recordar que el conjunt del llibre en català estava en situació d'inferioritat, no solament davant del llibre en castellà, sinó en general davant de qualsevol tipus de producció cultural, editorial europea. Per tant, el primer punt parla del suport genèric perquè sigui genèric, per

raons històriques i —hi volia insistir— per comparació amb Europa.

Seria interessant poder tenir aquí un llistat de què fan les llengües i cultures d'àmbit demogràfic restringit a Europa en el seu suport a la indústria del llibre, a l'edició del llibre; vam dir el cas del llibre en suec, del qual la compra de cada títol és de més de mil exemplars, més d'un 2,5% de drets d'autor afegits als autors, i això com a diner que prové de l'Estat. Evidentment, ja sé que no estem en la mateixa economia —som una nació sense Estat, amb totes les limitacions que això comporta—, però seria interessant que tinguéssim molt clar que el suport genèric no és discutit a cap lloc d'Europa, i menys en les cultures d'àmbit demogràfic restringit; molt menys pot ser discutit en un cas com el nostre, en què la història política i social ens explica per què ha estat bandejat el suport al llibre en català i per què el llibre en català haurà d'estar encara molts anys refent-se del trauma d'aquests quaranta anys i escaig, en què no ha pogut funcionar amb normalitat.

Segon punt: es tractava d'estimular i de lubricar tots els circuits del llibre. Aquests circuits són molts. Perquè hi hagi bona política del llibre, hi ha d'haver sobretot biblioteques: la interpellació del senyor Jaume Sobrequès l'altre dia, la Moció de la qual veurem aviat, ens planteja aquest tema; absolutament d'acord. Però, aquest sector compta amb llibreters, amb distribuïdors, amb editors, amb crítics, amb mitjans de comunicació, etcètera, i és important que hi hagi eines objectives que ajudin a donar a conèixer amb normalitat aquest producte que és el llibre. Hi ha altres productes que es poden donar a conèixer amb una publicitat —per exemple, a través dels mitjans de comunicació—, perquè el volum d'aquests productes ho permet. En el cas concret del llibre, amb edicions —no ens enganyem— que van, molt sovint, a la pràctica, dels 2.000, 2.500, 3.000, i, quan una edició va molt bé, es diu de 5.000 exemplars, no té possibilitats de comptar amb un suport publicitari, per exemple, de les televisions, dels diferents canals de televisió; és, per tant, que s'han de trobar uns elements objectius d'eines, s'han de trobar les energies dolces, en aquest cas concret, per poder ajudar a la difusió del llibre i a fer que això funcioni i funcioni bé. Aquest és el segon punt de la nostra Moció.

Tercer punt: «encetar un debat amb els sectors afectats per a avaluar...» Aquí agraeixo als serveis de correcció de la Cambra, que han canviat un «avaluar» erroni per un «avaluar», tot i que jo continuo no estant d'acord amb aquesta «a» després del «per a»; és a dir, els filòlegs de la Cambra farien bé d'asseure's un dia i tornar a llegir *Lleures i converses d'un filòleg*, de Joan Coromines, i discutir si aquest «per a» és o no és convenient; jo continuo creient que no. Bé, però, per tant, «per a avaluar les conseqüències dels processos de reconversió i d'absorció per les multinacionals del món de l'edició». El tema és molt important. Vaig dir l'altre dia que, en aquests moments, al Parlament italià —vaja, fins fa molt pocs dies— s'ha estat discutint el tema de les grans concentracions editorials; això ens pot fer perdre autonomia, des d'un punt de vista, si ho volen, estrictament industrial i econòmic, però també des d'un punt de vista cultural. Per tant, el tema semblava important.

Bé, aquests eren els tres punts de la nostra Moció, que creiem, en aquest cas, subsegüent a la interpellació sobre la política del llibre.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Riera. S'hi han presentat esmenes pel Grup d'Esquerra Republicana, pel Grup Socialista i pel Grup de Convergència i Unió. Pel Grup d'Esquerra Republicana, per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO : Senyor President, senyors diputats i senyores diputades, per una vegada ens satisfà que el llibre prevalgui sobre el futbol —tot sigui dit sense cap ànim ofensiu envers els seguidors del futbol.

Pel que fa a la Moció presentada per l'Il·lustre senyor Riera, hem de dir que estem absolutament d'acord, íntegrament d'acord amb el convenciment que ell manifesta que llengües, comunitats lingüístiques, amb unes dimensions intermèdies com la nostra, fins i tot en els casos en què es tracti de comunitats lingüístiques que corresponen a nacions amb Estat, mantinguin —i així es fa, efectivament, a tot Europa— estímuls com el suport genèric, fins i tot quan, en aquests moments, aquest és un tema que, directament o indirectament, comencen a plantejar-se comunitats lingüístiques molt més potents, fins i tot com la hispanòfona, com la francòfona, davant del que ells en diuen «el perill anglòfon», doncs és evident que seria suïcida retallar, replantejar-se o reduir la política de suport genèric a l'edició en català. Nosaltres hem presentat una esmena —i centraré la meua intervenció en aquest tema—, i és una esmena que deriva d'una conducta que serà sistemàtica en l'activitat del Grup d'Esquerra Republicana, derivada d'un precepte estatutari molt clar, derivada també de la Llei de Normalització Lingüística, i que, per a nosaltres, s'ha constituït —i així serà durant tota la legislatura— en una norma constant : sempre que hi hagi una referència a temes lingüístics, per part nostra hi haurà una referència explícita al tema de la promoció, al tema de la difusió i al tema del suport a l'aranès. Per tant, considerem raonable que, si es parla de suport genèric per a l'edició de llibres en català, hi ha d'haver també un suport genèric per a l'edició de llibres en aranès. Doncs, la nostra esmena va en el sentit d'incorporar també aquesta menció al text de la Moció, i jo estic segur que l'Il·lustre proponent estarà d'acord amb nosaltres.

Per una altra banda, i pel que fa a la nostra posició en general davant de la Moció, hem de dir que la resta d'esmenes presentades, en la mesura que considerem que no modifiquen substancialment el sentit de la Moció, un cop més hem de dir que, donat el coneixement evident i l'experiència indiscutible del senyor Riera en el tema, des de tots els punts de vista, en el tema de l'edició, doncs, estem segurs que el senyor Riera sabrà fer un bon ús d'aquestes esmenes, de tal manera que el sentit global de la Moció no es perdi, i, per tant, doncs, res més, sinó manifestar el nostre suport a aquesta Moció.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Pueyo. Pel Grup Socialista, té la paraula l'Il·lustre senyor Felip Lorda.

El Sr. LORDA : Senyor President, en primer lloc li diria que al text de la nostra esmena, s'hi ha introduït un error lèxic, que el nom de l'entitat no és «l'Institut», sinó «la Institució» de les Lletres Catalanes —espero que una esmena tècnica ho solucioni.

Senyor President, senyores diputades i senyors diputats, a nosaltres, la Moció d'Iniciativa per Catalunya ens plau. Creiem que el llibre escrit en català i editat a Catalunya, requereix, per

part de tots, i especialment, és clar, per la del Govern de la Generalitat, un tractament inspirat en l'addicció; addicció a una llengua que, justament en el seu ús culte i artístic —del qual és vehicle el llibre— més es ressent de la seva condició de ser d'àmbit restringit, de demografia restringida —se'n diu. Però nosaltres hem de maldar perquè aquest àmbit restringit no sigui, a més, restrictiu, sinó expansiu —una mena de paradoxa que requereix un esforç; jo diria, fins i tot, un dilecte esforç.

La Moció del Grup d'Iniciativa per Catalunya, que l'Il·lustre senyor Diputat Ignasi Riera ha defensat, diria jo, amb el convenciment i la decisió de la defensa pròpia, respon exactament a aquest esperit. El nostre Grup la subscriu en tota la seva literalitat, i fins i tot anuncia que la votarà favorablement, tant si l'Il·lustre Diputat que l'ha presentada accepta l'esmena que proposa el nostre Grup com si no l'accepta. Ara, em sembla que la nostra esmena, que consisteix a afegir un quart punt per suggerir que allò que demana la Moció es faci en coordinació amb la Institució de les Lletres Catalanes, conferiria congruència a l'acció que els altres tres punts propugnen. Efectivament, en llegir aquests tres punts, no ens hem pogut sostreure a la impressió que, en una mesura considerable, coincideixen en funcions assignades a la Institució de les Lletres Catalanes.

El punt segon, per exemple, mitjançant el qual es demana que s'editi una revista bibliogràfica, coincideix amb allò que la Institució ja fa o intenta de fer; em refereixo al *Catalan Writing*, els dos primers números de la qual hem pogut llegir; no sé si ha sortit el tercer número ni quina és la periodicitat de la revista, però tot sembla indicar que per aquest camí es va fent via.

Home!, *Catalan Writing* no és una revista pròpiament bibliogràfica, ni tampoc potser és allò que el senyor Riera i jo mateix entenem pel que hauria de ser aquest tipus de publicació, però ofereix la possibilitat d'esdevenir l'una i l'altra cosa; donem-li temps, fem-li confiança, fem confiança també a la Institució de les Lletres Catalanes, que, al cap i a la fi, no fa pas gaire que ha començat a funcionar; no vulguem pas deixar-la, ja ara, de banda.

Atès, doncs, que entre les finalitats de la Moció i les de la Institució de les Lletres Catalanes hi ha un cert encavalcament, mireu de fer que aquesta darrera no sigui aliena a la realització de les activitats que la Moció assenyalava.

És això, la idea de la coordinació institucional d'unes activitats de caràcter molt similar, el que ens ha induït a presentar la nostra esmena, que esperem que l'Il·lustre Diputat i no menys Il·lustre conreador artístic de la nostra llengua —senyor Ignasi Riera— jutgi pels seus propis mèrits.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Lorda. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, per a defensar l'esmena presentada pel seu Grup té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Colomines.

El Sr. COLOMINES : Des de l'escó, senyor President, m'ho permet? (*Rialles.*)

El Sr. PRESIDENT : Sí, sí.

El Sr. COLOMINES : Molt bé. Bé, d'acord amb les manifestacions que ha fet inicialment el senyor Ignasi Riera, jo em referiré exclusivament al contingut de la Moció, al nostre parer sobre la Moció, a les esmenes que hem presentat i li faré un petit senyal al senyor Riera sobre l'esmena socialista i l'altra esmena d'Esquerra Republicana de Catalunya per al seu bon

govern en el moment de decidir el que ha de fer. (*Remor de veus.*)

Nosaltres pensem... (*remor de veus*) que en el primer punt de la Moció..., nosaltres estem d'acord amb el contingut complet del primer punt de la Moció. El que passa és que nosaltres el voldríem adequar a dues coses: una, és el concepte del suport genèric, que, com saben vostès, aquest any, doncs, s'ha resolt molt satisfactòriament conjuntament amb els editors, que té un abast més ampli que no tenia, una major especificitat i una major dotació. Aleshores, nosaltres, la nostra formulació seria, en lloc de dir «un suport genèric» que pressuposa el mateix que era, «les fórmules de suport genèric en l'edició del llibre en català», i, a més a més, fer constar que això, això, nosaltres ho volem fer d'acord amb els editors i amb el Departament de Cultura.

En relació amb el segon punt, senyor President, senyores i senyors diputats, nosaltres, en una primera intenció, volíem votar-lo negativament. I, això, ho volíem fer perquè enteníem que en l'esperit de la lletra que diu aquesta Moció, aquest segon punt de la Moció, nosaltres entenem que tenim una publicació que ja dona una referència bibliogràfica molt completa, que és la que fa referència a l'ISBN, no al *Catalan Writing* que diu el senyor Lorda —que també té una altra funció—, però és el catàleg de l'ISBN, que és molt complet, que ajuda molt els mateixos editors, i que, a més a més, és obligat de fer però que pràcticament és l'única Comunitat que el fa, i el fa des de fa molt de temps.

També volíem votar que no perquè ens semblava que, tal com estava redactat, això obriria una espiral de publicació de revistes, que es podien fer revistes de tota mena i que el Parlament podia anar impulsant la creació de revistes de tota mena.

De tota manera, per les explicacions que ha donat el senyor Ignasi Riera, en què ha modificat el concepte, i que és un concepte realment diferent del catàleg aquest a què jo m'he referit abans, i a través també de l'esforç que hi ha hagut en aquesta sala per arribar a un concert, i perquè, a més a més, sabem que en el Departament s'està estudiant la possibilitat d'un projecte en aquest sentit, nosaltres votarem a favor també aquest segon punt, amb unes petites modificacions que en tot cas el senyor Riera ja manifestarà.

Pel que fa al tercer punt, també estem d'acord amb el que diu el contingut. El que passa és que nosaltres proposem que en lloc de dir «encetar un debat», home!, que no és veritat que encetem un debat, és un debat que ja està iniciat, ens agradaria continuar aquest debat, em penso que això pot ser acceptat, i si és acceptat nosaltres també el votarem favorablement.

I en relació amb les dues esmenes, amb les altres dues esmenes, bé, només dir-los que nosaltres, amb l'esmena sobre l'aranès, hi estem perfectament d'acord, sobretot amb la formulació, doncs, que ara ha estat feta, no pas la que estava escrita, i en relació amb l'Institució de les Lletres Catalanes, també, sobretot dient «Institució», no «Institut» com era, i fent constar, sobretot, que aquesta ja ha estat una pràctica del Departament de Cultura, del suport genèric a l'aranès.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Colomines. Ara, poden intervenir els grups que no han formulat esmenes. El Grup Mixt? (*Pausa.*) El senyor Martín té la paraula.

El Sr. MARTÍN: Gràcies, Honorable President. Il·lustres

senyores i senyors diputats, parlar de l'interès pel llibre i del seu suport, d'una banda, si descuidem, d'una altra, un aspecte tan important com és la creació, l'ordenació i les inversions en biblioteques, sembla, certament, irònic, i més quan tots estem d'acord que una bona xarxa de biblioteques modernes i ben dotades és un element fonamental per a fomentar l'afició a la lectura. (*Pausa.*)

De què servirà donar un suport de tipus genèric o fins i tot específic al món editorial, si no hi ha una bona i ben ordenada xarxa de biblioteques des d'on fomentar l'interès per la lectura? No cal que se'ns digui que també les administracions locals i les administracions centrals incompleixen aquelles obligacions que tenen en aquesta matèria, tal com se'ns va dir en el moment de la interpellació que va precedir la Moció avui a debat.

És de tots conegut l'esforç econòmic suplementari que fan aquells editors que publiquen en català, i per això els diputats centristes celebrem molt sincerament que el Departament de Cultura de la Generalitat i els editors hagin arribat finalment, després de mesos de negociació, a un acord per tal que l'edició en català rebi suport institucional.

En conseqüència, demanem votació separada del punt número 1 de la Moció, al qual no donarem suport en els termes de la Moció, i sí, si s'estima l'esmena de modificació presentada pel Grup parlamentari de Convergència i Unió. Així mateix, ens agradaria que fos recollida l'esmena d'addició del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Pel que fa als punts 2 i 3 de la Moció, en el debat sobre la situació del llibre català i les relacions amb l'Administració que es va produir amb motiu de la Setmana del Llibre en Català, es varen posar de manifest tot un seguit de qüestions que han estat recollides en la Moció objecte de debat i que nosaltres compartim plenament, i, per tant, hi donarem el nostre vot favorable.

Moltes gràcies, Honorable President, il·lustres senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martín. Pel Grup parlamentari Popular, es posicionarà el senyor Curto.

El Sr. CURTO: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, molt breument per a significar que el Grup Popular donarem suport a la Moció que ha presentat el Grup d'Iniciativa per Catalunya perquè, en definitiva, es tracta d'una proposta documentada que, lluny de criticar, reforça i, en tot cas, confirma lo criteri del Govern de la Generalitat en relació amb la política cultural del llibre a Catalunya.

I alguna vegada lo senyor Riera, amb lo seu silenci, ha reclamat l'atenció d'algun diputat quan ha tractat temes similars als que estem tractant, i vull manifestar que a falta de possibles altres dots, és innegable, és indiscutible que l'Il·lustre Diputat senyor Riera sempre ha imprès un to constructiu en totes les seues intervencions, i en est sentit, senyor Riera, m'agradaria trobar les paraules adequades per a justificar més àmpliament esta opinió política i personal, encara que els tres punts que conformen esta Moció, per exemple, avalen esta consideració, que suposo que és compartida per la majoria de la Cambra.

Pel debat positiu, pertinent i adequat entre Diputat i Conseller durant la interpellació, però, sobretot, pel contingut de la Moció objecte del posicionament, independentment de l'acceptació o no de les esmenes, lo Grup Popular volem manifes-

tar que no entendriem altre vot que no fos l'afirmativa unanimitat del Ple del Parlament.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Curto. Ara sí, el senyor Ignasi Riera pot pronunciar-se sobre les esmenes presentades.

El Sr. RIERA I GASSIOT : Sí, gràcies, senyor President, i gràcies, senyors diputats, perquè un mes de Maria —mes de les flors— mai no havia estat tan florit per a mi com aquest (*rialles i remor de veus*), i, per tant, ho agraeixo.

En primer lloc, fer una referència : començaré per l'esmena proposada pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Té raó el senyor Pueyo; és important que ens recordin que ens continuem oblidant de l'aranès quan parlem d'aspectes, fins i tot en aquest cas concret volia dir que és bo afirmar el tema del català i de l'aranès, tot i que després, en el desplegament reglamentari d'aquest suport genèric, no podrem catalogar l'aranès i el català de la mateixa manera. És a dir, justament, el suport genèric és un suport estudiat tenint en compte l'àmbit d'una llengua en relació amb els parlants d'aquella llengua, amb els possibles lectors d'aquella llengua. Segurament un suport genèric que per a un llibre en català és mínim però pot ser entès com a suficient, per a un llibre en aranès seria insuficient, per tant, que l'aprovació d'aquesta Moció no sigui en detriment de l'aranès, diguéssim. Si quedi clar que no és això, en tot cas, perfecte...

I, aleshores, també en el punt 1 una esmena del Grup de Convergència i Unió que acceptem, precisament, a favor d'aquesta unanimitat i més després de la manifestació del senyor Martín Toribio, que ha dit que li era més fàcil d'aquesta manera votar a favor de la Moció. Estem d'acord amb aquest plural «fórmules de suport genèric» perquè no solament hi ha una fórmula de suport genèric —n'hi poden haver moltes altres—, i l'única cosa que sí que demanariem és la possibilitat de fer una correcció lingüística, perquè és que aquí posa, diu : «tal com es reflexen els acords assolits»..., senyor Colomines, per què no diem «tal com es reflecteix» o «tal com reflecteixen els acords...» (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : En la publicació ja ho diu, senyor Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT : Bé, no, era una referència, diguéssim, però assumir en aquest aspecte això.

En el punt número 2, sóc jo en aquest cas qui plantejo el camí aquell de dir, doncs, «no votar això, votar allò altre», però si el President hi està d'acord, jo proposo el que se sotmetria a votació, que és pràcticament una esmena tècnica, i és..., d'acord, en aquests moments hi ha, d'una banda, l'ISBN, d'altra banda hi ha el *Catalan Writing*, d'altra banda hi ha altres intents..., fem una cosa : és a dir, continuem estimulants l'edició de repertoris i revistes bibliogràfiques amb aquesta fórmula. Per tant, quedaria la cosa així : «Estimular l'edició de repertoris i revistes bibliogràfiques» —deixem, per tant, el tema de la periodicitat— «com a eina per a ajudar els diferents sectors implicats en la difusió del llibre en català.» Com a..., sí, perdó, com a eines, naturalment, hi ha el plural «com a eines per a ajudar els diferents sectors implicats en la difusió del llibre en català.»

Crec que d'aquesta manera traïem els elements que poden ser d'interpretació conflictiva i fem més fàcil l'aprovació d'a-

quest text.

El Sr. PRESIDENT : Li prego que em faci arribar el text escrit exactament, eh?, perquè la gent sàpiga el que votem, els senyors diputats i les senyores diputades.

El Sr. RIERA I GASSIOT : Sí, senyor President, ara li passaré de seguida que acabi de mirar això.

Pel que fa al tercer punt, la veritat és que en aquest cas ens agradava més la nostra formulació, perquè és cert que hi ha hagut converses amb els sectors afectats, però ens semblava que el tema és relativament nou, el tema en aquests moments de les empreses, de les absorcions d'empreses; relativament nou i relativament antic. És a dir, en aquests moments, pensin que en ben pocs anys hi ha hagut el pas d'editorials tan importants com Plaza i Janés, per exemple, d'alguna manera —de manera indirecta— Editorial Destino, d'una manera molt més clara en aquests moments Editorial Salvat, etcètera, editorials molt importants des del punt de vista industrial a Catalunya perquè converteixen Barcelona en la capital de l'edició, que han passat a formar part de grups multinacionals. De tota manera, ho repeteixo, si es considera que les converses que hi ha hagut fins ara —segur que n'hi ha hagut més de les que jo sé, les que jo sé no són tan habituals, però n'hi ha hagut—..., deixem aquest «prosseguir les converses habituals», etcètera, i, per tant, el text de la modificació que proposa el Grup de Convergència i Unió.

Bé, i, finalment, és obvi que acceptem l'esmena presentada pel Grup Socialista i defensada pel senyor Felip Lorda. Per què? Perquè és que en el preàmbul de la Llei de Creació de la Institució de les Lletres Catalanes es diu que les funcions de la Institució de les Lletres Catalanes són, justament, aquestes : col·laborar d'una manera directa a fer conèixer el llibre en català i ajudar a la difusió del llibre en català; per tant, és de coherència que si, en un moment determinat, vam defensar —i alguns no ho vam defensar tant, però finalment el Parlament ho va acabar defensant— la Institució de les Lletres Catalanes, aquesta Institució de les Lletres Catalanes pugui realitzar allò que ha de realitzar. Aquestes són totes les esmenes i, pel que fa, senyor President, a la segona... No sé si...

El Sr. PRESIDENT : Llegeixi, senyor Secretari.

El Sr. SECRETARI PRIMER : «Estimular l'edició de repertoris...» Vol que la repeteixi, en tot cas, i, aleshores...

El Sr. PRESIDENT : Sí.

El Sr. RIERA I GASSIOT : Exactament, el que diu és..., queda redactada d'aquesta manera : «Estimular l'edició de repertoris i revistes bibliogràfiques com a eines per a ajudar els diferents sectors implicats en la difusió del llibre en català».

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies.

El Sr. RIERA I GASSIOT : Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : No hi ha cap grup que s'oposi a la tramitació d'aquestes esmenes transaccionals que comporten aquesta nova redacció? (*Pausa.*) D'acord. (*Ll. Sr. Colomines demana per parlar.*) El senyor Colomines?

El Sr. COLOMINES : Sí. Senyor President, és que l'esmena d'Esquerra Republicana de Catalunya, que té un text determinat, ha estat oferta aquí amb una petita variació, que és la que a nosaltres ens sembla que seria adequada. S'hauria de fer constar, també, això.

El Sr. PRESIDENT : No, és que l'únic que pot acceptar esmenes és el senyor Riera, que és l'únic...

El Sr. COLOMINES : Bé, d'acord, que accepti el que vulgui.

El Sr. PRESIDENT : ...que és el propietari de la Moció.

El Sr. COLOMINES : Que ho faci, doncs, si és el propietari, com li correspon, al Grup que pertany, aleshores, que vegi això, però aquest és un tema que l'hem de resoldre abans de votar.

El Sr. PRESIDENT : Senyor Riera, té alguna cosa a dir?
(Pausa.)

El Sr. RIERA I GASSIOT : De l'escó estant, President. No, és que agraeixo les indicacions... Hi ha, evidentment, una duplicació de termes : «continuar els editors», sembla que els

editors en llengua catalana i en aranès «continuar editant», els editors de Catalunya, en català i en aranès, per entendre'ns. O sigui, se sobreentén, sí.

El Sr. PRESIDENT : Passem seguidament a la votació de la Moció en els termes que acaba d'exposar el senyor Riera.

Les senyores diputades i senyors diputats que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

La Moció ha quedat aprovada per unanimitat.

Fins demà a les deu del matí, se suspèn la sessió.

(És un quart de nou del vespre i tres minuts.)

SUBSCRIPCIO

BUTLLETÍ OFICIAL
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

BUTLLETA

Nom

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per núm. la quantitat de pessetes
(gir/xec al portador)

..... de de 198 ..

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona